ΑΙ ΤΟΥ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

ΣΩΖΟΜΕΝΑΙ

ΕΠΤΑ.

SOPHOCLIS

TRAGOEDIAE

QUAE EXTANT

SEPTEM;

CUM VERSIONE LATINA.

ADDITAE SUNT LECTIONES VARIANTES; ET NOTAE VIRI DOCTISSIMI T. JOHNSON IN QUATUOR TRAGOEDIAS.

TOM. I.

GLASGUAE:

IN AEDIBUS ACADEMICIS

Excudebat R. FOULIS Academiae Typographus, apud quem venales proſtant; Edinburgi, apud G. HAMILTON et J. BALFOUR, et A. KINCAID.

MDCCXLV.

ΓΕΝΟΣ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ,
ΚΑΙ ΒΙΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Σοφίλλου, ὃς ἦτε (ὡς Ἀριστόξενός φησι) τέκτων, ἢ χαλκεὺς ἦν· ἦτε (ὡς Ἴστρος) μαχαιροποιὸς τὴν ἐργασίαν· τυχὸν δὲ ἐκέκτητο δύλους χαλκέας ἢ τέκτονας. ὑ γὰ εἰκὸς τὸν ἐκ τοιούτων γεγόμενον, στρατηγίας ἀξιωθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκυδίδῃ, τοῖς πρώτοις τῆς πόλεως. ἀλλ' ὃδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν ἄδικος ἀφείθη, τῶν δὲ Θεμιστοκλέους ἀποχομένων. ἀπιστέον δὲ καὶ τῷ Ἴστρῳ, φάσκοντι αὐτὸν ὐκ Ἀθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι. πλὴν γὰ Ἴστρος παρ' ὑδενὶ ἑτέρῳ τοῦτ' ἔστιν ἀρεῖν. ἐγένετο δ' ὁ Σοφοκλῆς τὸ γένος Ἀθηναῖος, δήμου Κολωνῆθεν, καὶ τῷ βίῳ καὶ τῇ ποιήσει περιφανής. καλῶς τε ἐπαιδεύθη καὶ ἐτράφη ἐν ἀπορίᾳ, καὶ ἐν πολιτείᾳ, καὶ ἐν πρεσβείαις ἐξητάζετο. γνωνῆναι δὲ αὐτόν φασιν ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι καλὰ τὸ δεύτερον ἔτος, ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλίππου. ἦν δὲ Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη δεκαεπτά, Εὐριπίδου δὲ πρεσβύτερος εἰκοσιτέσσαρα. διεπονήθη δὲ ἐν πᾶσι καὶ περὶ πάλαισραν, καὶ μουσικὴν, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ἐσεφανώθη, ὥς φησιν Ἴστρος. ἐδιδάχθη δὲ τὴν μουσικὴν παρὰ Λαμπίδου· καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, Ἀθηναίων περὶ τρόπαιον ὄντων, μετὰ λύρας γυμνὸς ἀληλιμμένος τοῖς πανίζουσι τὸν ἐπινικίων ἐξῆρχε. καὶ παρ' Αἰσχύλου δὲ τὴν τραγῳδίαν ἔμαθε, καὶ πολλὰ ἐκαινούργησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι· πρῶτον μὲν καλαλύσας τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχνοφωνίαν (πάλαι γὰ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεκρίνετο)

κρίνελο) αὐτὸς δὲ ϗ τὺς χορδτὰς ϖοιήσας ἀντὶ δώδεκα ϖενλεκαίδεκα, ϗ τὸν τρίτον ὑποκριτὴν ἐξεῦρε. φασὶ δὲ ὅτι ϗ κιθάραν ἀναλαβὼν, ἐν μόνῳ τῷ Θαμύριδι ϖοτὲ ἐκιθάρισεν. ὅθεν ϗ ἐν τῇ ϖοικίλῃ σοᾷ μελὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι φασί. Σάτυρος δέ φησιν ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακληρίαν αὐτὸς ἐπενόησε. φησὶ δὲ Ισρος καὶ τὰς λδκὰς κρηπῖδας αὐτὸν ἐξδρηκέναι, αἷς ὑπεδύοντο οἵτε ὑποκρίδαὶ ϗ οἱ χορδίαὶ· ϗ ϖρὸς τὰς φύσεις αὐτῆ γράψαι τὰ δράμδλα· ταῖς δὲ μύσαις διάσον ἐκ τῆ ϖεπαιδδμμένων ἀρεῖν· καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, τὸ ἦθος αὐτὸ τοσαύτη γέγονε χάρις ὥσε ϖάνυ ϖρὸς ἀπάντων αὐτὸν σέργεσθαι. νίκας δὲ ἔλαβεν εἴκοσιν, ὡς φησι Καρύσιος· πολλάκις δὲ ϗ δᾳτερεῖα ἔλαβε, τριτεῖα δὲ ὐδεπώποτε. ϗ Αθηναῖοι δὲ αὐτὸν ἐτῶν ὅλα ἑξήκοντα ϖένλε, σραληγὸν εἵλοντο, ϖρὸ τῆ Πελοποννησιακῶν ἐτεσιν ἑπλὰ, ἐν τῷ ϖρὸς Αναίαν ϖολέμω. ὕτω δὲ φιλαθηναιόταλος ἦν, ὥσε ϖολλῶν βασιλέων μελαπεμπομμένων αὐτὸν, ὐκ ἠθέλησε τὴν ϖαλρίδα καλαλιπεῖν. ἔχε δὲ καὶ τὴν τῦ Αλωνος ἱερωσύην, ὃς ἦρως ἦν μελὰ Ασκληπιῦ ϖαρὰ Χείρωνι. ἱδρύθη δὲ ὑπὸ Ιοφῶνλος τῦ ϊῦ μελὰ τὴν τελδτήν. γέγονε δὲ ϗ Θεοφιλὴς ὁ Σοφοκλῆς ὡς ὐκ ἄλλος, καθὰ Ιερώνυμός φησιν ἐν τῷ ϖερὶ τῆς χρυσῆς σεφάνης. ταύτης γὰ ἐξ ἀκροπόλεως κλαπείσης, κατ' ὄναρ Ηρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ, λέγων τὴν ὖσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόνλι ἐρανῆσαι, ἔνθα ἐκρύπλετο. ἐμήνυσε δὲ αὐτὴν τῷ δήμῳ, ϗ τάλανλον ἐδέξαλο. τῦτο γὰ ἦν ϖροκηρυχθέν. λαβὼν ὖν τὸ τάλανλον, ἱερὸν ἱδρύσαλο μηνυτῦ Ηρακλέους. φαίνε) δὲ καὶ ϖαρὰ ϖολλοῖς ἡ ϖρὸς τὸν ϊὸν Ιοφῶνλα γνομμὴ αὐτῷ ϖόλε δίκη. ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικοσράτης Ιοφῶνλα, ἐκ δὲ Θεώριδος Σικυωνίας Αρίσωνα, τὸν ἐκ τύτυ γνόμμον ϖαῖδα Σοφοκλέα τῦνομα ϖλέον ἔσερξε. καὶ ϖόλε ἐν δράμαλι εἰσήγαξε τὸν Ιοφῶνλα αὐτῷ φθονῦνλα, ϗ ϖρὸς τὺς φράτορας

ρας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν, εἰ μὲν ἐμὶ Σοφοκλῆς, ὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, ὐκ ἐμὶ Σοφοκλῆς. τότε τὸν Οἰδίποδα ἀναγνῶναι. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἴσρος καὶ Νεάνθης φασὶ τοῦτον τὸν τρόπον· Καλλιππίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀπουντος ἥκοντα παρὰ τοὺς χοὰς πέμψαι αὐτῷ σαφυλήν. τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα, καὶ βαλόντα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζουσαν εἰς τὸ στόμα, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποπνιγέντα τελευτῆσαι. Σάτυρος δέ φησι τὴν Ἀντιγόνην ἀναγινώσκοντα, καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη κώλῳ μακρῷ, καὶ μέσην, ἢ καὶ ὑποσιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείνοντα τὴν φωνὴν, σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι. οἱ δὲ, ὅτι μελετῶν τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν, ὅτε νικῶν ἐκηρύχθη, χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπε. τοῦ δὲ πατρῴων αὐτοῦ τάφων ἐπὶ Δεκέλειαν κειμένων πρὸ σταδίων τοῦ τείχους ἕνδεκα, καὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐπιτειχικότων Λακεδαιμονίων καλοῦ τοῦ Ἀθηναίων, ἐπείπερ οὐκ οἷόν τε ἦν αὐτὸν ἐκεῖ θάπτειν, Διόνυσος κατ' ὄναρ ἐπισὰς Λυσάνδρῳ, ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν τάφον. ὡς δὲ ὠλιγώρησεν ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κελεύων· ὁ δὲ Λύσανδρος συνθανόμενος παρὰ τοῦ φυγάδων τίς εἴη ὁ τελευτήσας, καὶ μαθὼν ὅτι Σοφοκλῆς, κηρυγμα πέμψας ἐδίδου θάπτειν τὸν ἄνδρα. φασὶ δὲ ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ ζειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ χελιδόνα χαλκῆν. ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ αὐτοῦ τάδε,

Κρύπτῳ τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆν, πρωτεῖα λαβόντα
Τῇ τραγικῇ τέχνῃ κῆμα τὸ σεμνόταλον.

Ἴσρος δέ φησιν Ἀθηναίους διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴν καὶ ψήφισμα πεποιηκέναι, κατ' ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύειν. ἔγραψε

ψε δὲ (ὥς φησιν Αριστοφάνης) δράματα ἑκατὸν τριάκοντα· τούτων δὲ νοθεύεται δεκαεπτά. ζυνηγωνίσατο δὲ Αἰσχύλῳ, καὶ Εὐριπίδῃ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Αριστέᾳ, καὶ ἄλλοις, καὶ Ιοφῶντι ᾧπερ, τὸ πᾶν οὖν Ομηρικῶς ὠνόμαζε, τούς τε μύθους φέρει κατ' ἴχνος τοῦ ποιητοῦ. καὶ τὴν Οδυσσείαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφει, παρελυμολογεῖ δὲ καθ' Ομηρον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Οδυσσέως,

Ορθῶς δ' Οδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς.
Πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.

ἠθοποιεῖ τε καὶ ποικίλλει, καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ομηρικὴν ἐκμαλόμενος χάριν. ὅθεν εἰπεῖν λέγει Ιωνικόν τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ομήρου μαθητήν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηνται τινὰς τῶν πρὸ αὐτῶν, ἢ τῶν καθ' αὑτούς· μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθ' ὃ καὶ μέλιττα ἐλέγετο ἔμιξε δὲ τοῖς αὐτοῦ ποιήμασιν ἀκαιρίαν, γλυκύτητα, τόλμαν, ποικιλίαν· οἶδε δὲ καιρὸν εὖ μεταθεῖναι, καὶ πράγματα, ὥστε ἐκ βραχέος κώλου ἱκανῶς ὅλον ἠθοποιῆσαι τὸ πρόσωπον. ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν ποιητικῇ δηλοῦν ἦθος, ἢ πάθος. φησὶ γοῦν Αριστοφάνης ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζετο τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ Σοφοκλέους τῷ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένον. φησὶ δὲ Αριστόξενος ὡς πρῶτος τῶν Αθήνηθεν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιΐαν εἰς τὰ ἴδια ἁρμόματα παρέλαβε, καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ κατέμιξε.

ΣΟΦΟ-

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Εμμέτρος Αριστοφάνους γραμματικοῦ.

Λιπὼν κόρινθον Οἰδίπους παλρὸς νόθος
Πρὸς τοῦ ἀπάλλων λοιδορύμμος ξένος,
Ηλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, ἡ γένους φυλοσπόρον.
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στενᾷς ἁμαξιτοῖς
Ακων ἔπεφνε Λάϊον γονήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
Ηχυνε μητρὸς ἀγνουμμένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἶλε, ἡ νόσος μακρά·
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑσίαν,
Οπως πύθηται τᾶς κακᾶς παυσήριον,
Ηκουσε φωνῆς μαντικῆς Θεᾶς πάρα,
Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Οθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας,
Διοσταῖσι χερσὶν ἐξελύφλωσεν κόρας·
Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

LInquit Corinthum per probrum Oedipus, nothus
Polybi vocatus, Delphicumque oraculum
De patre conſultum, et genere petit ſuo,
Ibique factus obviam anguſta via
Patri, interemit inſcius ignotum miſer.
Poſt hac ſolutis Sphingicis aenigmatis
Foedavit et matris ſuae cubilia.
At peſtis et morbi Thebas vexant mali.
Tum miſſus ad oracula Creon Delphica,
Pauſam mali allatum et medelam peſtilis,
Monetur à divinitus miſſo ſono
Placent ut interfecti manes Laii
Acto paterna perpetratore ex humo.
Ex eo quis eſſet, ut reſcivit Oedipus,
Ipſe ſibi lumina manibus effodit ſuis.
At mater uxor ſune vitam finiit.

ΔΙΑ ΤΙ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο Τύραννος Οἰδίπους ἐπὶ διακρίσει θατέρου ἐπιγέγραπται· χαριέντως δὲ τύραννον ἅπαντες αὐτὸν ἀπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως· καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι Δικαίαρχος· εἰσὶ δὲ καὶ οἱ Πρότερον αὐτὸν ὑ Τύραννον ἐπιγράφοντες, διὰ τὺς χρόνους τῆς διδασκαλιῶν, ἢ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰ ἢ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Αθήνας ἀφικνεῖσθαι· ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μετ' Ομηρον ποιηταὶ, τὺς περὶ τῆς Τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννους προσαγορεύοντες, ὁ ὑφ' ὅλε τῦδε τῦ ὀνόματος εἰς τὺς Ελληνας διαδοθέντος, καλὰ τὺς Αρχιλόχυ χρόνους καθάπερ Ιππίας ὁ Σοφιςὴς φησιν. Ομηρος γὰν τὸν πάντων παρανομώταλον Εχετον, βασιλέα φησὶ, ἢ ὑ τύραννον.

Εἰς Εχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα.

Προσαγορεύθῆναι δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῆς Τυρρηνῶν· χαλεπὺς γὰ τινας περὶ λησείαν τύτυς γενέσθαι· οἱ δὲ λέγυσιν αὐτὸν γενηθῆναι ἀπὸ Τύρυ πόλεως. Εἴρηται δὲ τύ-

HAEC fabula, ad alterius differentiam, Oedipus Tyrannus inſcribitur. Scitè autem omnes eam fabulam Tyrannum deſcripſerunt, utpote quae omnes Sophoclis poëſes ſuperet, etiamſi eum victum fuiſſe à Philocle author ſit Dicaearchus. Erant qui hanc Fabulam Priorem non Tyrannum vocarunt, propter tempora, in quibus agebatur, et res in eâ geſtas. Mendicum enim ac caecum Oedipum Coloneum Athenas veniſſe aiunt. Poëtis verò, qui Homerum ſequuti ſunt, peculiare quippiam uſu venit, qui reges ante bellum Trojanum Tyrannos appellaverunt. Hoc nomen tandem à Graecis eſt uſurpatum, Archilochi temporibus, ut Hippias Sophiſta teſtatur. Homerus Echetum omnium ſceleratiſſimum, regem, non Tyrannum appellat, cujus haec ſunt verba.

In Echetum regem omnium hominum peſſimum.

Tyrannum autem à Tyrrhenis dictum ferunt. Hi enim latrociniis regionem infeſtabant. Quidam à Tyro urbe deductum tradunt.

ραννος καλὰ τὸ ἔτυμον οἱονεὶ τύρων τὺς λαὺς, καὶ ἀνίας ἐπιφέρων, ϗ τυρά̃ων δόλυς καλὰ τ̃ὴν ὑπ' αὐτόν. Οτι δὲ νεώτερον τὸ τ̃ὺ τυράννυ ὄνομα, δ̃ῆλον· ὅτε γὰ̃ Ομηρος, ὅτε Ησίοδος, ὅτε ἄλλος ὑδεὶς τ̃ὼν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει· ὁ δ' Αριστότελης ἐν Κυμαίων πολιτεία, τὺς τυράννυς φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας πεσαγορά̃εσθαι· ἀφημότερόν γ' ἐκεῖνο τ̃ὄνομα.

Dictus est autem Tyrannus ex verbi notatione, ex eo quod cruciaret populos, iisque dolores inferret, doloſque adversus subjectos strueret. Constat autem recentius esse Tyranni nomen: neque enim Homerus, neque Hesiodus, neque alius ullus ex veteribus in suo carmine Tyranni mentionem facit. Aristoteles vero in Cumanorum Rep. Tyrannos prius AEsymnetas appellatos fuisse ait. Erat enim illud nomen plausibilius.

ΑΛΛΩΣ.

Ο Τύραννος Οἰδίπυς πρὸς ἀνλιδιασολὴν τ̃ὺ ἐν τ̃ῷ Κολωνῷ ἐπιγέγραπ̃αι. Τὸ κεφάλαιον δὲ τ̃ὺ δράμαλος, γνῶσις τ̃ῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πήρωσίς τε τ̃ῶν ὀφθαλμῶν, ϗ δι' ἀγχόνης θάναλος Ιοκάσης.

Χρησμὸς δοθεὶς Λαΐῳ τ̃ῷ Θηβαίῳ.

Λαΐε Λαβδακίδη, παίδων γλύος ὄλβιον αἰτεῖς.
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐσὶ
Σ̃ὸ παιδὸς χείρεσι λιπεῖν φάος· ὡς γὰ̃ ἔνδοθ

Oedipus Tyrannus ad differentiam OEdipi Colonei inscribitur. Praecipua fabulae capita sunt, Cognitio propriorum malorum OEdipi, Oculorum caecitas, et Jocastes mors quae sibi laqueo vitam finivit.

Oraculum editum Laïo Thebano.

Laïe Labdacide, sobolem me supplice poscis
Voce: tibi sed ego natum promitto petenti.
In fatis tamen est, dulcem illius tibi lucem

Ereptum

Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συγεραῖς ἀρᾶσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁδ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

Τὸ αἴνισμα τῆς Σφιγγός.

Εστι δίπων ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον· ἓν μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ * βοὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ερπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ καλὰ πόντον·
Αλλ' ὁπόταν πλείοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ενθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρόταλον πέλει αὐτῷ.

Ereptum ire manu. Pelopi ſic Jupiter olim
Annuit oranti, cujus natum rapuiſſes.

AEnigma Sphingis.

Nutrit humus bipedem, mox quadrupedem unius oris,
Et tripedem, varia contra ac animalia voce
Omnia ſunt, pelagi, coeli, telluris alumna:
Jamque ubi multiplici vadit pede, quo magis ire
Pergit, eo minus eſt per membra effoeta vigoris.

* Al. φυὴν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.	OEDIPUS.
ΙΕΡΕΥΣ.	SACERDOS ſenex Jovis.
ΚΡΕΩΝ.	CREON.
ΧΟΡΟΣ, ἐκ Θηβαίων γερόντων.	CHORUS conſtat ex Thebanis ſenibus.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.	TIRESIAS.
ΙΟΚΑΣΤΗ.	JOCASTE.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNCIUS,
ΘΕΡΑΠΩΝ Πολύβου.	MINISTER Polybi.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.	ALIUS NUNCIUS.
Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπους.	Praefatur OEdipus.

ΟΙΔΙ-

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΙΕΡΕΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΟΙ.

Ω Τέκνα, Κάδμυ τῦ πάλαι νέα τροφὴ,
Τίνας πόθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε
Ικληρίοις κλάδοισιν ἐξεσεμμένοι;
Πόλις δ' ὁμῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ομῦ δὲ παιάνων τε κ' ςεναγμάτων.
Α 'γὼ δικαῶν μὴ παρ' ἀγγέλων τέκνα
Αλλων ἀκύειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
Ο πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπυς καλύμμος.
Αλλ' ὦ γεραιὲ, φράζ' (ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
Πρὸ τῶνδε φωνεῖν) τίνι τρόπῳ καθέςαλε· 10
Δείσανλες, ἢ ςέξανλες· ὡς θέλονλος ἄν
Εμῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰ ἄν
Εἴην, τοιάνδε μὴ ὐ καίοικτείρων ἕδραν.——

ΙΕ. Αλλ' ὦ κραλύνων Οἰδίπυς χώρας ἐμῆς,
Ορᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι πρεσήμεθα
Βωμοῖσι τοῖς ζοῖς· οἱ μὲν, ὐδέ πω μακρὰν
Πτέσθαι σθένονλες· οἱ δὲ, σὺν γήρᾳ βαρεῖς
Ιερεῖς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠϊθέων
Λεκλοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεσεμμύον

Αγο-

V. 18. Forte leg. Ιερά'ς.

OEDIPUS TYRANNUS.

OEDIPUS, SACERDOS, CREON, CHORUS.

IAMBI.

OE.

O Nova Soboles antiqui Cadmi,
Quid hoc in loco conſediſtis,
Supplicibus ramis coronati?
Urbs vero tota thure incenſo fumat,
Precibuſque ac gemitu omnia reſonant:
Quae ego cum judicarem non ex alio nunciante mihi
Cognoſcenda eſſe, ipſe huc prodii,
Ille omnium ſermonibus celebratus Oedipus.
Sed tu o ſenex dic: nam te dignum eſt
Prae aliis ut dicas, quid eſt quod hic conſediſtis,
Utrum metus cauſa, an injuria affecti? Cupio enim ex animo
Vobis opitulari. Nam certe durus eſſem,
Si me iſte confeſſus non commoveret.

SA. O Princeps patriae meae,
Vides qualis turba conſederit
Ad aras tuas, ex quibus aliqui non procul
Volare poſſunt, alii annis gravati ſunt
Sacerdotes, Jovis ego ſacerdos ſum, haec juvenum
Manus eſt: nam reliqua multitudo coronata

In

In foro ſedet, juxta geminum Palladis
Delubrum : et ad Iſmeni aras fatidicas.
Urbs enim, quemadmodum ipſe vides ingenti
Fluctu quaſſatur, nec levare caput
Amplius poteſt ex profundis procellis.
Interierunt enim jam frugiferi folliculi terrae,
Interiit ſoboles armentorum, una cum immaturis
Foetibus mulierum : febrili vero tabe
Graſſans ſaeviſſima peſtis populatur urbem,
A qua vaſtantur domus, et ater
Pluto gemitu luctuque diteſcit.
Diis quidem nunc non aequantes te, ego
Et hi pueri ſedemus hic ad aram :
Sed inter homines eximium, in calamitate vitae,
Judicantes, et ad reconciliandum Deum,
Qui liberaſti urbem tuo adventu
A tributo ſaevae vatis, quod pendebamus,
Neque a nobis admonitus,
Vel edoctus, ſed ope divina,
Diceris itaque et judicaris nobis reſtituiſſe vitam.
Nunc vero, o praeſtantiſſimum OEdipi caput,
Te precamur omnes ad te converſi,
Ut auxilium aliquod invenias, ſive divina
Voce admonitus, ſeu ab homine quopiam edoctus,
Video enim ſapientibus viris etiam eventus
Conſiliorum quam maxime reſpondere.
Age igitur, praeſtantiſſime princeps, erige urbem,
Proſpice, quemadmodum haec terra
Te ſervatorem vocat propter priorem virtutem.
Nam priorum rerum a te geſtarum neutiquam memini ſſe
Si a te erecti prius, poſtea corruemus. [poterimus,
Sed

Αγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
Ναοῖς, ἐπ' Ισμηνῷ τε μαντείᾳ πρόδῳ.
Πόλις γὰρ, ὥσπερ κ' αὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
Ηδη ζαλᾶται, κἀνακυφίσαι κάρα
Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίῳ ζάλῃ.
Φθίνουσα μὲν καλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βυνόμοις, τόκοισί τε
Αγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος Θεὸς
Σκήψας ἐλαύνῃ λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν,
Υφ' ᾧ κενῦται δῶμα Καδμείων, μέλας
Δ' ᾅδης στεναγμοῖς κ' γόοις πλυλίζεται·
Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσόμοιρόν σ' ἐγὼ,
Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεθ' ἐφέσιοι,
Ανδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε ζυμφοραῖς βίου
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς.
Ος γ' ἐξέλυσας ἄσυ Καδμείων μολὼν,
Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομεν.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθεὶς· ἀλλὰ πρὸς θεοῦ τινος
Λέγῃ νομίζῃ θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦντ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
Ικετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόσποποι,
Αλκήν τιν' ἀρεῖν ἡμὶν, εἴτέ του Θεῶν
Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που.
Ως τοῖσιν ἐμπείροισι κ' τὰς ξυμφορὰς
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῆς βουλημάτων·
Ιθ' ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν·
Ιθ', ἀλαθήθητ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
Σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας·
Αρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες γ' ἐς ὀρθὸν, κ' πεσόντες ὕστερον·

Αλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
Ορνιθι γὰ ᾗ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
Παρέσχες ἡμῖν, ᾗ τανῦν ἴσος γένου.
Ως εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
Ως οὐδέν ἐσιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
Ερημος ἀνδρων μὴ ξυνοικούντων ἔσω.——

ΟΙ. Ω παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες, ᾗ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔσιν ὑμῶν ὅσις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὰ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχεται
Μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ σένει.
Ως' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
Αλλ' ἴσε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάναις·
Ην δ' εὗ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
Επεμψα Φοίβου δώματ', ὡς πύθοιθ' ὅ, τι
Δρῶν. ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καὶ μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετροῦμενον χρόνῳ,
Λυπεῖ, τί πράσσει· τοῦ γὰ εἰκότος πέρα,
Απεσι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
Οταν δ' ἵκῃ, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
Μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ Θεός.——

ΙΕ. Αλλ' εἰς καλὸν σύτ' εἶπας, οἱ δέ τ' ἀρτίως
Κρέοντα πρόσθεν ἔχοντα ξημαίνουσί μοι.

ΟΙ. Ω ἄναξ Απολλον· εἴ γὰ ἐν τύχῃ γέ τῳ
Σωτῆρι βαίῃ λαμπρὸς ὥσπερ ὄμμαλι.

ΙΕ.

Sed urbs in tuto ut collocetur vide.
Foelici enim auſpicio rem nobis prius
Adminiſtraſti, ſac ut et nunc tui ſimilis ſis.
Nam ſi, ut facis, huic terrae dominaberis,
Plenam viris quam vacuam regere pulchrius eſt.
Quid enim vel arx eſt, vel navis,
Si vaſta ſit, nec a viris habitetur?
OE. O miſeri pueri, nota, non ignota mihi
Petitis, nimis enim ſcio quod
Graviter laboratis omnes: cumque vos dolore conficiamini,
Non tamen quiſquam eſt, cui iſta magis, quam mihi doleant.
Nam veſter dolor omnium in me unum redundat,
Me inquam ſolum et neminem alium haec cura exercet.
Anima enim mea et urbis, et meam, et veſtram vicem gemit.
Neque me dormientem excitaſtis unquam:
Et quam multas lachrymas profuderim ſcitis,
Quamque varias cogitando vias quaeſiverim.
Quod vero unicum his malis remedium diſpicere potui,
Eo uſus ſum: Nam filium Menoecei
Creontem affinem meum ad Delphicum
Miſi Apollinis oraculum, ut exquirat, quidnam
Faciam, dicamve, quo hanc urbem liberem.
Et cum juxta dies tempus dinumero,
Mora mihi moleſta eſt non ſcienti quid agat: nam ultra
Debitum jam tempus abeſt.
Qui cum venerit, tunc vero ego admodum malus
Sim, ſi non exequar omnia quae precipiat Deus,
SA. Recte ut ais, nam hi mihi jam
Creontem advenire nunciant.
OE. O Apollo, utinam ille ita foelici
Auſpicio veniat, ut vultu laeto adeſt.

SA. Aſpectu quidem hilaris apparet, quod niſi eſſet, non ita
Coronatus incederet lauri frondibus.

OE. Statim ſciemus, tantum enim abeſt, audire ut poſſit:
O rex affinis, fili Menoecei,
Quem nobis a Deo affers nuncium?

CR. Bonum: nam etiam ea quae gravia ſunt, ſi recte ſint
Adminiſtrata, facile in melius converti poſſunt.

OE. Quid hoc ſermonis eſt? neque enim fiduciam,
Vel metum ex his dictis concipio.

CR. Si his preſentibus me vis dicere,
Paratus ſum, ſive intro potius imus.

OE. Dic omnibus praeſentibus. Nam propter hos majore
Cura conficior, quam propriae ſalutis cauſa.

CR. Dicam ea quae audivi a Deo:
Nam nos Apollo manifeſte juſſit
Piaculum quod in hac terra nutritur
Tollere, neque cum immedicabili malo conflictari.

OE. Quae eſt expiatio? aut quid hoc aerumnae eſt?

CR. Ut vel exilio multemus, vel caedem caede
Expiemus; hic enim ſanguis turbat civitatem.

OE. Ad quemnam igitur pertinet haec calamitas, quam
Apollo ſignificat?

CR. Fuit nobis o Rex, aliquando Laius gubernator
Hujus terrae, priuſquam tu hanc regeres urbem.

OE. Scio, audivi enim, etſi ipſum nunquam vidi.

CR. Hujus extincti nunc mandat aperte
Apollo, ut autores caedis puniamus.

OE. Ubinam illi ſunt? aut ubi deprehendentur
Veteris ſceleris veſtigia inventu difficilia?

CR. In hac terra, ut ipſe aiebat: quod enim quaeritur
Hoc inveniri poteſt: facile elabitur, ſi quid neglectum ſit.

OE. Sed dic mihi, utrum domi, an in agro Laius,

An

ΙΕ. Αλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· ὑ γὰ ἂν κάρα
Πολυσεφὴς ὧδ' εἶρπε σαλκάρπυ δάφνης.
ΟΙ. Τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμελρος γὰ ὡς κλύειν.
Αναξ, ἐμὸν κήδλμα, σαῆ Μενοικέως,
Τίν' ἡμῖν ἥκεις τῦ Θεῦ φήμην φέρων;
ΚΡ. Εσθλήν· λέγω γὰ κ᾽ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόνλα, σάντ' ἂν 'δτυχεῖν.
ΟΙ. Εσιν δὲ σοῖον τῦπος; ὔτε γὰ θρασὺς,
Οὔτ' ἂν σεσδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.
ΚΡ. Εἰ τῶνδε χρήζεις σλησιαζόνλων κλύειν,
Ετοιμος εἰπεῖν, εἴτε κ᾽ σείχειν ἔσω.
ΟΙ. Ες σάνλας αὔδα· τῶνδε γὰ σλέον φέρω
Τὸ σένθος ἢ κ᾽ τῆς ἐμῆς ψυχῆς σέρι.
ΚΡ. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκυσα τῦ Θεῦ σάρα.
Ανωγε ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ,
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Εν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεσον τρέφειν.
ΟΙ. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
ΚΡ. Ανδρηλατῦσλας, ἢ φόνῳ φόνον σάλιν
Λύονλας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον σόλιν.
ΟΙ. Ποίυ γὰ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
ΚΡ. Ην ἡμὶν, ὦ 'ναξ, Λάϊος σοθ' ἡγεμὼν
Γῆς τῆσδε, σρὶν ζε τήνδ' ἀπλθύνειν σόλιν.
ΟΙ. Εξοιδ' ἀκύων· ὑ γὰ εἰσεῖδόν γέ σω.
ΚΡ. Τύτυ θανόνλος, νῦν ἐπισέλλω ζαφῶς
Τὺς αὐτόενλας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
ΟΙ. Οἱ δ' εἰσὶ σῦ γῆς; σῦ τόδ' 'δρεθήσε)
Ιχνος σαλαιᾶς δυσέκμαρλον αἰτίας;
ΚΡ. Εν τῇδ' ἔφασκε γῇ· τὸ δὲ ζητύμενον,
Αλωτόν· ἐκφάγλ δὲ τἀμελύμενον.
ΟΙ. Πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,

Η γῆς

Η γῆς ἐπ' ἄλλης τῶδε ξυμπίπλει φόνῳ;
ΚΡ. Θεωρὸς (ὡς ἔφασκεν) ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον ἀκέθ' ἵκεθ' ὡς ἀπεσάλη.
ΟΙ. Οὐδ' ἄγγελός τις, ὐδὲ ξυμπράκτωρ ὁδῷ
Καλεῖθ' ὅτῳ τὶς ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
ΚΡ. Θνήσκουσι χὠ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,
Ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, ὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
ΟΙ. Τὸ ποῖον; ἓν χὸ πόλλ' ἂν ἐξάροι μαθεῖν, 120
Αρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμι καὶ ἐλπίδος.
ΚΡ. Λῃσὰς ἔφασκε ξυνιόντας, ὑ μιᾷ
Ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ ξὺν πλήθει χερῶν.
ΟΙ. Πῶς ὃν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Επράσετ', ἐνθένδ' ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
ΚΡ. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνετο.
ΟΙ. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, εἶρξε τοῦτ' ἐξιδέναι;
ΚΡ. Η ποικιλῳδὸς ξφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ ξκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο. 131
ΟΙ. Αλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ.
Επαξίως χὸ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
Πρὸς τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεθ' ἐπισροφήν.
Ως ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
Γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ Θεῷ θ' ἅμα
Υπὲρ χὸ ὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Αλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Οσις χὸ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἄν
Κἀμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140
Κείνῳ προσαρκῶν ὧν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Αλλ' ὡς τάχιστα παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
Ισασθε, τοῦδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους·

Αλλος

An vero in alia terra interfectus ſit?

CR. Cum ut aliquid inquireret profectus eſſet,
Neque poſtquam abiit, domum amplius reverſus eſt.

OE. Nec nuncius, aut comes itineris
Quiſquam vidit, unde aliquis inquirere poſſit? [metu,

CR. Perierunt omnes, uno excepto, qui cum aufugiſſet
Nihil a ſe viſum niſi unum quiddam commemorare potuit.

OE. Quidnam id eſt? ex uno enim multa inveſtigari poſ-
Cum parvum initium ſpei oblatum eſt. [ſint,

CR. A latronibus ajebat non paucis
Sed multis oppreſſum interiiſſe.

OE. Quomodo latrones, ſi ille non pecunia
Onuſtus iter faciebat, hoc auſi ſunt?

CR. Fuit ſuſpicio. Laio vero pereunti
Nemo opem tulit in periculo.

OE. Quid vero mali obſtitit, cum Rex ita
Miſere interiret, ut non fieret inquiſitio?

CR. Perplexa aenigmata Sphingis, ea, quae ante pedes erant
Curare nos cogebant, omiſſis incertis.

OE. Sed ab initio rurſum hanc rem exigam.
Recte Apollo, recte et tu,
Pro Rege extincto hanc curam ſuſcepiſtis.
Quare et ego vobis adjutor ero,
Ac propugnator pro hac terra et divino oraculo.
Non enim pro remotioribus amicis,
Sed pro me ipſo, hoc diſcutiam odium.
Nam qui illum oppreſſit, fortaſſe
Etiam in me eodem modo impetum facere poſſet:
Dum igitur illi opitulor, mihi ipſi proſum.
Quare quam celerrime pueri ex hoc loco ſurgite,
Et ſublatis his ſupplicibus ramis,

aliqui

Aliqui ex vobis populum Cadmi huc congregent,
Omnia experiemur: vel enim foelices
Deo duce erimus, vel corruemus.

SA. O filii ſurgamus: hanc enim ob cauſam
Huc venimus, quam hic commemorat.
Et Phoebus qui hoc oraculum miſit, ſimul
Servator nobis adſit, morbumque depellat.

MONOSTROPHICA.

CH. O dulce Jovis oraculum, quale tandem
Ab opulento Pythico templo
Ad celebrem veniſti Thebarum urbem?
Animo trepido perculſus ſum,
Metuque tremo:
O Apollo morborum depulſor, Delie, Paean,
Te religioſe veneror.
Quid mihi vel nunc
Vel in poſterum
Novae rei conficies?
Dic mihi o aureae filia
Spei, immortalis fama
Invocanti primum te.
Teque invoco filia Jovis
Minerva immortalis,
Et terrae praeſidem ſororem tuam
Dianam, quae in rotundo fori
Throno celebrem ſedem habet;
Et Apollinem ſimul jaculatorem.
Heu, heu!
Vos tres malorum depulſores, apparete mihi,
Quando et prioris cladis,

Αλλος δὲ Κάδμυ λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
Ως πᾶν ἐμῦ δράσοντος· ἢ γὰ ἀτυχεῖς
Σὺν τῷ Θεῷ φανύμεθ', ἢ πεπλωκότες.——
ΙΕ. Ω παῖδες, ἰσώμεθα· τῶνδε γὰ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλει·
Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσυ παυσήριος.
Μονοστροφίκα.
ΧΟ. Ω Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς πολε
Τᾶς πολυχρύσυ πυθῶνος
Αγλαὰς ἔβας Θήβας;
Εκλέταμαι φοβερὰν φρένα,
Δείμαλι πάλλων,
Ιήϊε δάλιε Παιάν
Αμφὶ σοὶ ἀζόμενος·
Τί μοι ἢ νέον
Η περιελλομένυαις
Ωραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος;
Είπέ μοι ὦ χρυσέας τέκνον
Ελπίδος ἄμβροτε Φάμα·
Πρῶτά σε κεκλόμενος
Θύγατερ Διὸς
Αμβροτ' Αθάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Αρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς
Θρόνον ἀκλεᾶ θάσσει.
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον.
Ιὼ, ἰώ.
Τριτοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι
Εἴποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ

V. 163 al. κεκλομένω.

Ορνυμβύας πόλι, ἠνύσαλε
Εκλοπίαν φλόγα πήμαλος,
Ελθέλε νῦν, ὦ πότοι.
Ανάριθμα γὰ φέρω πήμαλα.
Νοσεῖ δέ μοι πᾶπας στόλος.
Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
Ω, τις ἀλέξε)· ὅτε γὰ
Εκγονα κλυτᾶς χθονὸς
Αὔξε), ὅτε τόκοισιν
Ιηΐων καμάτων ἀνέχυσι
Γυναῖκες. Αλλον δ' ἄν
Αλλῳ προσίδοις,
Απερ εὔπλερον ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἀμαιμακέτυ πυρὸς
Ορμβυον ἀκλὰν πρὸς ἑσπέρυ
Θεύ, ὧν πόλις ἀνάριθμος
Ολλυ)· νηλέα δὲ γλυέθλα
Πρὸς πέδῳ θαναληφόρῳ
Κεῖται ἀνοίκλως· ἐν δ' ἄλοχοι
Πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες
Ακλὰν παρὰ βώμιον
Αλλοθεν ἄλλοι λυγρῶν πόνων
Ικλῆρες ἐπισονάχυσι.
Παιὰν δὲ λάμπι σονόεσσά τε γῆρυς
Ομαυλος· ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα
Θύγαλερ Διὸς ἄῶπα, πέμψον
Αλκάν, Αρεάτε τὸν μαλερὸν,
Ος νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
Φλέγι με περιβόπλος ἀνλιάζων,
Παλίσυλον δράμημα νωτίσαι
Πάτρας

V. 175 al. ἀ νῦν.

Quae urbem premebat, pepuliſtis
Ex terra noxium incendium,
Adeſte et nunc, o Dii,
Innumera enim fero mala.
Nam morbo laborat totus populus.
Neque eſt mihi conſilii copia,
Quo quis opitulari queat.
Nam fruges inclytae terrae
Intereunt. Neque in partu
Lucinae labores perferunt
Mulieres. Alium vero
Super alium videas,
Ceu volucrem avem,
Celerius indefeſſo igne
Ruentem ad littus atri
Plutonis, qui ex urbe innumeri
Pereunt. Miſera vero turba
In campo cadaveribus pleno
Jacet indefleta : interque eos conjuges
Et canae matres
Ad aras in littore poſitas,
Hic et illic triſtium malorum
Deprecatrices, gemitus cient.
Invocatio Apollinis fervet, et luctuoſa vox
Simul conſonat. Quamobrem o aurea
Jovis filia, pulchro aſpectu, fer nobis
Auxilium ; Martemque peſtiferum,
Qui nunc abſque armis, et ſcutis
Me vaſtat, ingenti clade opprimens,
In fugam actum cedere coge,

Atque ex hac terra pelle, ſive in magnum
Thalamum Amphitrites,
Sive in Euxini ſcopulos,
Thraciique maris fluctus.
Nam ſi quid reliqui nox fecit,
Id inſequens dies abſumit.
Hunc *igitur Martem*, o qui ignea fulgura
Diſpenſas Jupiter,
Tuo confice fulmine.
O Rex Lycaee, utinam ab aureo
Arcu tuas ſagittas
Invictas diſtribueres,
Ad opem ferendam directas.
Atque utinam Diana igneos
Spargat radios, quibus Lyceos montes
Percurrit. Te qui aurea mitra ornatus es,
Et idem cum hac terra nomen habes,
Vinoſum invoco Bacchum,
Maenadum ducem,
Ut venias et comburas lucenti face
Hunc ignominioſum ac peſtiferum Deum.

OEDIPUS, CHORUS, TIRESIAS.

Iambi.

OE.

AUdio quid petas: ſi autem voles meo ſermoni
Auſcultare, et huic morbo ſuccurrere,
Remedium conſequeris et levationem mali.
Quod ego, qui jam primum hoc audio, dicam,

Quique

Πάτρας ἔπυρον· εἴτ' ἐς μέγαν
Θάλαμον Αμφιτρίτας,
Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρηϊκιον κλύδωνα.
Τέλᾳ γὰ εἴ τι νὺξ ἀφῇ,
Τὰτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεθ'.
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ ζῶ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τάτε γὰ χρυσοτόφων
Απ' ἀγκύλων βέλεα θέλοιμ' ἂν
Αδάμας ἐνδαλεῖσθαι,
Αρωγὰ προσαθέλα,
Τάσε πυρφόρυς Αρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
Διαΐσσᾳ, τὸν χρυσομίτραν
Τε κικλήσκω· τᾶσδ' ἐπώνυμον
Γᾶς οἴνοπα Βάκχον εὔϊον
Μαινάδων ὁμόσολον,
Πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πάκᾳ
Επὶ τὸν ἀπότιμον ἐν Θεοῖς Θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Ιαμβοί.

ΟΙ.

Αἰτεῖς· ἄδ' αὐτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
Αλκὴν λάβοις ἂν κἀνακύφισιν κακῶν.
Α' γὼ ξένος μὲν τῦ λόγυ τῦδ' ἐξερῶ,

Ξένος

V. 221 al. μονόσολον.

Ξένος δὲ τῦ πραχθέντος· ὑ γὰ ἂν μακρὰν
Ἰχνος ἀυτὸς, μὴ ὐκ ἔχων τὶ σύμβολον·
Νῦν δ' (ὕστερος γὰ ἀστὸς εἰς ἀστὺς τελῶ)
Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
Ος τις ποθ' ὑμῶν Λαΐον τὸν Λαβδάκυ
Κάτοισθεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
Τῦτον κελάω πάντα ζημαίνειν ἐμοί.
Κεἰ μὲν φοβεῖται τὺπίκλημ', ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ' αὑτῦ· πεισε῀ γὰ ἄλλο μὲν
Ασεργὲς ὐδὲν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
Εἰ δ' αὖ τὶς ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰ
Κέρδος τελῶ γὼ, χ' ἡ χάρις προσκείσε῀.
Εἰ δ' αὖ ζιωπήσεθε, καἰτις ἢ φίλυ
Δείσας ἀπώσῃ τὔπος ἢ χ' αὑτῦ τόδε,
Α 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμῦ.
Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τῦτον ὅσις ἐσὶ, γῆς
Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε κ᾽ θρόνυς νέμω,
Μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινὰ
Μήτ' ἐν Θεῶν ἀχαῖσι μήτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσμαλος
Τῦδ' ἡμῖν ὄνλος· ὡς τὸ πυθικὸν Θεῦ
Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Εγὼ μὲν ὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
Κατάχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴ τέ τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκλίψαι βίον.
Επάχομαι δ' οἴκοισιν εἰ ξυνέσιος
Εν τοῖς ἐμοῖς χθύοιτ' ἐμῦ ζυνειδότος,

Παθεῖν

Quique a re ipſa alienus ſum : Non enim diu
Inveſtigarem, niſi aliqua indicia haberem.
Nunc vero (nam et ipſe civium numero aſcitus ſum)
Omnibus hujus urbis civibus hoc denuncio :
Quicunque vidit a quo viro
Laius Labdacides interfectus eſt,
Huic ego impero ut rem omnem mihi indicet.
Et ſi forte, ne in crimen veniat, metuit, libero
Eum metu de ſeipſo : Nam aliud nihil patietur
Triſte, praeterquam ut ex hac terra incolumis abeat.
Si autem quis alium novit peregrinum
Authorem caedis, ne taceat : nam praemium
Ego tribuam, et gratia ipſi repoſita erit.
Sin autem tacebitis, et aliquis vel amico
Metuens, vel ſibi ipſi, non obediet huic ſermoni,
Quid deinde facturus ſim audite :
Eum ego virum edico quicunque eſt, ne quis in terra
Hac, cujus ego imperium thronumque teneo
Recipiat, neque in ſermone,
Aut precationibus, aut ſacrificiis
Quidquam cum eo commune habeat, neque ſacram aquam
illi attribuat ;
Sed omnes a domo ipſum arceant : Nam ille homo nobis
Piaculum eſt, quemadmodum Delphicum
Apollinis oraculum mihi oſtendit.
Hoc igitur modo decrevi et divinam vocem,
Et illum mortuum defendere.
Execror autem caedis autorem, ſive is
Unus cum eſſet latuit, ſive a pluribus adjutus eſt,
Ut malus male excommunicatus vitam exigat.
Et imprecor etiam meis aedibus, ſi
In illis me conſcio deliteſcit,

Eadem,

Eadem, quae paulo ante precatus ſum.
Vobiſque omnia iſta, ut exequamini, committo,
Mea cauſa, et Dei, et hujus
Terrae, quae ita ſterilis atque impie perdita eſt.
Neque nos, etſi Deus id non praecepiſſet,
Hoc inexpiatum relinquere conveniebat,
Cum et optimus vir et rex interierit,
Sed inquirere dicebat. Nunc vero ego autor ſum,
Qui et regnum adminiſtro, quod ab illo prius adminiſtratum eſt,
Et ejus conjugem habeo conſortem procreandae ſobolis,
Et communes cum eo liberos, ſi non ille
Infelix in ſobole procreanda fuiſſet, ſuſcepiſſem.
Nunc in ipſius caput ingruit adverſa fortuna:
Quapropter ego pro illo, ut pro meo parente
Enitar, et omnia experiar,
Donec inquiram caedis autorem
Filii Labdaci, ac Polydori,
Et deinceps Cadmi, atque antiqui Agenoris.
Et haec non obedientibus a Diis imprecor,
Ne illis unquam terra fruges ferat,
Neve mulieres ſobolem gignant, ſed ut leto
Tali moriantur, aut etiam triſtiore.
Vobis autem caeteris civibus Thebanis precor, quicunque
Iſta approbatis, ut ſit adjutrix divina juſtitia,
Et ut omnes vobis Dii ſemper faventes adſint.

CH. Quemadmodum me execratione obſtrinxiſti rex, ita
Neque enim vel ipſe occidi, vel caedis autorem [dicam;
Indicare poſſum: ſed haec quaeſtio ab eo qui propoſuit,
Nempe ab Apolline explicari debebat, quiſnam id feciſſet.

OE. Recte dixiſti, ſed cogere Deos,
Si non ipſi velint, nemo poteſt.

CH.

Παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ Θεοῦ τε, τῆσδέ τε
Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καὶθέως ἐφθαρμένης.
Οὐδ' εἰ χὼ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν ὕτως ἔτι,
Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
Ἔχων μὲν ἀρχὰς ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
Ἔχων δὲ λέκτρα, κ' γυναῖχ' ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γόνος
Μὴ δυσύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ' ὡσπερεὶ τοῦμοῦ πατρὸς
Ὑπερμαχοῦμαι, καὶπὶ πάντ' ἀφίξομαι
Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε κ'
Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν, εὔχομαι θεοὺς
Μήτ' ἄροσον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,
Μήτ' ἦν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.
Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ' ἔς' ἀρέσκουθ', ἥ τε σύμμαχος δίκη,
Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.——

ΧΟ. Ὡσπέρ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ' Ἀναξ ἐρῶ·
Οὔτ' ἔκλανον χὅτε τὸν κλανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅσις εἴργασαί ποτε——

ΟΙ. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς,
Ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδὲ εἷς δύναται ἀνήρ.

ΧΟ. Τὰ δ' ἄτερ' ἐκ τῶνδ' ἄν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.
ΟΙ. Εἰ ϗ τρίτ' ἐσὶ, μὴ ϖαρῇς τὸ μὴ ὐ φράσαι.
ΧΟ. Ανακ' ἄνακλι ταὐθ' ὁρῶντ' ἐπίσαμαι
Μάλισα Φοίβῳ Τειρεσίαν· ϖαρ' ὅ τις ἄν
Σκοπῶν τάδ' ὦ 'ναξ ἐκμάθοι ζαφέσαλα.
ΟΙ. Αλλ' ὐκ ἐν ἀρζοῖς ὐδὲ τῦτ' ἐπραξάμην.
Επεμψα γὸ Κρέονλος εἰπόνλος, διπλᾶς
Ποµπὰς· ϖάλαι δὲ µὴ ϖαρὼν, θαυµάζεν.
ΧΟ. Καὶ µὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ ϗ ϖαλαί' ἔπη.
ΟΙ. Τὰ ϖοῖα ταῦτα; ϖάνλα γὸ ζκοπῶ λόγον.
ΧΟ. Θανεῖν ἐλέχθη ϖρὸς τινῶν ὁδοιπόρων.
ΟΙ. Ηκυσα κἀγώ· τόνδ' ἰδόντ' ὐδεὶς ὁρᾷ.
ΧΟ. Αλλ' ἔτι µὲν δὴ δείµαλος γ' ἔχει µέρος,
Τὰς ζὰς ἀκύων ὐ µνεῖ τοιάσδ' ἀρὰς.
ΟΙ. Ω µή 'σι δρῶντι τάρβος, ὐδ' ἔπος φοβεῖ.
ΧΟ. Αλλ' ὁ ξελέζχων αὐτόν ἐσιν· οἵδε γὸ
Τὸν θεῖον ἤδη µάνλιν ὧδ' ἄγυσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐµπέφυκεν ἀνθρώπων µόνῳ.——
ΟΙ. Ω ϖάνλα νωµῶν Τειρεσία διδακλά τε,
Ἀῤῥηλά τ', ὐράνιά τε, ϗ χθονοσιβῆ,
Πόλιν µὲν εἰ ϗ µὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅµως
Οἵᾳ νόσῳ ζύνεσιν· ἧς ζε ϖροσάτην
Σωτῆρά τ' ὦ 'ναξ µῦνον ἐξαρίσκοµαι.
Φοῖβος γὸ, εἰ ϗ µὴ κλύεις ϖῶ' ἀγγέλων,
Πέµψασιν ἡµῖν ἀντέπεµψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἄν ἐλθεῖν τῦδε τῦ νοσήµαλος,
Εἰ τὺς κλανόνλας Λάϊον µαθόνλες εῦ,
Κτείναµεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεµψαίµεθα.
Σὺ δ' ὐ φθονήσας µήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ' ἔι τιν' ἄλλην µανλικῆς ἔχεις ὁδὸν,
Ρῦσαι ζεαυτὸν ϗ πόλιν· ῥῦσαι δ' ἐµέ.

Ρῦσαι

CH. Dicam ſecundum conſilium, quod mihi de hac re in mentem venit.

OE. Vel tertium ſi fuerit, ne reticueris.

CH. Scio Tireſiam eandem divinandi vim habere,
Quae Phoebo eſt, a quo ſi quis
Inquirat, rem exploret certiſſime.

OE. Ne hoc quidem a me neglectum eſt,
Nam de ſententia Creontis ad ipſum miſi duos
Nuncios; quamobrem cur adhuc abſit miror.

CH. Nam alii quidem ſermones nihili et inanes ſunt.

OE. Quinam? omnes enim ſermones conſidero.

CH. Mortuum eſſe quidam viatores retulerunt:

OE. Audivi et ego, ſed qui viderit, nondum apparuit.

CH. Atqui ſi forte quid metuit,
Ubi has tuas imprecationes audierit, non aberit diutius.

OE. Qui non metuit facinus committere, is verba minus [metuet.

CH. Sed adeſt qui redarguat: nam hi
Vatem huc adducunt divinum
Qui ſolus ex hominibus vera dicere ſolet.

OE. O qui conſideras omnia vates, et quae addiſci poſſunt,
Et arcana, coeleſtia, ac ſubterranea,
Et ſi non vides, attamen noſti quemadmodum haec urbs
Gravi morbo infeſtetur, cui te auxiliatorem,
Et Servatorem o Rex ſolum ſperamus.
Nam Phoebus, ſi forte neſcis, cum nuncios
Miſiſſemus, reſponſum hoc remiſit, liberationem
Hanc ſolam a morbo futuram eſſe,
Si inquiſitos Laii interfectores
Vel ſupplicio capitis, vel exilio puniamus.
Tu igitur ne celes nos, ſive augurium,
Seu aliud quidpiam divinationis habes:
Libera quaeſo te ipſum, urbemque, libera et me,

Et libera mortuum iſto piaculo:
In te enim omnes ſpes nobis ſitae ſunt: Nam hominem ju-
Prout poſſit, praeclariſſimus labor eſt. [vare
TI. Hei mihi, quam grave eſt ſapere, ubi
Non expedit ſapienti! haec enim cum probe ſcirem!
Perii, neque huc venire debui.
OE. Quid rei eſt, quod ita triſtis huc adveniſti?
TI. Dimitte me, facile enim et tu tuam,
Et ego meam feram fortunam, ſi mihi obtemperaveris.
OE. Hoc neque juſtum eſt, nec utile urbi,
Quae te enutrivit, ſi eam oraculo deſtituis.
TI. Video te haudquaquam opportune loqui,
Quare et mihi idem ne accidat, metuo.
CH. Ne per Deum, ſi ſcis, recuſes, quoniam
Omnes te ſupplices deprecamur.
TI. Omnes enim non ſapitis: ego vero nequaquam
Ita loquar, tua ut aperiam mala.
OE. Quid ais? cum ſcias, non dices? an in animo habes
Nos prodere, ac perdere hanc urbem?
TI. Ego neque me, nec te moleſtia afficiam: quid ob
hanc rem
Temere me accuſas? non enim auſcultabis mihi.
OE. Sceleſte, an non (nam vel ſaxum
Irritare queas) aliquando dices?
Pergeſque ita immitis ac praefractus eſſe?
TI. Iram accuſas meam, ſed eam quae tecum
Habitat non vides, me vero vituperas.
OE. Quis enim non indignetur iſta audiens,
Quemadmodum tu hanc urbem contumelia afficis?
TI. Evenient enim haec, et ſi ego taceam.
OE. Quae igitur eventura ſunt, ea te mihi dicere oportet.
TI. Non ulterius dicam, quamobrem tu

Si

Ρῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τῦ τεθνηκότος.
Εν σοὶ γὰ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
Εχοι τε κ) δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

ΤΕ. Φεῦ φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰ καλῶς ἐγὼ
Εἰδὼς, διώλεσ'· ὡ γὰ ἂν δεῦρ' ἱκόμην·

ΟΙ. Τίδ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕ. Αφες μ' ἐς οἴκυς· ῥᾴστα γὰ τὸ σόν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τὸμὸν, ἢν ἐμοὶ πίθη.

ΟΙ. Οὔτ' ἔννομ' εἶπες; οὔτε προσφιλὲς πόλει 330
Τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποσερῶν φάτιν.

ΤΕ. Ορῶ γὰ ὧδέ σοι τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
Πρὸς καιρὸν, ὡς ἓν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.

ΧΟ. Μὴ πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποσραφῇς ἐπεὶ
Πάντες σὲ προσκυνοῦμεν οἵ δ' ἱκτήριοι.

ΤΕ. Πάντες γὰ ὦ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' ὐ μήποτε
Τἄμ' ὡς ἂν εἴπω, μὴ τά σ' ἐκφήνω κακά.

ΟΙ. Τί φής; ξυνειδὼς ὦ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ημᾶς προδοῦναι κ) καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕ. Εγὼ τ' ἐμαυτὸν οὔτέ σ' ἀλγυνῶ· τί ταῦ- 340
τ' ἄλλως ἐλέγχεις; ὡ γὰ ἂν σύθοιό μυ.

ΟΙ. Οὔκ, ὦ κακῶν κάκισε (κ) γὰ ἂν πέτρυ
Φύσιν σύγ' ὀργάνειας) ἐξερεῖς ποτέ.
Αλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κ) τελαύτητος φανῇ;

ΤΕ. Οργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμῦ
Ναίυσαν ὐ καλεῖσες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

ΟΙ. Τίς γὰ τοιαῦτ' ἂν ὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων· ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕ. Ηξει γὰ αὐτὰ, κ)ἂν ἐγὼ σιγῇ σέγω. 350

ΟΙ. Οὐκοῦν ἄγ' ἥξει, κ) σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.

ΤΕ. Οὔκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,

Θυμῦ

Θυμῷ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη.

ΟΙ. Καὶ μὴν παρήσω γ' ὑδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
Απερ ξυνίημ'· ἴωδι γὰρ δοκῶν ἐμοί
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τὤργον, εἰργάσθαι θ' ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰδ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τὤργον ἂν ζὼ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνω.

ΤΕ. Ἀληθές· ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι,
Ὥπερ προσεῖπας ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τόνδε, μήτ' ἐμὲ,
Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάσορι.——

ΟΙ. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
Τὸ ῥῆμα; κᾆτ' ὦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕ. Πέφευγα· τ' ἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.

ΟΙ. Πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.

ΤΕ. Πρὸς σοῦ· σὺ γὰρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.

ΟΙ. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.

ΤΕ. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν, ἢ 'κπειρᾷ λέγειν;

ΟΙ. Οὐχ' ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.

ΤΕ. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς οὗ ζητεῖς κυρεῖν.

ΟΙ. Αλλ' ὅτι χαίρων, δίς γε σημονὰς ἐρεῖς.

ΤΕ. Εἶπω τί δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;

ΟΙ. Οσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕ. Λελῃθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις
Αἴσχιστ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ.

ΟΙ. Η κᾆγεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;

ΤΕ. Εἴπερ τι γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙ. Αλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
Τυφλὸς τὰτ' ὦτα, τόνδε νοῦν, τὰτ' ὄμματ' εἶ.

ΤΕ. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοὶ
Οὐδεὶς, ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.

ΟΙ. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς· ὥστε μήτ' ἐμὲ,

Μήτ'

Si libet vel graviſſime iraſcere.

OE. Atqui nihil praetermittam, quemadmodum nunc iratus
Quin ea quae ſentio dicam. Tu enim videris mihi [ſum,
Adjutor facti hujus eſſe, ac tantum non
Tuis manibus ipſe caedem feciſſe: ſi vero vidiſti
Facinus perpetrari, et hoc tuum ſolius eſſe dico.

TI. Verum. At ego te dico illi edicto
Quod propoſuiſti ipſum obnoxium eſſe, nec tibi poſt hunc
Fas eſſe alloqui vel hos cives vel me, [diem
Ut qui impius ſis, et hujus terrae piaculum.

OE. Ita impudenter moviſti
Hunc ſermonem: quo te poenas effugiturum putas?

TI. Effugi, veritatem enim quae fortior eſt, alo.

OE. A quo edoctus iſta dicis? non utique ab arte divinandi.

TI. A te: nam tu me, ut dicerem, impuliſti.

OE. Quidnam? Dic rurſum, ut melius audiam.

TI. Non intellexiſti antea? an tentandi cauſa quaeris?

OE. Non de re nota quaero, ſed dic rurſum.

TI. Te ejus viri interfectorem eſſe dico, cujus interfectorem quaeris.

OE. At non impune bis convicium facies.

TI. Dicam igitur et alia, ut magis iraſcaris?

OE. Dic quantum voles, fruſtra quidem dixeris.

TI. Neſcientem te dico cum chariſſimis [malis,
Turpiſſime conſuetudinem habere, neque vides in quibus ſis

OE. An te impune haec ſemper dicturum eſſe exiſtimas?

TI. *Exiſtimo*, ſi modo aliquid in veritate eſt roboris.

OE. Eſt quidem; ſed tibi non ineſt veritas, quoniam
Tu et auribus, et mente, et oculis caecus es.

TI. Tu miſer mihi hoc exprobras, quod idem
Paulo poſt nemo non exprobrabit tibi.

OE. Solae tenebrae te tuentur; *alioqui effeciſſem*,

Ut

Ut neque me, nec alium quenquam, qui lucem intuetur amplius aſpiceres,

TI. Non eſt in fatis a te ut interficiar,
Nam Apollini id curae erit.

OE. Tuumne, an Creontis hoc commentum eſt?

TI. Non Creon tibi mali cauſa eſt, ſed tu ipſe.

OE. O divitiae, et regnum, et ars artem
Exuperans, in quadam vitae felicitate,
Quantum vobis invidiae ſubeſt?
Si quidem hoc regno, quod civitas mihi
Sponte ſua non petenti dono detulit,
Creon ille, qui initio fidus amicus erat,
Clam per inſidias me dejicere ſtudet,
Subornato hoc praeſtigiatore, malefico,
Fraudulento, circumforaneo, qui nihil videt
Niſi lucrum, ad artem vero caecus eſt.
Age enim, dic mihi, Quomodo tu vates certus es?
Quare tunc cum adeſſet Sphinx, quae carmina componebat,
Non afferebas aliquod civibus remedium?
Et illud quidem aenigma interpretari
Non erat vulgaris viri, ſed divinatione opus erat,
Quam neque tu auſpicio cognitam protuliſti,
Neque ab aliquo Deo revelatam, ſed ego adveniens,
Ego inquam ille ignarus Oedipus compeſcui ipſam,
Acie mentis rem aſſecutus, non ab avibus edoctus,
Quem tu conaris ejicere, ſperans ad thronum deinde
Creontis te proximum adſtiturum eſſe.
Cum magno malo mihi videris et tu, et qui iſta compoſuit,
Regnaturus eſſe: et niſi propter ſenium tibi parcerem,
Malo edoctus cognoviſſes ea quae agis.

CH. Nobis conjectantibus et hujus ſermones

Μήτ' ἄλλον, ὅσις φῶς ὁρᾷ, βλέψαι πότ' ἄν.

ΤΕ. Οὐ γὰρ με μοῖρα πρός γέ σ' πεσεῖν, ἐπεὶ
Ικανὸς Απόλλων ὧ τάδ' ἐκπράξαι μέλει.

ΟΙ. Κρέοντος ἢ σ' ταῦτα τἀμὰ βλάπτεται;

ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· αὐτὸς αὑτὸν σύ σοί.

ΟΙ. Ω πλοῦτε, καὶ τύραννι, καὶ τέχνη τέχνης
Υπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ
Οσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται).
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς ἕνεκ', ἣν ἐμοὶ πόλις
Δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται),
Υφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
Μόνον βέβορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Επεὶ, φέρ' εἰπὲ, πῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
Πῶς οὐκ ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων
Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τόγ' αἴνιγμ' οὐχὶ τῷ 'πιόντος ἦν
Ανδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
Ην ἔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ πρόφαντος ἔσχον,
Οὔτ' ἐκ Θεῶν τι γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν
Ο μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν
Γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
Ον δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παρασατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας·
Κλαίων δοκεῖς μοι κἀ σύ, χὠ ξυνθεὶς τάδε,
Ληλατήσειν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων
Εἶναι, πάθων ἔγνως ἂν οἷάπερ φρονεῖς.

ΧΟ. Ημῖν μὲν εἰκάζουσι, κἀ τὰ τοῦδ' ἔπη

V. 383 Al. βλάψαι.

Οργῇ λελέχθαι κἀ τά σ' Οἰδίπυ δοκεῖ.
Δεῖ δ' ὑ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τῦ Θεῦ
Μαντεῖ' ἄρισα λύσομεν, τόδε ξκοπεῖν.——

ΤΕ. Εἰ κ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γῦν
Ισ' ἀνλιλέξαι, τῦδε γὰ κἀγὼ κρατῶ.
Οὐ γά τι ξοὶ ζῶ δῦλος, ἀλλὰ Λοξία.
Ως' ὑ Κρέονλος πρόσατυ γεγράψομαι.
Λέγω δ' ἐπειδὴ κ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
Σὺ κ δέδορκας, κὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακῦ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, ὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Αρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; κ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
Τοῖς ξοῖσιν αὐτῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω;
Καὶ σ' ἀμφιπλὴξ μήτρός τε κ τῦ σῦ πατρὸς
Ελᾷ πότ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπυς ἀρά,
Βλέπονλα νῦν μὲν ὀρθ· ἔπειλα δὲ, ξκότον·
Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος ὐκ ἔσαι λιμήν,
Ποῖος Κιθαιρὼν ὐχὶ σύμφωνος τάχα;
Οταν καλαίσθη τὸν ὑμέναιον· ὃν δόμοις
Ανορμον εἰσέπλασας ἀπλοίας τυχών;
Αλλων δὲ πλῆθος ὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
Α σ' ἐξισώσι ξοί τε κ τοῖς ξοῖς τέκνοις.
Πρὸς ταῦτα, κ Κρέονλα κ τὐμὸν σόμα
Προπηλάκιζε· σῦ γὰ ὐκ ἔσι βρολῶν
Κάκιον ὅσις ἐκλιβήσεται πολε.

ΟΙ. Η ταῦτα δῆτ' ἀνεκλὰ πρὸς τύτυ κλύειν;
Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ὐχὶ θᾶσσον; ὑ πάλιν
Αψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποσραφεὶς ἄπει;

ΤΕ. Οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.

ΟΙ. Οὐ γά τι σ' ἤδειν μῶρα φωνήσοντ'· ἐπεὶ
Σχολῇ σ' ἂν οἴκυς τὰς ἐμὰς ἐσειλάμην.

ΤΕ. Ημεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μὲν ξοι δοκεῖ
Μῶροι,

Per iram dicti, et tui videntur.
Neque vero ſic oportet, ſed potius quemadmodum divinum
Oraculum optime interpretemur, cogitandum eſt.
TI. Etſi regnum obtines, hoc tamen aequari oportet
Ex aequo ut dicas atque audias: hoc jus mihi tecum commune eſt.
Neque enim tibi ſervio, ſed Apollini,
Nec patrocinio Creontis utar.
Hoc vero tibi dico, quod cum caecitatem exprobres mihi,
Tuque oculis valeas, non tamen vides in quibus verſeris malis
Neque ubi, nec apud quos habites.
An neſcis ex quibus natus ſis? teque hoſtem
Tuis eſſe pariter, et qui mortui ſunt, et qui adhuc vivunt.
Et te undique impetentes maternae pariter ac paternae
Exigunt tandem ex hac terra horribiles Dirae,
Qui nunc quidem recte vides, paulo poſt caecus eris.
Et tuis queſtibus quis portus
Quiſque mons non reſonabit?
Quum reſciſces, quales nuptias domi
Infoeliciter occaſione uſus contraxeris,
Et reliquum malorum agmen, quod tibi adhuc ignotum eſt,
Quae in te pariter ac liberos tuos redundabunt.
Jam, ſi libet, et Creontem, et os meum
Contumelioſe tracta. Te enim non erit
Alius homo ſceleratior, qui peribit unquam.
OE. An hoc ferendum eſt, ut iſta ex eo audiamus?
An non in malam rem hinc ibis? an non domum
Mox rurſum ab his diſcedes aedibus?
TI. Non utique veniſſem ego, niſi tu vocaſſes.
OE. Non enim ſciebam te ſtulta haec locuturum eſſe,
Alioqui tarde te ad nos accerſiviſſem.
TI. Nos tibi quidem videmur ſtulti;

Tuis vero parentibus visi sapientes.
OE. Quibus? mane, dic mihi quis me genuit?
TI. Hic dies et gignet te et evertet.
OE. Ut omnia valde obscura et perplexa loqueris!
TI. At tu optimus talium aenigmatum interpres es.
OE. Haec mihi exprobras, quae laudem merentur.
TI. Ipsa utique fortuna te perdidit.
OE. Verum quando urbem servavi, non curo.
TI. Abeo igitur, et tu puer duc me.
OE. Ducat sane, nam praesens tu res impedis,
Ac interturbas, quare amotus non perinde molestus eris.
TI. Abeo, postquam dixi ea propter quae huc veni, non [tuum
Os veritus, non enim tu me occides.
Dico vero tibi, quod ille vir quem jamdudum
Quaeris interminans, et edicta proponens
De caede Laii, ille inquam hic est,
Peregrinus falso et advena dictus, reipsa vero indigena
Et Thebanus civis esse videbitur; nec gaudebit
Calamitate: caecus enim pro vidente factus,
Et mendicus pro divite in peregrinam
Terram baculo nixus abibit.
Palam enim fiet, ipsum filiis suis
Fratrem esse, et patrem simul: et ex qua natus est
Eidem esse filium et maritum; Patris vero
Adulterum et occisorem. Jam si videtur intro
Abi, atque ista exquire. Et si me falsum deprehendes,
Tum dicas me divinando nihil sapere.

ANTISTROPHICA. *Strophe* 1.

CH. Quisnam ille est, de quo vaticinatrix
Delphica rupes loquitur,
Qui omnium maxime infanda

Perpe-

Μῶροι, γονεῦσι δ' οἵ σ' ἔφυσαν, εὔφρονες.
ΟΙ. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
ΤΕ. Ἡ δ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.
ΟΙ. Ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικλᾶ κἀσαφῆ λέγεις.
ΤΕ. Οὐκοῦν σὺ ταῦτ' ἄρισος ἁρίσκειν ἔφυς.
ΟΙ. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ' οἷς ἐμ' ἁρήσεις μέγαν.
ΤΕ. Αὕτη γε μοῦτοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
ΟΙ. Ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', ὅ μοι μέλει.
ΤΕ. Ἀπειμι τοίνυν· καὶ σὺ πᾶϊ κόμιζέ με.
ΟΙ. Κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν
Ὀχλεῖς· ζυθεὶς τ' ἄν, οὐκ ἄν ἀλγύναις πλέον.
ΤΕ. Εἰπὼν ἄπειμ' ὧν ὕνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
Δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἐκπερᾷ σε μὴ ὀλεῖς·
Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
Ζητεῖς, ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον
Τὸν Λαΐειον· οὗτός ἐσιν ἐνθάδε,
Ξένος λόγῳ μέτοικος· εἶτα δ' ἐγγενὴς
Φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται
Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
Καὶ πλωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι
Σκήπτρῳ προδείκνυς γαῖαν ἐμπορᾶσεται.
Φανήσεται δὲ παισί τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν
Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ' ἰὼν
Εἴσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψασμῳόν,
Φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Ἀντισροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Τίς ὄνιν' ἀ θεσπιέπεια
Δελφὶς εἶπε πέτρα
Ἀῤῥητ' ἀῤῥήτων

Τελέ-

Τελέσανλα φοινίαμσι χερσίν;
Ωρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
Ενοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
Πυρὶ καὶ σεροπαῖσι Διὸς γνήτας.
Δειναὶ δ' ἄμ' ἔπον)
Κῆρες ἀναπλάκητοι.——— 480

Ανλισροφὴ ά.

Ελαμψε γὰρ τᾶ νιφόεντος
Αρτίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασῦ,
Τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπὲρ ἀγρίαν ὕλαν,
Ανά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
Μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
Ζῶντα περιποτᾶται. 490

Στροφὴ β'.

Δεινὰ μὲν ἦν, δεινὰ ταράσσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας·
Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκον-
θ'· ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ' ἐν-
θάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις,
Η τῷ Πολύβᾳ νεῖκος ἔκει-
τ' οὔτε πάροιθέν ποτ' ἐγὼ,
Οὔτε τανῦν πω ἔμαθόν 500

Τι,

V. 485 Forte ὑπαὶ.

Perpetravit cruentis manibus?
Tempus eſt, ut ille jam velocibus equis
Celeriorem fuga pedem moveat:
Armatus enim in ipſum impetum facit
Igni et fulgure, Jovis filius,
Saevaeque ſimul ſequuntur
Inevitabiles ſortes.

ANTISTROPHE 1.

Nam micuit a nivoſo
Jam recens accenſa
Fama Parnaſſo,
Ut quiſque illum occultantem ſe inveſtiget,
Qui latet in ſolis ſylvis,
Antriſque ac rupibus, ut taurus,
Et miſer, miſero pede ſolitarius vagatur,
Ex medio orbe prodita fugiens
Oracula; at illa ſemper
Viva circumvolitant.

STROPHE 2.

Horribilia vero movet
Sapiens vates,
Quae nequeunt credi, neque ut negari poſſint video.
Quid igitur dicam, dubito,
Et ſpe ambigua pendeo,
Neque ſtatuere poſſum huc ne an illuc reſpiciam:
Quae enim inter Labdacidas
Et filium Polybi contentio fuerit,
Neque antehac unquam audivi,
Nec nunc intelligo.

Quali igitur
Indicio adducar ut huic peregrino
Rumori credam contra Oedipodem?
Fiamque adjutor Labdacidis
Ad inquirendum ignotae caedis autorem?

ANTISYSTEMA 2.

Sed Jupiter et Apollo
Sapientes ſunt, reſque hominum norunt.
Inter homines vero quod vates
Plus aliis intelligant,
Non ſatis conſtat.
Ingenia quidem alia aliis
Praeſtantiora ſunt hominum.
Quapropter ego niſi prius audiero
Firmiora argumenta, non temere accuſantibus regem
Aſſentiar. Nam hoc manifeſtum eſt,
Quod eum invaſit alata puella,
Et tunc ſapientiam ſuam declaravit,
Ac urbi reipſa profuit. Quamobrem
Me judice nunquam
Cenſebitur malus.

CREON, OEDIPUS, JOCASTA, CHORUS.

IAMBI.

CR.

O Cives, audivi verbis graviſſimis
Atrociter me accuſare Regem Oedipum:
Adſum igitur id graviter ferens. Si enim in his malis
Praeſentibus exiſtimat aliquid a me

Dictum

Τι, πρὸς ὅτῳ δὴ βασάνῳ,
Επὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκυρος
Αδήλων θανάτων.——

Αντιστροφὴ β'.

Αλλ' ὁ μὲν ὢν Ζεὺς, ὅ, τ' Απόλλων,
Ξυνετοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
Πλέον ἢ 'γὼ φέρει,
Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής.
Σοφίᾳ δ' ἄν σοφίαν
Παραμείψειεν ἀνήρ.
Αλλ' ὅποτ' ἔγωγ' ἄν πρὶν ἴδοι-
μ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων
Αν καταφαίην· φανερὰ
Γὰρ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
Ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ θ' ἡδύπολις.
Τῶδ' ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς ὅπο-
τ' ὀφλήσει κακίαν.

ΚΡΕΩΝ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΚΡ.

ΑΝδρες πολῖται, δεινὰ ἔπη πεπυσμένος
Καθηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
Πάρειμ' ἀτλητῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι,

Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὗτοι βίᾳ μοι τῇ μακραίωνος πόθος,
Φέρουσι τήνδε βάξιν· ᾗ γὰ εἰς ἁπλῆν
Η ζημία μοι τῇ λόγῳ τύτῳ φέρῃ,
Αλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὴ ἐν πόλῃ,
Κακὸς δὲ πρὸς σῆ ἢ φίλων κεκλήσομαι. 530

ΧΟ. Αλλ' ἦλθε μὲν δὴ τῆτο τῆνειδος τάχ' ἂν
Οργῇ βιαθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.

ΚΡ. Πρὸς τῆδ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πειθοὶς ὁ μάντις τὰς λόγους ψαδεῖς λέγῃ;

ΧΟ. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' ᾗ γνώμῃ τίνι.

ΚΡ. Εξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ καᾖξ ὀρθῆς φρενὸς
Καληγορεῖτο τῆπίκλημα τῆτό μῃ;

ΧΟ. Ουκ οἶδ'. ἃ γὰ δρῶσ' οἱ κρατῆντες, ᾗχ ὁρῶ·
Αὐτὸς δ' ὅδ' ἦδη δωμάτων ἔξω πέρᾳ.

ΟΙ. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις 540
Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς σέγας
Ικῃ, φονᾶς ὢν τῆδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Λῃστὴς τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ιδὼν τίν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβυλεύσω ποιεῖν;
Η τῆργον ὡς ᾗ γνωρίσιμί ζῃ τόδε,
Δόλῳ πρασσέρπον, κᾗκ ἀλεξοίμην μαθών;
Αρ' ᾗχὶ μῶρόν ἐστι τῆγχείρημά ζῃ,
Ανᾶ τε πλήθῃς καὶ φίλων τυραννίδα
Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεθ'); 550

ΚΡ. Οἶσθ' ὡς ποιήσων; ἀντὶ τῆδ' εἰρημένων
Ισ' ἀνάκῃσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.

ΟΙ. Λέγειν σὺ δεινὸς, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς

Σῆ

V. 534 Al. λέγοι. V. 541. Vel τολμῆς audax. V. 550. Ποιήσειν Canterus. Atticè.

Dictum factumve esse gravius,
Non mihi vitae longioris desiderium est,
Sustinenti talem famam; non enim levem
Maculam hic sermo inurit mihi,
Sed maximam; si quidem civis malus et noxius urbi
A te atque ab amicis vocabor.
CH. Sed hoc probrum fortasse
Ira expressit, neque serio dictum est.
CR. Quisnam hoc asseveravit, quod consilio meo
Persuasus vates, falsa responderit?
CH. Dicta quidem haec sunt, sed quo animo nescio.
CR. An vultu vero, atque serio
Hujus me criminis reum fecit?
CH. Nescio: Nam Principum facta non video.
Sed ipse jam ex domo huc prodit.
OE. Heus tu, quid huc veniſti? eone audaciae
Processisti, ut ausis ad mea tecta venire,
Cum sis interfector hujus viri manifeste,
Et praedo perspicue regni mei?
Age dic mihi per Deum, timidumne me, an stultum
Existimabas esse, cum id consilii caperes?
Aut me putabas non persensurum esse
Cum insidiae struerentur, nec propulsaturum?
An non insanus est iste conatus tuus,
Absque populo et amicis regnum captare,
Quod favore multitudinis et opibus obtineri solet?
CR. Scis quid facias? Pro his, quae jam dixisti,
Vicissim audi, et deinde re cognita judica.
OE. Orator tu quidem vehemens es, sed ego auditor malus.

Nam te infenſum gravemque deprehendi mihi.

CR. Hoc ipſum primum audi, quod dicam.

OE. Hoc ipſum ne mihi dicas, quod non ſis malus.

CR. Si quid boni putas pertinaciam eſſe
Abſque mente, nimium quidem erras.

OE. Si exiſtimas te, cum amicum injuria afficias,
Non daturum eſſe poenas, nimium etiam erras.

CR. Aſſentior tibi iſta vere dici. Sed quaenam
Haec injuria eſt. qua te affectum ais, dic mihi?

OE. Perſuaſiſti, an non perſuaſiſti, quod oportet me
Ad praeclarum illum vatem mittere aliquem?

CR. Et nunc quidem in eodem ſum conſilio.

OE. Quam diu eſt quo Laius

CR. Quid fecit? nam non intelligo.

OE. Interfectus periit ignoto modo?

CR. Longum et antiquum tempus numerari poſſet.

OE. An tunc iſte vates exercebat hanc artem?

CR. Eodem modo ſapiens, et pari honore fuit.

OE. Mentionemne tunc de me aliquam fecit?

CR. Non, quod quidem ego ſciam, aut audiverim unquam.

OE. At nunquid tum autorem caedis inquirebatis?

CR. Inquirebamus, quid ni? ſed non audivimus.

OE. Quare ergo tunc hic ſapiens vates iſta non dicebat?

CR. Non ſcio, de his vero quae neſcio, tacere ſoleo.

OE. Quod te attinet ſciebas, et gratum facies ſi dices.

CR. Quid hoc eſt? ſi enim ſciam, non negabo.

OE. Quod niſi ille tecum congreſſus fuiſſet, nunquam me
Caedis Laii autorem eſſe dixiſſet.

CR. Utrum haec dicat, tu noſti: ego vero ex te
Quaerere cupio eadem, quae tu ex me quaeris.

OE. Exquire, non enim unquam ego interfector deprehendar.

CR.

Σῦ· δυσμφῆ γὰ ϗ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.
ΚΡ. Τῦτ' αὐτὸ νῦν μν πρῶτ' ἄκυσον ὡς ἐρῶ.
ΟΙ. Τῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως ὐκ εἶ κακός.
ΚΡ. Εἴτοι νομίζεις κλῆμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τῦ νῦ χωρὶς, ὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
ΟΙ. Εἴτοι νομίζεις ἄνδρα ξυγγενῆ κακῶς
Δρῶν, ὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, ὐκ εὖ φρονεῖς.
ΚΡ. Ξύμφημί ξοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ' ὁποῖον φῄς πσθεῖν, δίδασκέ με.
ΟΙ. Επειθες, ἢ ὐκ ἔπειθες; ὡς χρεὼ ἢ μ' ἐπὶ
Τὸν ξενόμανλιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα.
ΚΡ. Καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βυλεύμαλι.
ΟΙ. Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον;
ΚΡ. Δέδρακε ποῖον ἔργον; ὐ γὰ ἐννοῶ.
ΟΙ. Αφανλος ἔρρει θανασίμῳ χειρώμαλι.
ΚΡ. Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μελρηθεῖεν χρόνοι.
ΟΙ. Τότ' ἦν ὁ μάνλις ὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
ΚΡ. Σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσυ τιμώμενος.
ΟΙ. Εμνήσατ' ἦν ἐμῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
ΚΡ. Οὔκυν, ἐαῦ γ' ἐσῶτος ὐδαμῦ πέλας.
ΟΙ. Αλλ' ὐκ ἔρανναν τῦ θανόνλος ἔχελε;
ΚΡ. Παρέχομμ· πῶς δ' ὐχί; κὐκ ἠκύσαμμ.
ΟΙ. Πῶς ἦν τόθ' ὗτος ὁ ξοφὸς ὐκ ἤυδα τάδε;
ΚΡ. Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.
ΟΙ. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα· ϗ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
ΚΡ. Ποῖον τόδ'; εἴ γὰ οἶδά γ', ὐκ ἀρνήσομαι.
ΟΙ. Οθ' ὕνεκ' εἰ μή ξοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
Οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐυ διαφθοράς.
ΚΡ. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶδ'· ἐγὼ δέ ξυ
Μαθεῖν δικαῶ ταῦθ' ἅπερ κἀμῦ σὺ νῦν.
ΟΙ. Εκμάνθαν'· ὐ γὰ δὴ φονᾶς ἁλώσομαι.

ΚΡ.

ΚΡ. Τί δῆτ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
ΟΙ. Ἀρνησις οὐκ ἔνεσιν ὧν ἀνισορεῖς.
ΚΡ. Ἀρχεις δ' ἐκείνῃ ταυτὰ, γῆς ἴσον νέμων;
ΟΙ. Ἃ 'ν ἡ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
ΚΡ. Οὐκοῦν ἰσοῦμαι ξφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος.
ΟΙ. Εἰξωῦθα γὰρ δὴ κ̓ κακὸς φαίνῃ φίλος. 590
ΚΡ. Οὔκ· εἰ δίδοίης γ', ὡς ἐγὼ, ξαυτῷ λόγον.
Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισί μᾶλλον, ἢ
Ἄτρεσον εὔδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἕξει κράτη.
Ἐγὼ μὲν οὖν ὅτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
Τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
Οὔτ' ἄλλος ὅστις ξωφρονεῖν ἐπίσταται.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω.
Εἰδ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων. 600
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Ἀρχῆς ἀλύπου κ̓ δυνασείας ἔφυ;
Οὔπω τοσοῦτον ἠπαλημμένος κυρῶ,
Ὡς ἄλλα χρῄζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γλώοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
Αλλ' ὅτ' ἐρασὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ. 610
Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν Πυθὼδ' ἰὼν,
Πάθου τὰ χρηθέντ' εἰ ξαφῶς ἤγγειλά ξοι
Ταῦτ'· ἀλλ' ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
Κοινῇ τι βυλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κλάνῃς
Ψήφῳ, διπλῇ δὲ τῇ τ' ἐμῇ κ̓ σῇ, λαβών.

Γνώμη

CR. An non ſororem meam habes uxorem?
OE. Non nego hoc quod interrogas.
CR. Regnaſque aequaliter cum ea, et aequaliter frueris terra?
OE. Quae quatenus voluit, omnia a me conſecuta eſt.
CR. Non igitur ego ex aequo inter vos tertius ero.
OE. In hoc inquam male fidum apparet te eſſe amicum.
CR. Non, ſi me audies ibidem, ut ego te.
Hoc enim primum expende, an tu quenquam exiſtimas
Praeoptare regnum cum metu magis, quam ut
Secure dormiat deinceps praeditus eadem potentia?
Ego igitur non tali ingenio ſum,
Regnare ut ipſe malim, quam imperata facere.
Neque alius quiſquam qui moderate affectus eſt.
Nunc enim a te omnia abſque metu habeo:
Si vero ipſe imperarem, multa vel invitus facerem.
Quomodo igitur regnum mihi dulcius eſſe poteſt,
Quam imperium et potentia abſque moleſtia?
Non enim ita demens ſum,
Ut non ea bona, quae lucro ſint, magis amplectenda ducam.
Nunc omnibus delector, nunc me omnes amplectuntur,
Nunc qui tuo patrocinio opus habent, me invocant,
Per me enim apud te aſſequuntur omnia.
Quomodo igitur his commodis amiſſis regnum appetam?
Mens mala nunquam recte ſapit.
Sed neque ego unquam hoc conſilium amplexus ſum,
Neque cuiquam ea in re adjutor eſſe velim.
Et firmum argumentum ſi quaeris, a Delphico oraculo
Rem exquire, utrum oraculum recte renunciaverim.
Et ſi me cum vate deprehendes
Aliquid contuliſſe, non unius calculo convictum
Occidas, ſed meo tuoque ſimul.

Ob ſuſpicionem vero incertam ne me privatim crimineris.
Non enim juſtum eſt, ſive malos temere
Bonos judicare, ſeu eos, qui boni ſunt, malos.
Amicum enim bonum ejicere aeque grave crimen duco
Ac propriam vitam prodere, quae chariſſima eſt.
Sed tempus iſta indicabit tuto:
Tempus enim virum bonum declarat ſolum,
Malum vero vel una die cognoveris.

CH. Recte dixit, cavendum eſſe ne temere ruas
O Rex: nam ſubito qui ſapit, non tuto ſapit.

OE. Quando aliquis celeriter furtim inſidias
Struit, tunc et me celeriter conſilium capere oportet.
Nam ſi quietus manebo, ille rem ſuam
Confecerit, ego vero excidero.

CR. Quid igitur poſtulas, an me vis hac terra excedere?

OE. Minime, ſed mori, non volo ut effugias.

CR. Quando oſtendes, quae ſit cauſa odii.

OE. Non igitur cedes, neque concedes mihi?

CR. Non enim te recte conſulere video.

OE. Mihi utique recte.

CR. Sed eodem modo et me mihi conſulere oportet.

OE. Sed malus es.

CR. Quid ſi rem non intelligas?

OE. Attamen imperandum eſt.

CR. Non, ſi male imperes.

OE. O urbs, urbs!

CR. Etiam ad me urbs haec pertinet, non tantum ad te.

CH. Deſinite reges, in tempore enim video
Ex aedibus Jocaſten huc prodeuntem, cujus adventu
Litem hanc dirimi aequum eſt.

JO. Quid hunc infelices temere tumultum

Sermo-

Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
Οὐ γὰρ δίκαιον ὅστε τοὺς κακοὺς μάτην
Χρηστοὺς νομίζειν, ὅστε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
Φίλων γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
Αλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος,
Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.——
ΧΟ. Καλῶς ἔλεξεν ἀλαθυμῶ πεσεῖν
Ἀναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς, οὐκ ἀσφαλεῖς.
ΟΙ. Οταν ταχύς τις ὑπιβαλλῶν λάθρα
Χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βαλλεῖν πάλιν.
Εἰ δ' ἡσυχάζων περσμῶ, τὰ τῆδε μὲν
Πεπραγμέν' ἔσαι, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.——
ΚΡ. Τί δῆτα χρῄζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
ΟΙ. Ηκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
ΚΡ. Οταν περφανῇς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
ΟΙ. Ως οὐκ ὑπείξων, οὐδὲ πιστεύσων, λέγεις;
ΚΡ. Οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.
ΟΙ. Τὸ γοῦν ἐμόν.
ΚΡ. Αλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.
ΟΙ. Αλλ' ἔφυς κακός.
ΚΡ. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;
ΟΙ. Αρκτέον γ' ὅμως.
ΚΡ. Οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος.
ΟΙ. Ω πόλις, πόλις.
ΚΡ. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.
ΧΟ. Παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ιοκάστην, μεθ' ἧς
Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.
ΙΟ. Τί τὴν ἄβουλον ὦ ταλαίπωροι κάσιν

Γλώσσης ἐπήρατ', ὦδ' ἐπαγχύνεσθε γῆς
Οὕτω νοσούσης, ἴδια κινδύνλες κακά;
Οὐκ εἶ σύτ' εἰς οἴκους, σύ τε Κρέων στέγας,
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσελε;——
ΚΡ. Ομαμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
Δρᾶσαι δικαοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
Η γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κλεῖναι λαβών.
ΟΙ. Ξύμφημι· δρῶντα γ' νιν ὦ γύναι κακῶς
Εἴληφα τὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
ΚΡ. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ὁλοίμην, ὧν ἐπαγλιᾷ με δρᾶν.
ΙΟ. Ω πρὸς θεῶν πίσθσον Οἰδίπους τάδε,
Μάλισα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Επειτα, κἀμὲ τύσδε θ' οἱ πάρεισί σοι.

Περικομμάτα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Πιθῦ θελήσας φρονήσας
Τ' ἄναξ, λίσσομαι.
ΟΙ. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
ΧΟ. Τὸν ὕτε πρὶν νήπιον,
Νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν,
Καταίδεσαι.——

Σύσημα ά.

ΟΙ. Οἶσθ' ὃν ἃ χρήζεις;
ΧΟ. Οἶδα.
ΟΙ. Φράζε δὴ τί φῄς.
ΧΟ. Τὸν ἑταγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ
Σύν γ' ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.
ΟΙ. Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.——

Στροφὴ

V. 648 al. Οὐκ εἶ σύ τῆς οἴκους, σύτε Κρέων καλὰ στέγας.
V. 669 al. ἀταγή.

Sermonibus excitaſtis, nec vos pudet terra
Sic laborante de privatis malis rixari?
Quin tu domum abis, tuque Creon ad tuas aedes,
Et non ex levi dolore majus malum excitetis.
CR. Atrocia, o ſoror, Oedipus maritus tuus
Adverſus me moliatur, ad alterum me horum condemnans,
Vel ut vinctum me hac terra expellat, vel ut interficiat.
OE. Confiteor: male enim facere eum
Deprehendi mihi, idque ex inſidiis.
CR. Non bene ſit mihi, ſed devotus per eam, ſi quid
In te commiſi eorum, de quibus me accuſas.
JO. Crede huic per Deum, Oedipe,
Praeſertim hoc jusjurandum Deorum reverere,
Meque adeo, et hos praeſentes cives.

PERICOMMATA. *Strophe* 1.

CH. Auſculta volens, remque expende,
O Rex, obſecro te.
OE. Quid ergo poſtulas? an ut cedam?
CH. Eum qui antehac nunquam ſtultus habitus eſt,
Et nunc ſancte jurantem,
Reverere.

SYSTEMA 1.

OE. Scis igitur quid velis?
CH. Scio.
OE. Dic quid eſt?
CH. Amicum innocentem, ne ob cauſam
Dubiam cum ignominia ejicias.
OE. Hoc ſcito, te cum iſta petis, mihi
Exitium moliri, aut fugam ex hac terra.

STROPHE 2.

CH. Non per Deorum omnium
Primum Solem hoc ago,
Aut deſtitutus ope Dei et amicorum
Peſſimo exitio peream,
Si hoc animo ſum.
Sed mihi infelici
Patriae calamitas excruciat
Animum; quodque malis
Mala accedent
Prioribus haec a vobis.

SYSTEMA 2.

OE. Ille igitur abeat, et ſi me oportet omnino perire,
Aut cum ignominia hac terra per vim expelli.
Tuum enim miſerabile, non hujus os revereor:
Nam hic ubicunque erit, odio a me habebitur.
CR. Durus es dum cedis, ſed gravius eſſet, ſi irae
Indulgeres: Nam talia ingenia
Sibi ipſis maxime moleſta eſſe ſolent.
OE. Quin igitur me dimittis, ac foras abis?
CR. Abibo,
Tibi quidem futurus alienus,
In his vero par.

ANTISTROPHE 1.

CH. Domina, quid hunc cunctaris
Ab his aedibus abducere?
JO. Saltem videam quae ſit praeſens fortuna.
CH. Incerta opinio ſermonum
Orta eſt, mordetque animum
Injuſta criminatio.

ANTI-

Στροφὴ ϛ'.

ΚΟ. Οὔ τὸν πάντων Θεῶν
Θεὸν σεβόμον Αλιον.
Επεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
Ο, τι σύμαλον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω·
Αλλά μοι δυσμόρῳ
Γᾶ φθίνυσα τρύχῃ
Ψυχάν· ἢ τάδ' εἰ κακοῖς
Κακὰ σεσῳαύσῃ
Τοῖς πάλαι τὰ σεὸς ζῳῶν.——

Σύσημα β'.

ΟΙ. Ο δ' ἦν ἵτω, κεἰ χρή με σανλελῶς θανεῖν,
Η γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰ σὸν ὐ τὸ τῦδ' ἐποικλείρω σόμα
Ελεεινόν· ὗτος δ' ἔνθ' ἂν ᾖ, συγήσε).
ΚΡ. Στυγνὸς μὲν εἰκων, δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμῦ σεράσης· αἰ δὲ τοιαῦταν φύσεις
Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισαν φέρειν.
ΟΙ. Οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκλὸς εἶ;
ΚΡ. Ποράσομαι,
Σῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος·
Εν δὲ τοῖσδ' ἴσος.——

Αντισροφὴ ά.

ΧΟ. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;
ΙΟ. Μαθῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.
ΧΟ. Δόκησις ἀγνὼς λόγων
Ηλθε, δάπλει δὲ ἢ
Τὸ μὴ "νδικον.——

Αντι-

Ανλισυσήμα ά.

ΙΟ. Αμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟ. Ναιχί.

ΙΟ. Καὶ τίς ἦν λόγος;

ΧΟ. Αλις ἔμοι γ' ἄλις γᾶς πεπονημμένας
Φαίνεθ', ἔνθ' ἔληξεν, αὐτὸ μένειν.

ΟΙ. Ορᾷς ἵν' ἥκεις ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
Τὸμὸν παριεὶς κὴ καλαμβλύνων κέαρ;—

Ανλισροφὴ β'.

ΧΟ. Αναξ, εἶπον μὲν ὑ-
Χ' ἅπαξ μόνον, ἴοδι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Επὶ φρόνιμα πεφάνθαι
Μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,
Ος γ' ἐμὰν γᾶν φίλαν
Εν πόνοις ἀλύσ-
σαν, κατ' ὀρθὸν ὕρησας.
Τανῦν δ' εὔπομπος,
Εἰ δύναμαι, γίνυ.

Ανλισυσήμα β'.

ΙΟ. Πρὸς Θεῶν δίδαξον κἄμ' ἄναξ, ὅτυ ποτὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος σήσας ἔχεις.

ΟΙ. Ερῶ (σὲ χὢ τῶνδ' ἐς πλέον γύναι σέβω)
Κρέοντος, οἷά μοι βεβυλάκως ἔχει.

ΙΟ. Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.

ΟΙ. Φονέα με φησὶ Λαΐυ καθεσάναι.

ΙΟ. Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλυ πάρα;

ΟΙ. Μάντιν μὲν ὗν κακὸργον εἰσπέμψας· ἐπεὶ
Τόγ' εἰς ἐαυτὸν, πᾶν ἐλεύθερον στόμα.——

Ιαμβοί.

ANTISYSTEMA 1.

Jo. Utriuſque ab utroque?
Ch. Utique.
Jo. Et quid erat ſermonis?
Ch. Satis, mihi, ſatis, cum terra ita afflicta ſit,
Videtur, ut hic deſinam, ubi ipſi deſierunt.
Oe. Vides quo progrediare, cum vir bonus ſis,
Me negligis, ac perturbas meum animum.

ANTISTROPHE 2.

Ch. Dixi antea, O Rex,
Non ſemel, tum vero
Demens ac non intelligens
Rerum utilium eſſem,
Si me a te ſejungerem.
Nam tu charam patriam meam
Aerumnis oppreſſam
Erexiſti ac ſervaſti,
Et nunc boni Principis,
Si poſſes, officium praeſta.

ANTISYSTEMA. 2.

Jo. Per Deum dic mihi rex, quam ob cauſam
Tantam iram concepiſti?
Oe. Dicam, nam te omnium maxime veneror,
De Creonte qualia contra me conſilia ceperit.
Jo. Dic, ſi modo juſta de cauſa ipſum in crimen vocas.
Oe. Interfectorem me Laii eſſe ait.
Jo. Utrum ex ſe hoc dixit, an ex alio audivit?
Oe. Vatem illum maleficum ſubornavit,
Nam quantum poteſt, omnium ille ora laxat.

IAMBI.

JO. Omitte jam ea quae de te ais,
Meque audi, et diſce, quod
Nemo mortalis divinandi artem recte tenet,
Cujus rei evidentia ſigna tibi oſtendam.
Oraculum enim Laiuš olim accepit, non dicam
Quod ab Apolline datum eſt, ſed a miniſtris ipſius,
Quod in fatis eſſet, ut ipſe a filio interficeretur,
Qui ex me illoque natus eſſet.
Et illum quidem, uti fama ferebat, peregrini
Latrones interfecerunt, in eo loco ubi tres viae coeunt.
Filium vero cum genuiſſet, nondum exacto
Triduo, ſune per pedes trajecto
Dedit miniſtris exponendum in aviis montibus.
Atque ibi Apollo neque id effecit,
Ut patrem ille interficere poſſet, aut Laius,
Quod graviter metuebat, ut filii manu caderet.
Et quidem haec definiebantur oraculis:
Quorum tu nihil cura. Nam quae Deus
Neceſſaria ducit, ea facile ipſe aperiet.

OE. Quam O mulier iſta audiens,
Nunc animo fluctuo ac perturbor.

JO. Qua cura commotus iſta dicis?

OE. Sic mihi viſus ſum ex te audire, quod Laius
In trivio interfectus ſit.

JO. Ferebantur iſta, neque adhuc ea fama deſiit.

OE. Et ubinam eſt locus ille, in quo ea calamitas accidit?

JO. In terra Phocenſi eſt, et via diviſa
A Delphis atque Daulia eodem in loco coit.

OE. Quam diu vero eſt, ex quo iſta facta ſunt?

Ιαμβοί.

ΙΟ. Σὺ νῦν ἀφεὶς ζεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
Ἐμοῦ πάκουσον, κ᾽ μάθ᾽ ὕνεκ᾽ ἐσί ζοι
Βρότειον ὐδὲν, μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ ζοι ζημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ᾽, (ὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ᾽ ἀπ᾽ αὐτοῦ, τῶνδ᾽ ὑπηρετῶν ἄπο)
Ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν
Ὅσις γένοιτ᾽ ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν ὥσπερ γ᾽ ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Λῃσαὶ φονεύσ᾽ ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.
Παιδὸς, δὲ βλάσας, ὃ διέχον ἡμέραι
Τρεῖς· καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβαλον ὄρος.
Κἄνταῦθ᾽ Ἀπόλλων οὔτ᾽ ἐκεῖνον ἤνυσε
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον
Τὸ δεινὸν ὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν·
Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν Θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙ. Οἷόν μ᾽ ἀκούσαντ᾽ ἀρτίως ἔχει γύαι
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.

ΙΟ. Ποίας μερίμνης τοῦθ᾽ ὑποστραφεὶς λέγεις;

ΟΙ. Ἔδοξ᾽ ἀκοῦσαι σοῦ τόδ᾽, ὡς ὁ Λάϊος
Καταστραγείη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.

ΙΟ. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ᾽, οὐδέπω λήξαντ᾽ ἔχει.

ΟΙ. Καὶ ποῦ ᾽στ᾽ ὁ χῶρος ὅστος οὗ τόδ᾽ ἦν πάθος;

ΙΟ. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ᾽ ὁδὸς
Ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙ. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ᾽ ἐστὶν οὐξεληλυθώς;

V. 747 al. ὕπο γραφεὶς.

ΙΟ. Σχεδόν τι πρόθεν ἦ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
ΟΙ. Ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαν βεβούλασαι πέρι;
ΙΟ. Τί δ' ἐστί σοι τοῦτ' Οἰδίπους ἐνθύμιον;
ΟΙ. Μή πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λαΐου, φύσιν
Τίν' εἶχε, φράζε· τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
ΙΟ. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λαμπρὸς κάρα.
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεσάτῳ πολύ.
ΟΙ. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
ΙΟ. Πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοπῶν ἄναξ.
ΟΙ. Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.
ΙΟ. Καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἀλλ' ἄν ἔρῃ μαθὼν ἐρῶ.
ΟΙ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
Ἀνδρας λοχίτας· οἵ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
ΙΟ. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐνδ' αὐτοῖσιν ἦν
Κῆρυξ· ἁπήνη δ' ἦγε Λαΐου μία.
ΟΙ. Αἰ, αἰ· τάδ' ἤδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτε
Ὁ τῶνδε λέξας τὼς λόγους ὑμῖν γύναι;
ΙΟ. Οἰκέτης τις, ὅσπερ ἥκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
ΟΙ. Ἦ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν πάρων;
ΙΟ. Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, κἀγὼ κράτη
Σὲ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαΐου τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
Ἀγρούς ὅπως πέμψαι νιν εἰς ποιμνίων νομὰς,
Ὡς πλεῖσον εἴη τῶνδ' ἄποπτος ἄστεος.
Κἄπεμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
Δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε κἀμείζω χάριν.——
ΟΙ. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν;
ΙΟ.

V. 768 al. ἄνδ' ἔρῃ.

Jo. Paulo ante, quam in hac terra
Regnare coepiſti, haec denunciata ſunt urbi.
OE. O Jupiter, quid de me facere decreviſti?
Jo. Quare haec cogitatio animo tuo ſubit?
OE. Nondum quaere, ſed quae fuerit Laii ſtatura
Dic mihi, et quae illius aetas?
Jo. Grandis erat, cui caput prima canicie pubeſcebat:
Forma autem tibi non admodum abſimilis erat.
OE. Hei mihi! me ipſum, ut videtur, in horribiles
Imprecationes jam conjeci inſciens.
Jo. Quid ais? timeo enim, dum te intueor Rex.
OE. Valde metuo, ne nimium viderit vates.
Oſtendes vero rem magis, ſi unum adhuc dixeris.
Jo. Atqui horreo quidem, quae vero quaeres, ſi ſciam dicam.
OE. Utrum ibat cum parvo comitatu, an multos habebat
Satellites, ut Rex et Magiſtratu praeditus?
Jo. Omnes ſimul quinque fuerunt, inter eos autem erat
Et praeco, et rheda Laium vehebat una.
OE. Heu, heu, haec jam evidentia ſunt, ſed quis tandem
Iſtos ſermones renunciavit vobis?
Jo. Famulus, qui ſolus evaſit incolumis.
OE. Utrum is jam praeſto adeſt domi?
Jo. Non, ſed cum illinc rediiſſet, poſtquam te regem
Factum videt, ac Laium interiiſſe,
Apprehenſa manu mea obſecravit,
Rus ut ſe ad paſcendos greges ablegarem,
Quam rariſſime in urbe ut conſpiceretur.
Et dimiſi ego ipſum: nam dignus erat
Servus qui majore beneficio afficeretur.
OE. Fac quam primum ad nos huc ut veniat.

Jo. Licet, ſed quamobrem hoc expetis?
Oe. Timeo mea cauſa, ne nimis multa
Dicta mihi ſint, quare illum videre volo.
Jo. Sed veniet ille. At nunquid et me oportet
Scire ea, quae te animo excruciant?
Oe. Non ignorabis, cum eo ſpei
Pervenerim: cui enim potius
Iſta narrarem, quam tibi, quando talis nobis fortuna contigit?
Pater mihi fuit Polybus Corinthius,
Mater Merope Dorica: habebar vero
Vir primarius inter cives, donec hoc forte
Mihi evenit, admiratione quidem dignum,
Attamen non dignum moribus meis.
Nam vir quidam in convivio valde ebrius
Inter pocula me ſubdititium patris filium vocat.
Idque ego aegre ferens, illo quidem die
Vix me continebam, poſtridie vero accedens
Ad matrem ac patrem, rem inquiro: illi graviter hoc probrum ferentes
Succenſebant illi, qui hunc ſermonem ſparſerat.
Atque ego etſi illis delectabar, attamen
Clam *ſermone* iſto angebar: alte enim in animum deſcenderat.
Proficiſcor igitur clam parentibus
Ad Pythicum oraculum, et mihi Apollo de quibus veneram,
Reſpondet nihil, alia vero miſera
Et horrenda et infelicia denunciat:
Nempe quod in fatis eſſet, ut cum matre concumberem,
Et ſobolem infandam in lucem producerem,
Patremque occiderem, qui me genuiſſet.
Quae cum audiſſem, terram Corinthiam
Poſt id tempus juxta aſtra metiri coepi.
Tandem fugi, ne mihi triſtium

Ora-

ΙΟ. Πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
ΟΙ. Δέδοικ' ἐμαυτὸν ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
ΙΟ. Αλλ' ἴξε) μὲν, ἀξία δέ σου μαθεῖν
Κἀγὼ τάδ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ' ἄναξ.
ΟΙ. Κὐ μὴ στερηθῇς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰ ἄν κ' μείζονι
Λέξαιμ' ἄν ἢ σοι, διὰ τύχης τοιασδ' ἰών;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ
Ἀστῶν μέγιστος πρὶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
Τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
Σπουδῆς γε μὴντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
Ανὴρ γὰ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης,
Καλεῖ παρ' οἶνῳ πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
Μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
Τὸνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως
Δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰ πολύ.
Λάθρα δὲ μητρὸς κὴ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε· κὴ μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην,
Ατιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
Καὶ δεινὰ κὴ δύσηνα πρὸφάνη λέγων,
Ως μητρὶ μὲν χρεὶ ἢ με μιχθῆναι, γένος
Δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν·
Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτάσαντος πατρός.
Κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
Αστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
Εφυγον ἔνθα μή ποτ' ὀψοίμην κακῶν

Χρησμοὺς

Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
Στείχων δ' ἰκνοῦμαι τόνδε τὸν χώρυς, ἐν οἷς
Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυθαι λέγεις.
Καί σοι γύναι τἀληθὲς ἐξερῶ· τριπλῆς
Ὁτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν τέλας,
Ἐνταῦθά μοι κήρυξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
Ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
Συνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὄθ' ἡγεμὼν
Αὐτὸς θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην·
Κἀγὼ τὸν ἐκπρέποντα τὸν τροχηλάτην
Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὁρᾷ
Ὀχοῦ παρασείχοντα, τηρήσας μέσον
Κάρα, διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ ξυντόμως
Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
Μέσης ἀπήνης ἄθυς ἐκκυλίνδεῖ).
Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
Τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι ξυγγενὲς,
Τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς ἔστιν ἀθλιώτερος;
Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν φύοιτ' ἀνὴρ;
Ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινὰ
Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά·
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· κοὐ τάδ', ἄλλος ἢν
Ἢ γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προσιθείς.
Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
Χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'· ἆρ' ἔφυν κακός;
Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
Καί μοι φυγόντι, μὴ 'στὶ τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
Μητρὸς ζυγῆναι, κοὐ πατέρα καλακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.

Ἆρ

Oraculorum probra unquam evenirent.
Abiens vero in ea loca venio, in quibus
Tu regem hunc periiſſe ais.
Et tibi verum fatebor, cum in itinere
Ad locum ubi tres viae coëunt perveniſſem,
Ibi mihi preco et in rheda, quae a jumentis ducebatur,
Vir quidem talis, qualem tu deſcribis,
Occurrunt, et ex via me is qui praecedebat
Atque ipſe ſenex per vim pellunt,
Egoque illum qui me protrudebat aurigam
Ira concitus ferio: tunc me ſenex ut videt
Ad currum accedentem propius, obſervans, medio
Capiti bis ſtimulum impegit meo:
Neque parem poenam luit, ſed breviter
Sceptro percuſſus ab hac manu, praeceps
Ex medio ſtatim curru devolvitur.
Deinde comites omnes interficio. Si vero huic hoſpiti
Aliqua intercedit cum Laio cognatio,
Quis hoc viro eſt miſerior?
Quis aeque ſuperis inviſus homo vivit?
Quem neque peregrino fas eſt, nec civi cuiquam,
Domo recipere, vel ſermone alloqui:
Sed ab aedibus pellor, atque has alius nemo,
Verum ego ipſe diras mihi imprecatus ſum,
Et thorum mortui manibus meis
Contamino, quibus ille concidit: quis eſt me ſceleratior?
An non totus pollutus ſum? jam ſi me fugere oportet,
Neque mihi exulanti meos videre fas erit,
Neque in patriam redire, ſi modo non connubio me oportet
Matri jungi, et occidere patrem
Polybum, qui me genuit, atque enutrivit.

An

An non, qui a crudeli fortuna haec nobis immitti
Judicet, recte ſentiat?
Ne utique, ne o ſancta Deorum pietas,
Iſtum diem videam, ſed ex hac vita
Diſcedam prius, quam tali videam
Calamitatis macula me pollutum.
CH. Sunt haec quidem nobis moleſta, donec vero
Ex illo rem inquiſieris, ne deſperes.
OE. Et haec quidem ſpes mihi reliqua eſt.
Paſtorem illum ut expectem ſolum.
JO. Ubi ille aderit, quid tandem facere cogitas?
OE. Ego dicam; ſi enim dicet
Eadem, quae tu, tunc ego liberatus ero hac calamitate.
JO. Quem igitur ex me praecipuum audiſti ſermonem?
OE. Ipſum retuliſſe aiebas, quod a latronibus
Interfectus eſſet; quod ſi eum adhuc
Numerum dicet, non ego occidi.
Non enim vir unus idem eſt, quod multi.
Sin autem ab uno factum eſſe dicet, tum manifeſte
Hujus facinoris ego reus cenſebor.
JO. Atqui pro certo hunc ſermonem habeto,
Neque ille poteſt mutare rurſum,
Nam tota civitas audivit, non ego ſola.
Atque ut ſane aliquid deflectat a ſermone priore,
Non tamen de caede Laii loquetur
Recte ita quemadmodum Apollo
Retulit, a filio ipſum meo interfici oportere.
Nam ille miſer nequaquam
Interfecit, ſed ipſe prius interiit.
Quapropter ego divinationum cauſa neque huc
Me

Αρ' ὐκ ἀπ' ὠμῦ ταῦτα δαίμονος, τίς ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας,
Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
Βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
Κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.——

ΧΟ. Ημῖν μὲν ὦ "ναξ ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἄν ὗν
Πρὸς τῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙ. Καὶ μὴν τοσῦτόν γ' ἐσί μοι τῆς ἐλπίδος,
Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα πρεσμεῖναι μόνον.

ΙΟ. Πεφασμένῦ δὲ, τίς ποθ' ἡ πρόθυμία;

ΟΙ. Εγὼ διδάξω σ'· ἢν γὰρ ἀρεθῇ λέγων
Σοὶ ταυτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφᾶγοίην πάθος.

ΙΟ. Ποῖον δέ μῦ περισσὸν ἦκυσας λόγον;

ΟΙ. Λῃσὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
Ως νιν καλακλείναιεν· εἰ μὲν ὗν ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ὐκ ἐγὼ "κλανον·
(Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος)
Εἰ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον αὐδήσει, ξαφῶς
Τῦτ' ἔσιν ἤδη τῦργον εἰς ἡμᾶς ῥέπον.——

ΙΟ. Αλλ' ὡς φανέν γε τῦπος ὧδ' ἐπίσασο·
Κὐκ ἔσιν αὐτῷ τῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
Πόλις γὰρ ἦκυσ' ὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' ὗν τι κἀκλρέποιτο τῦ πρόσθεν λόγυ,
Οὗτοι ποτ' ὦ "ναξ τόν γε Λαΐυ φόνον
Φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας
Διεῖπε, χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμῦ θανεῖν.
Καί τοι νιν ὁ κεῖνός γ' ὁ δύσηνός ποτε
Κατέκλαν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
Ως' ὐχὶ μαντείας γ' ἄν, ὅτε τῇδ' ἐγὼ

V. 849 Forte σέλας, ut de sole loquatur.

Βλέψαμ' ἂν ὕνεκ', ὅτε τῇδ' ἂν ὕσερον.——

ΟΙ. Καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον τινὰ σελῆνλα· μηδὲ τῦτ' ἀφῇς.

ΙΟ. Πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμυς.
Οὐδὲν γὰ ἂν πράξαμ' ἄν ὧν ὑ ζοὶ φίλον.

Ανλισροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Εἴ μοι ξυνείη φέρονλι μοῖρα τὰν
Εὔσεπλον ἁγνείαν λόγων
Ερζων τε πάνλων, ὧν νόμοι πεύκειν)
Υψίποδές γ' ὑρανίαν δι' αἰθέρα
Τεκνωθέντες· ὧν Ολυμπος
Παλὴρ μόνος, ὑδέ νιν θναλὰ
Φύσις ἀνέρων ἔτικλεν, ὑδὲ
Μήν ποτε λάθα καλακοιμάσ.
Μέγας ἐν τύτοις Θεὸς,
Οὐδὲ γηράσκ.———

Ανλισροφὴ ά.

Υβρις φυτάει τύραννον· ὕβρις, ἢν
Πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
Α μὴ 'πίκαιρα μηδὲ ζυμφέροντα
Ακροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον,
Ανώρυσεν εἰς ἀνάζκαν·
Οθ' ὑ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλ. πάλαισμα
Μήποτε λῦσαι Θεὸν αἰτῦμαι.
Θεὸν ὑ λήξω ποτὲ
Προσάταν ἴχων.——

Στροφὴ β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπλα χερσὶν
Η λόγῳ πορεύ)

Δίκας

Me verterem neque illuc in poſterum.
OE. Recte dicis; attamen mercenarium
Mitte aliquem qui accerſat: ne illud omiſeris.
JO. Mittam propere, ſed intro in aedes eamus,
Nihil enim faciam, niſi quod tibi gratum eſſe intelligam.

ANTISTROPHICA. *Strophe.*

CH. Utinam mihi fato contingat, ut retineam
Venerandam ſanctitatem ſermonum,
Operumque omnium, quae leges
Definierunt excelſae, quae coelitus
Datae ſunt, quarum
Solus Deus pater eſt, neque eas
Mortalis hominum natura peperit.
Neque enim oblivione ſopiuntur:
Magnus in hiſce Deus,
Neque ſeneſcit.

ANTISTROPHE 1.

Injuſtitia peperit tyrannidem: injuſtitia
Ubi multa cumulavit temere,
Importuna facta et noxia,
Atque ad ſummum evecta praecipitium
In neceſſitatem impellit,
Quando non incedit recte pedibus.
Ut vero hoc praeclarum urbis certamen,
Non diſſolvat unquam, Deum precor.
Deum enim nunquam deſinam
Praeſidem retinens.

STROPHE 2.

Qui vero contemptim facto
Dictove ſacra violat,

Nec jus reveretur, neque
Deorum ſedes veneratur,
Is malo fato pereat,
Si propter infelices delicias
Injuſta captat lucra,
Nec ab impiis factis abſtinet,
Nec manus a non tangendis cohibet demens.
Quis enim poſthac hominum, ſi ſic fiat,
Ratione tela reprimet,
Animaeque impetum coercebit?
Si impia facta honorem obtinebunt,
Quid attinet me choros ducere?

ANTISTROPHE 2.

Non eſt ut ad ſanctum poſthac eam
Terrae umbilicum religionis cauſa,
Neque ad delubrum quod eſt Abis,
Neque ad Olympiam,
Si non iſta
Palam oſtenſa
Omnibus erunt hominibus,
Sed tu qui imperas, ſiquidem iſta audis,
Jupiter omnia regens, ne haec lateant
Te, tuumque immortale imperium.
Pro nihilo enim ut mihi videtur, antiqua oracula Laio data
Jam ducunt, et nequaquam
Honor Apollini amplius tribuitur;
Intereunt vero divina.

Δίκας ἀφόβητος, ὐδὲ
Δαιμόνων ἕδη σέβων,
Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
Δυασότμῳ χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ ἧβ ἀσέπτων ἕρξεῖ),
Ἢ ἧβ ἀθίκτων ἕξεῖ) μαλάζων. 910
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τύτοις ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἕρξε
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰ αἰ
Τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφὴ β'.

Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' εἰς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα 920
Πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ' ὦ κραίτυνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
Σε τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
Φθίνυτα δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
Τὰ Λαΐυ θέσφατ' ἐξ-
αίρεσιν ἤδη, κὐδαμᾶ
Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
Ἐρρεῖ δὲ τὰ θεῖα.

V. 912 al. ἕρξεῖ) recte, metri causa.

IO-

ΙΟΚΑΣΤΗ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ιαμβοί.

ΟΙ.

Χ Ωρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεσάθη
Ναὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
Στέφη λαβόντι κἀπιθυμιάματα.
Ὑψοῦ γὰρ ἀμφὶ θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν· ὧδ' ὁποῖ' ἀνὴρ
Εννυς, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
Αλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, εἰ φόβος λέγοι.
Οτ' οὖν παραγνοῦσ', ὧδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
Πρός σ' ὦ λύκειε Απόλλον (ἄγχιστος γὰρ εἶ)
Ικέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατάγμασιν,
Οπως λύσιν τιν' ἡμὶν ἀγνὴ φόροις.
Ως νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.——

ΑΓ. Αρ' ἂν παρ' ὑμᾶς ὦ ξένοι μάθοιμ' ὅπου
Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
Μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ' εἰ κάτοιδ' ὅπου.

ΧΟ. Στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓ. Αλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
Γένοιτ' ἐκείνου γ' ὅσα πανέλπις δάμαρ.

ΙΟ. Αὕτως δὲ καὶ σύγ' ὦ ξέν', ἄξιος γὰρ εἶ
Τῆς δεπείας ἕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτου
Χρῄζων ἀφῖξαι, χὤτι ζημίαν θέλων.

ΑΓ. Αγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ γύναι.

ΙΟ.

V. 940 Al. πόρης.

JOCASTA, NUNCIUS, CHORUS, OEDIPUS, MINISTER.

IAMBI.

Jo.

PRincipes terrae, decretum mihi eſt
Templa adire Deorum, acceptis his manu
Coronis et ſuffimentis:
Nimis enim animo perturbatur Oedipus
Variis curis, neque ut virum decet
Cordatum, praeſentia cum prioribus confert,
Sed pendet ab ore ejus qui aliquem terrorem nunciat:
Quando igitur ego admonendo nihil proficio,
Ad te Apollo, tu enim proximus es,
Cum hac precatione ſupplex confugio,
Ut nobis remedium aliquod licitum expedias.
Omnes enim metuimus, cum illum conſternatum,
Ceu gubernatorem navis videmus.

Nu. Nunquid me hoſpites docere poteſtis, ubinam
Regia domus Oedipi ſit?
Praecipue vero ubi ipſe ſit, ſi ſcitis, dicite.

Ch. Haec tecta ſunt, et ipſe, O hoſpes, intus eſt.
Haec mulier mater illius eſt liberorum.

Nu. Precor illi ut felix ſit, et apud felices
Semper degat, ſiquidem plane illius eſt conjunx.

Jo. Eodem modo et tu felix ſis, O hoſpes, dignus enim es
Ob bona verba. Sed dic, quamobrem
Huc veneris, et quid feras.

Nu. Bona domui et marito tuo.

Jo.

Jo. Quaenam haec bona ſunt, et unde nobis advenis?
Nu. Ex Corintho, hoc verbum breviter eloquar,
Affero nuncium partim laetum, partim triſtem.
Jo. Quid vero eſt, quid hic ſibi ambiguus ſermo vult?
Nu. Regem ipſum populus terrae
Iſthmiae conſtituent, ut ferebatur illic.
Jo. Quid? annon ſenex Polybus adhuc rerum potitur?
Nu. Non ſane, nam mortuus ac ſepultus eſt.
Jo. Quid narras? an mortuus eſt Polybus?
Nu. Si non dico verum, non recuſo mori.
Jo. Quid ceſſas famula Domino celeriter
Hoc dicere: O divina oracula
Ubi nunc eſtis? Hunc virum jam olim metuens
Ne occideret Oedipus, in exilium abiit,
Qui nunc fato ſuo interiit, non ab hoc peremptus.
Oe. O chariſſimum Jocaſtae conjugis caput,
Quid me vocaſti huc foras ex aedibus?
Jo. Audi hunc virum, et cum audieris, cogita
Ubi maneant veneranda illa vaticinia.
Oe. Hic vero, quiſnam eſt? aut quid affert mihi?
Jo. Ex Corintho patrem tuum Polybum nunciat
Non vivere amplius, ſed mortuum eſſe.
Oe. Quid narras hoſpes? tu ipſe rem mihi expone.
Nu. Si hoc primum certo me nunciare oportet,
Scito illum extinctum eſſe.
Oe. Utrum inſidiis, an morbi occurſu?
Nu. Parva inclinatio ſopit corpora ſenilia.
Oe. Morbo infelix, ut videtur, conſumptus eſt.
Nu. Et longo tempore, quod vivendo emenſus eſt.
Oe. Heu, heu, quid adhuc ſpectamus
Vaticinantes aras, et in aere

Clam-

ΙΟ. Τὰ ποῖα ταῦτα; ποθὲν τίνος δ' ἀφιγμένος;
ΑΓ. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος ὃ ἔρχομαι τάχα,
Ἥδιον μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀχάλλοις δ' ἴσως.
ΙΟ. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
ΑΓ. Τύραννον αὐτὸν ὑ πιχώριοι χθονὸς
Τῆς Ἰσθμίας σήσουσιν, ὡς ἠυδᾶτ' ἐκεῖ.
ΙΟ. Τί δ' οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; 960
ΑΓ. Οὐ δῆτ· ἐπεί νιν θάναλος ἐν τάφοις ἔχει.
ΙΟ. Πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκέ πω Πόλυβος γέρων;
ΑΓ. Εἰ μὴ λέγω τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
ΙΟ. Ὦ πρόσπολ' οὐχὶ δεσπότην τάδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις; ὦ Θεῶν μαντεύματα,
Ἰὼ ἐσέ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφυγε μὴ κτάνῃ· κἀγὼ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὤλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.——
ΟΙ. Ὦ φίλταλον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; 970
ΙΟ. Ἄκουε τ' ἀνδρὸς τοῦδε, κἀ σκόπει κλύων
Τὰ σεμν' ἵν' ἥκεις τοῦ Θεοῦ μαντεύματα.
ΟΙ. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, κἀ τί μοι λέγει;
ΙΟ. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
Ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
ΟΙ. Τί φῄς ξέν'; αὐτός μοι σὺ σήμανόν πρώτιστα σαφῶς.
ΑΓ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
ΟΙ. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; 980
ΑΓ. Σμικρὰ πάλαι σώματ' ἀνάζει ῥοπή.
ΟΙ. Νόσοις ὁ τλήμων ὡς ἔοικεν ἔφθιτο.
ΑΓ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
ΟΙ. Φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν ὦ γύναι σκοποῖτό τις
Τὴν πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω

Κλάζουσας ὄρνις; ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν· ὁ δὲ, θανὼν
Κἄθει κάτω δὴ γῆς, ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε,
Ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ μῷ πόθῳ
Κατέφθιθ'· ὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ξ ἐμοῦ.
Τὰ δ' ὧν παρόντα ζυλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' ᾅδῃ Πόλυβος, ἄξι' ὑδενός.

ΙΟ. Οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα πρὸλεγον πάλαι;

ΟΙ. Ηὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.

ΙΟ. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.

ΟΙ. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον ὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;

ΙΟ. Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐσὶν ὐδενὸς σαφὴς;
Εἰκῇ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις.
Σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰ ἤδη καὶν ὀνείρασι βροτῶν
Μητρὶ ξυνεναύθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' ὐδέν ἐσι, ῥᾳδα τὸν βίον φέρει.——

ΟΙ. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξειρητό σοι,
Εἰ μὴ γυνὴ ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ
Ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.

ΙΟ. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

ΟΙ. Μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.

ΑΓ. Ποίας δὲ κ̀ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;

ΟΙ. Μερόπης, γεραιὲ, Πόλυβος ἧς ὠκεῖ μέτα.

ΑΓ. Τίδ' ἐς' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;

ΟΙ. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.

ΑΓ. Ἦ ῥητὸν, ἢ ὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;

ΟΙ. Μάλισά γ'· εἶπε γὰ με Λοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαυτοῦ, τό, τε
Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.

Ωι

Clangentes aves? quibus autoribus ego
Occidere debui patrem meum, ille vero extinctus
Jam conditus est sub terra, egoque hic sum,
Neque arma attigi, nisi forte desiderio mei
Contabuit: nam tunc quoque a me interfectus esset.
Secum igitur quae data sunt oracula auferens
Apud inferos jacet, neque ullo ex eis potitus est.
Jo. An non ista tibi praedixi jam pridem?
Oe. Dixisti, sed ego metu movebar. [inducas.
Jo. Ne igitur nunc posthac quicquam eorum in animum
Oe. Et quomodo matris thalamum non me fugere oportet?
Jo. Quid metuat homo, cui fortuna dominatur?
Providentia nulla in re certa est.
Temere vivere optimum est, ut quisque possit.
Tu vero matris nuptias non est ut vereare.
Multi enim homines per somnium
Cum matre concubuerunt. Sed haec si quis
Pro nihilo ducit, is facillimam vitam agit.
Oe. Recte haec a te dicta essent,
Si non viveret quae me genuit: sed quando
Illa adhuc vivit, omnino, etsi bene loqueris, tamen cavere
necesse est.
Jo. Atqui magnus oculus est, sepulchrum patris.
Oe. Magnus, intelligo, attamen dum vivit metuendum est.
Nu. Cujus mulieris causa metuere te dicis?
Oe. Meropes, O senex, quae cum Polybo fuit.
Nu. Quae causa vobis est, ut illam metuatis?
Oe. Oraculum divinum horribile, O hospes. [scire?
Nu. Utrum tale, quod dici possit? annon fas est alium
Oe. Imo maxime. Dixit enim me Apollo aliquando
Cum matre mea concubiturum esse, et sanguinem
Paternum manibus meis hausturum.

Quamobrem jam olim a Corintho
Procul habitare coepi, et ſi feliciter, attamen
Parentum oculos intueri dulciſſimum eſt.
NU. At nunquid hoc metuens inde fuiſti extorris?
OE. Hoc cavens ne patris occiſor eſſem.
NU. Quid igitur te hoc metu, Rex,
Quando bene tibi cupio, non libero?
OE. Atqui gratiam quidem dignam referam.
NU. Et ob hanc quidem cauſam potiſſimum huc veni,
Ut meo adventu tibi aliquid beneſacerem.
OE. Sed nunquam tamen ad parentes meos eo.
NU. O fili, manifeſte apparet, te neſcire quid agas.
OE. Quomodo O ſenex? per Deum doce me.
NU. Si ob hanc cauſam a domo refugis.
OE. Metuo utique ne de me vera Apollo dixerit.
NU. An metuis, ne quid piaculi a parentibus contrahas?
OE. Iſthuc ipſum eſt, quod me ſemper ſollicitum habet.
NU. Atqui temere quidem metuis.
OE. Quid temere, ſiquidem his parentibus natus ſum?
NU. Quia te Polybus nihil attingit genere.
OE. Quid narras? an non Polybus me genuit?
NU. Non magis te quam me, ſed aeque ut me ita et te.
OE. At quomodo is qui pater eſt, nullius pater eſſe poteſt?
NU. Sed non te genuit ille, ut neque ego.
OE. Quare igitur me filium nominabat?
NU. Dono te olim a manibus meis accepit.
OE. Et adeo dilexit quod ab aliena manu acceperat?
NU. Inopia liberorum, hoc ut faceret, perſuaſit.
OE. Tu autem utrum me emeras, an ex tuis liberis illi donaſti?
NU. Inveni te in ſylvoſis vallibus Cithaeronis.
OE. Quam ob cauſam tu in ea loca veniſti?

NU.

Ων ὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· ἀτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῆς τεκόντων ὄμματ' ἤδιστον βλέπειν.——
ΑΓ. Ἦ γὰρ τάδ' οἰκῶν, κεῖθεν ἦλθ' ἀπόπτολις;
ΟΙ. Πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
ΑΓ. Τί δῆτ' ἔγωγ' ὦ τῦδε τῦ φόβυ σ' ἄναξ,
Ἐπείπερ εὔνυς ἦλθον, ἐξελυσάμην;
ΟΙ. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
ΑΓ. Καὶ μὴν μάλισα τῦτ' ἀφικόμην, ὅπως
Σῶ πρὸς δόμυς ἐλθόντος, εὖ πράξαμί τι.
ΟΙ. Ἀλλ' ὅποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμῶ.
ΑΓ. Ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος ὢν εἰδὼς τί δρᾷς.
ΟΙ. Πῶς ὦ γεραιέ; πρὸς Θεῶν δίδασκέ με.
ΑΓ. Εἰ τῶνδε φεύγεις ὕνεκ' εἰς οἴκυς μολεῖν.
ΟΙ. Ταρβῶγε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ ζαφής.
ΑΓ. Ἡ μὴ μίασμα τῆς φυτεύσαντων λάβῃς;
ΟΙ. Τῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
ΑΓ. Ἆρ' οἶδα δῆτα πρὸς δίκης ὑδὲν τρέμων;
ΟΙ. Πῶς δ' ὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γῆνητῆς ἔφυν;
ΑΓ. Οὐ' ὕνεκ' ἦν ζοι Πόλυβος ὐδὲν ἐν γῆι.
ΟΙ. Πῶς εἶπας; ὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
ΑΓ. Οὐ μᾶλλον ὐδὲν τῦδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
ΟΙ. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσυ τῷ μηδενί;
ΑΓ. Ἀλλ' ἔ σ' ἐγείνατ' ὕτ' ἐκεῖνος, ὕτ' ἐγώ.
ΟΙ. Ἀλλ' ἀντὶ τῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζελο;
ΑΓ. Δῶρόν ποτ' ἴαθι τῆς ἐμῆς χειρῶν λαβών.
ΟΙ. Κἀθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔσερζεν μέγα;
ΑΓ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
ΟΙ. Σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τεκὼν μ' αὐτῷ δίδως;
ΑΓ. Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πλυχαῖς.
ΟΙ. Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τῦσδε τὺς τόπυς;

ΑΓ.

ΑΓ. Ενλαῶθ' ὀρείοις ϖοιμνίοις ἐπεσάτην.
ΟΙ. Ποιμὴν γὰ ἦωδα, κἀπὶ θηλείᾳ ϖλάνης;
ΑΓ. Σὺ γ' ὦ τέκνον ζωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
ΟΙ. Τίδ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
ΑΓ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρλυρήσειεν τὰ ζά.
ΟΙ. Οἴμοι· τί τῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
ΑΓ. Λύο σ' ἔχονλα διατόρυς ϖοδοῖν ἀκμάς.
ΟΙ. Δεινόν γ' ὄνειδος ϖαργάνων ἀνειλόμην.
ΑΓ. Ως' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.
ΟΙ. Ω ϖρὸς θεῶν, ϖρὸς μηλρὸς, ἢ ϖαλρὸς, φράσον.
ΑΓ. Οὔκ οἶδ'· ὁ δὲς δὲ ταῦτ' ἐμῦ λῴον φρονεῖ.
ΟΙ. Η γὰ ϖαρ' ἄλλυ μ' ἔλαβες, ὐδ' αὐτὸς τυχών;
ΑΓ. Οὔκ· ἀλλὰ ϖοιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
ΟΙ. Τίς ὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
ΑΓ. Τῶν Λαΐυ δήπυ τὶς ὠνομάζελο.
ΟΙ. Η τῦ τυράννυ τῆσδε γῆς ϖάλαι ϖοτέ;
ΑΓ. Μάλισα· τύτυ τἀνδρὸς ὗτος ἦν βοτήρ.
ΟΙ. Η κἄς' ἔτι ζῶν ὗτος ὥς τ' ἰδεῖν ἐμέ;
ΑΓ. Υμεῖς γ' ἄριστ' εἰδῆτ' ἂν οἱ ϖιχώριοι.
ΟΙ. Εσιν τὶς ὑμῶν τῶν ϖαρεσώτων ϖέλας,
Οσις κάτοισδε τὸν βοτῆρ' ὃν ἐννέπῃ,
Εἴτ' ὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
Σημήναθ'· ὡς ὁ καιρὸς ἁρῆδαι τάδε.——
ΧΟ. Οἶμαι μὲν ὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
Ον γ' ὑμάτδες ϖρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
Ηδ' ἂν τάδ' ὐχ ἥκισ' ἂν Ιοκάση λέγοι.
ΟΙ. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον ὃνλιν' ἀρτίως
Μολεῖν ἐφιέμεθα, τόνθ' ὗτος λέγει;
ΙΟ. Τίς δ' ὃνλιν' εἶπε; μηδὲν ἐνλραπῇς, τὰ δὲ
Ρηθέντα βύλυ μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
ΟΙ. Οὐκ ἂν γένοιτο τῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν

Σημεῖα

Nu. Montanis paſcuis ibi praeeram.
Oe. Paſtor itaque eras, et pro ſervitio errabundus?
Nu. Tuus utique ſervator fui illo tempore.
Oe. Quid vero calamitatis mihi acciderat, cum me ſervares?
Nu. Id articuli pedum tuorum indicare poſſunt.
Oe. Hei mihi, quid hoc vetus malum commemoras?
Nu. Solvebam te habentem perforatas pedum ſummitates.
Oe. Grave probrum faſciarum ſuſtinui in cunis.
Nu. Ab hoc igitur caſu nomen quod habes ſortitus es.
Oe. Per Deum oro, a patre an matre, dic mihi?
Nu. Non ſcio, ſed qui te mihi dedit, is melius norit.
Oe. An ab alio me accepiſti, neque ipſe inveniſti?
Nu. Non, ſed paſtor alius te mihi praebuit.
Oe. Quiſnam ille eſt? an memorare potes?
Nu. Quidam ex familia Laii dicebatur eſſe.
Oe. An ejus, qui olim hujus terrae Rex fuit?
Nu. Maxime, ejus viri hic fuit paſtor.
Oe. Utrum ille adhuc vivit, ut ipſum videre poſſim?
Nu. Id vos populares hujus terrae ſcire poteſtis.
Oe. Si quis inter vos adſtantes eſt,
Qui paſtorem illum, quem hic memorat, novit,
Sive ruri, ſeu hic in urbe aliquando conſpexit,
Is indicet; nam nunc maxime id tempus poſtulat.
Ch. Non puto de alio loqui, quam de eo ipſo, qui eſt ruri,
Quem et prius requirebas ut videres:
Sed regina id omnium optime dixerit.
Oe. Mulier, noſtine illum quem jam
Venire jubebamus, utrum eum iſte dicit?
Jo. Quis vero ſit, quem dixit? ne quid verearis,
Neque temere haec dicta memineris.
Oe. Non fiet hoc modo, nam quando haec ſigna

Depre-

Deprehendi, non desinam inquirere meum genus.
Jo. Non per Deum, si quidem tua vita
Tibi curae est, inquiras: satis afflicta sum.
Oe. Bonum animum habe, tu enim, etsi ego a tertia inde usque
Matre tripliciter servus esse apparebo, nihilo deterior eris.
Jo. Attamen obtempera quaeso mihi, ne facias.
Oe. Non faciam, quin ista exquiram certo.
Jo. Atqui recte sentiens, ea quae optima sunt tibi consulo.
Oe. Verum haec optima jam olim mihi molesta fuerunt.
Jo. Heu infelix, utinam nunquam resciscas, qui sis.
Oe. Eat aliquis et pastorem illum adducat mihi,
Hanc vero sinite superbire propter opulentiam generis.
Jo. O te infelicem, hoc enim solum habeo
Quod tibi dicam, et nihil amplius.
Ch. Quare tandem haec abiit, ingenti
Affecta dolore? metuo ne
Ex silentio hoc aliquid proferat mali.
Oe. Proferat, quae vult; meum tamen
Etsi humile est genus, cognoscere volo.
Ipsam vero forte, ut mulierem superbam,
Pudet ignobilitatis generis mei.
Ego autem me fortunae filium judicans,
Quae mihi benefecit, nihil moror istam infamiam;
Hac enim matre natus sum, et cognati
Menses me parvum ac magnum declararunt.
Quare cum talis natus sim, non discedam
Aliter, quam cognito prius genere meo.

Antistrophica. *Strophe* 3.

Ch. Si ego vates sum
Animo non deerrans,
Non per Jovem ignarus

Eris,

Σημεῖα τοιαῦτ', ὑ φανῶ τὺμὸν χθός.
ΙΟ. Μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τῦ ζωτῦ βίυ
Κήδη, ματᾴσῃς τῦθ'· ἄλις νοσῦσ' ἔχω.
ΟΙ. Θάρρῃ· σὺ μὲν γὼ, ὑδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδυλος, ἐκφανὴ κακή.
ΙΟ. Ομως τιθῦ μοι, λίσσομαι, μὴ δρᾶν τάδε.
ΟΙ. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ ὑ τάδ' ἐκμαθεῖν ζαφῶς.
ΙΟ. Καὶ μὴν φρονῦσάγ' εὖ τὰ λῷσά ζοι λέγω.
ΟΙ. Τὰ λῷσα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνῃ πάλαι.
ΙΟ. Ω δύαστμ', εἴθε μή ποτε γνοίης ὃς εἶ.
ΟΙ. Αξει τίς ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' ἐᾶτε πλυσίῳ χαίρειν χθύει.
ΙΟ. Ιὺ, ἰὺ δύσηνε· τῦτο γὼ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' ὕποθ' ὕστερον.
ΧΟ. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπυς, ὑπ' ἀγρίας
Αἰ'ξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς ζιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξῃ κακά.
ΟΙ. Οποῖα χρῄζει ῥηζυύτω· τὺμὸν δ' ἐγὼ
Κεἰ σμικρόν ἐσι σπέρμ', ἰδεῖν βυλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως (φρονεῖ γὼ ὡς γυνὴ μέγα)
Τὴν δυσχθόειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεῖ).
Εγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδύσης, ὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὼ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ ζυγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν κ' μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφὺς, ὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
Πότ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τὺμὸν χθύς.

Αντιστροφικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ,
Καὶ καλὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον ἀπεί-

ρων Κιθαιρὼν ὔκ ἔσῃ
Τὰν αὔριον πανσέληνον,
Μὴ ὑ σέ γε ϰὴ παλριώταν
Οἰδίπυ, ϰὴ τροφὸν, ϰὴ μη-
τέρ' αὔξειν, ϰὴ χορδ'εσθαι
Πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖσι Τυράννοις,
Ιήϊε Φοῖβε,
Σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρές' εἴη.——

Ανλιστροφὴ β'.

Τίς Ϛε τέκνον, τίς σ' ἔτικλε
Τῶν μακραιώνων; ἆρα
Πανὸς ὀρεσιβάτα
Προσπελασθεῖσα, ἢ σέ γε
Τίς θυγάτηρ Λοξίυ; τῷ
Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶ-
σαι φίλαι· εἴθ' ὁ Κυλλάνας
Ανάσσων, εἴθ' ὁ Βακχεῖος
Θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
Εὕρημα δέξαλο νυμφᾶν
Ελικωνιάδων,
Αἷσι πλεῖσα Ϛυμπαίζει.

Ιαμβοί.

ΟΙ. Εἰ χρή τι ϰἀμὲ, μὴ Ϛυναλλάξανλά πω,
Πρέσβεις, σαθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοϰῶ
Ονπερ πάλαι ζητῦμεν· ἔν τε ϰὠ μακρῷ
Γήρᾳ ξυνάδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμελρος.
Αλλως τε, τὺς ἄγονλας, ὥσπερ οἰκέτας
Εγνωϰ' ἐμαυτῦ, τῇ δ' ἐπισήμῃ σύ μυ

Πρ῎χοι

V. 1130 al. Πρέσβυν.

Eris, o Cithaeron,
Quin ante craſtinam lucem
Oedipi popularem unde natus,
Et alumnum,
Et matrem indicaturus ſis, ut Choro celebretur
A nobis, et in hoc gratum
Facturus es meo regi:
O Phoebe auxiliator,
Ita tibi placet.

ANTISTROPHE 2.

Quis te fili, quis genuit
Immortalium Deorum? Anne
Cum Pane montano congreſſa
Te aliqua Phoebi filia genuit?
Huic enim montium rupes
Omnes gratae ſunt.
An qui in monte Cyllene
Regnat Mercurius, ſive Bacchus
Qui montium cacumina colit,
Te ſuſcepit ex aliqua Nympharum
Degentium in Helicone,
Quibuſcum frequenter ludit?

IAMBI.

OE. Si me oportet ante congreſſum,
O ſenes, conjecturam facere, Paſtorem illum videre videor,
Quem jampridem requirimus; nam longa ſenectus
Congruit, et huic viro aequalis eſt:
Praeſertim cum qui ducunt, miniſtros meos
Noverim. Tu melius me fortaſſe noſti,

Ut qui alicubi videris prius.
CH. Novi, nam Laii hic fuit
Ut quiſquam alius fidelis paſtor.
OE. Te primum rogo, Corinthie hoſpes,
An hunc dicis?
NU. Hunc quidem quem intueris.
OE. Heus tu ſenex, huc aſpice, ac dic mihi
Ea quae te rogo? Laii aliquando fuiſti tu?
SE. Eram ſervus, non emptus, ſed domi educatus.
OE. Quid exercebas? aut qualis tibi vita fuit?
SE. Greges pavi, per praecipuum vitae meae tempus.
OE. In quibus locis praecipue commorabare?
SE. In Cithaerone et vicinis locis.
OE. Hunccine igitur virum noviſti, aut vidiſti alicubi?
SE. Quid ille fecit? quem virum dicis?
OE. Hunc qui adeſt: an cum eo alicubi congreſſus es?
SE. Non ſubito in memoriam revocare queo.
NU. Nihil mirum eſt Domine: at ego facile
Eorum quae exciderunt, ipſum admonebo: nam ſatis ſcio
Ipſum meminiſſe, quando in Cithaeronis locis,
Ut ille duobus gregibus praeerat, ego vero uni,
Converſatus ſum cum hoc viro, per tres totos
Menſes, a tempore veris, uſque ſub ortum Arcturi.
Cumque jam hyems immineret, ego in mea ſtabula
Pecora agebam, ipſe vero in Laii ſepta.
Suntne haec ita ut dico facta, an non?
SE. Vera dicis, etſi a longo tempore.
NU. Age dic mihi, meminiſti etiam te mihi puerum quendam
Dediſſe, quem ego ut meum alumnum educarem?
SE. Quid eſt? quamobrem tu iſtam rem inquiris?
NU. Hic ille eſt, O amice, qui tunc infans erat.

SE.

Πρᾶχοις τάχ' ἄν τι, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.
ΧΟ. Ἐγνωκα γὰ, σάφ' ἴσθι· Λαΐου γὰ ἦν
Εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.
ΟΙ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ τὸν Κορίνθιον ξένον,
Ἦ τόνδε φράζεις;
ΑΓ. Τοῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς.
ΟΙ. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φωνὴ βλέπων
Ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ· Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;
ΘΕ. Ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.
ΟΙ. Ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
ΘΕ. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνεπόμην.
ΟΙ. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;
ΘΕ. Ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
ΟΙ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' ἴσθ' οἶσθα τῆδέ που μαθών;
ΘΕ. Τί χρῆμα δρῶντα, ποῖον ἄνδρα κῆ λέγεις;
ΟΙ. Τόνδ' ὃς πάρεσιν· ἢ ξυναλλάξας τί πω;
ΘΕ. Οὐχ ὥστέ γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
ΑΓ. Κοὐδέν γε θαῦμα Δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ ζαφῶς
Ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰ οἶδ' ὅτι
Κάτοισθεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ
Ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
Ἕξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους.
Χειμῶνι δ' ἦδη, τἀμὰτ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
Ἤλαυνον, οὗτος τ' εἰς τὰ Λαΐου σαθμά.
Λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;
ΘΕ. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
ΑΓ. Φέρ' εἰπὲ νῦν· τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
Δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
ΘΕ. Τίδ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἰσορεῖς;
ΑΓ. Οδ' ἐσὶν ὦ τᾶν κεῖνος ὃς τότ' ἦν νέος,

ΘΕ.

ΘΕ. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ὦ ζιωπήσας ἔσῃ;

ΟΙ. Α, μὴ κόλαζε πρέσβυ τόνδ'· ἐπεὶ τὰ σὰ
Δεῖται κολαστῦ μᾶλλον ἢ τὰ τῦδ' ἔπη.

ΘΕ. Τί δ' ὦ φέρισε δεσποτῶν ἁμαρτάνω;

ΟΙ. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν ὕστος ἰσορεῖ. 1170

ΘΕ. Λέγει γὰρ εἰδὼς ὑδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.

ΟΙ. Σὺ πρὸς χάριν μὲν ὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.

ΘΕ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.

ΟΙ. Οὐχ ὡς τάχος τὶς τῦδ' ἀποστρέψει χέρας;

ΘΕ. Δύστηνος· ἀντὶ τῦ; τί πρόσχρῄζων μαθεῖν;

ΟΙ. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν ὕστος ἰσορεῖ;

ΘΕ. Εδωκ'· ὀλέθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.

ΟΙ. Αλλ' εἰς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων γε τὔνδικον.

ΘΕ. Πολλῷγε μᾶλλον, ἢν φράσω δίολλυμαι. 1180

ΟΙ. Ανὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ.

ΘΕ. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.

ΟΙ. Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλυ τινός;

ΘΕ. Εμὸν μὲν ὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ τυ.

ΟΙ. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ ποίας στέγης;

ΘΕ. Μὴ πρὸς θεῶν, μὴ δέσποθ', ἱσόρει πλέον.

ΟΙ. Ολωλας, εἴ σε ταῦτ' εἰρήσομαι πάλιν.

ΘΕ. Τῶν Λαΐυ τοίνυν τὶς ἦν γὑνημάτων.

ΟΙ. Η δῦλος, ἢ κείνυ τὶς ἐγγενὴς γεγώς;

ΘΕ. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙ. Κἀγὼγ' ἀκὑων· ἀλλ' ὅμως ἀκυστέον. 1190

ΘΕ. Κείνυ γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
Κάλλις' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.

ΟΙ. Η γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

ΘΕ. Μάλις' Αναξ.

ΟΙ.

V. 1184 al. τόνδε. V. 1189 al. λέγων. vel leg. ἀκὑειν v. seq.

SE. Non in malam rem hinc ibis? non tacebis?
OE. Ah ne caſtiga, ſenex, hunc; nam ea quae tu dicis
Magis caſtigatione digna ſunt, quam quae ille jam dixit.
SE. Quid ego optime Domine deliqui?
OE. Quia non reſpondes de puero, quem iſte requirit.
SE. Neſcit enim quid dicat, et temere iſta movet.
OE. Tu cum bona gratia non dices, malo vero accepto dices.
SE. Ne per Deum ſenem verberes.
OE. Non aliquis quam primum hujus manus ligabit?
SE. Infelix ego, quamobrem? quid tandem eſt quod quaeris?
OE. Puerumne huic dediſti, de quo iſte quaerit?
SE. Dedi, utinam illo die periiſſem?
OE. At hoc ipſum eveniet tibi, niſi quod aequum eſt dixeris.
SE. Multo magis ſi dico pereo.
OE. Hic homo, ut videtur, tantum moras nectit.
SE. Non utique, nam dixi me dediſſe olim.
OE. Unde nactus, de tuiſne, an ab alio accepiſti?
SE. Non meus erat, ſed ab alio accepi.
OE. A quo igitur ex civibus, et ex qua domo?
SE. O Domine, obſecro per Deum, ne quaere amplius.
OE. Periiſti, ſi haec a te iterum quaeram.
SE. Erat quidam ex genere Laii.
OE. Servuſne, an illius proles?
SE. Hei mihi! in ipſo periculo verſor, ſi dico.
OE. Et ego quidem, qui audio; attamen audiendum eſt.
SE. Illius filius dicebatur eſſe: quae vero intus eſt
Domina hoc facillime dixerit, ut ſe habeat.
OE. An ipſa tibi dedit?
SE. O Rex, dedit.

OE.

OE. Quam ob cauſam?
SE. Ut interficerem.
OE. Eane, quae pepererat infelix?
SE. Metu mali oraculi.
OE. Quale illud erat?
SE. Dicebatur interfecturus eſſe parentes.
OE. Quare igitur praebuiſti huic ſeni?
SE. Miſericordia motus o Domine, cum ſperarem fore, ut
In aliam terram deportaretur, unde ipſe natus erat,
Ipſe vero ad maxima mala ſervavit. Nam ſi tu is es,
Quem iſte dicit, certe infelici fato natus es.
OE. Hei, hei, jam tota res manifeſta eſt.
O lux, te jam extremum aſpicio,
Qui natus ſum ex quibus me non oportet, et cum quibus
Non oportuit habito, et quos non oportuit interfeci.

MONOSTROPHICA.

CH. O genus hominum,
Ut te pro eo quod nihil eſt
Dum vivis, duco.
Cui enim hominum unquam major
Felicitas obtigit,
Quam quantam opinione obtinuit,
Et ea ipſa ſtatim mutata eſt?
Tuo exemplo admonitus,
Tua fortuna, tua inquam o infelix
Oedipe, mortalium neminem beatum judico.
Nam tu nimium ſucceſſu evectus,
Uſus es magna felicitate.
O Jupiter, cum occideres armatam unguibus Puellam

ΟΙ. Ὡς πρὸς τί χρείας;
ΘΕ. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
ΟΙ. Τεκοῦσα τλήμων;
ΘΕ. Θεσφάτων ὄκνῳ κακῶν.
ΟΙ. Ποίων;
ΘΕ. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
ΟΙ. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
ΘΕ. Καλοικτίσας ὦ δέσποτ'· εἰς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
Κἀκ εἰς μεγιστ' ἔσωσεν· εἰ γὰρ οὗτος εἶ
Ον φησιν οὗτος, ἴσθι δύσπολμος γεγώς.——
ΟΙ. Ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν
Ὅστις πέφασμαι φύς' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς
Τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, ὕστε μ' οὐκ ἔδει κλανών.——

Μονοστροφικα.

ΧΟ. Ὦ γλῶσσαι βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα κἀ τὸ μηδὲν
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
Ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
Καὶ δόξαντ', ἀποκλῖναι;
Τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω.
Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
Ἐκράτησας τοῦ πάντ' ἀδαίμονος ὄλβου.
Φεῦ καλὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
Παρθένον χρησμῳδόν·

V. 1210 al. Ἰὼ Ἰὼ γλῶσσαι. V. 1221. al. Ὦ Ζεῦ.

Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέσας,
Ἐξ ὧ γ' βασιλὰς καλῆ ἐμός·
Καὶ τὰ μέγις' ἐτιμάθης,
Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων·
Τανῦνδ' ἀκύειν, τίς ἀθλιώτερος;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
Ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίᾳ;
Ω κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
Ω μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
Παιδὶ γ' πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν.
Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί
Σ' ἄλοκες φέρειν τάλας
Σῖγ' ἐδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε;
Ἐφεῦρέ σ' ἄκουθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος.
Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,
Τεκνῶνλα γ' τεκνόμῳον.
Ω Λαΐειον τέκνον,
Εἴθε σ', εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
Ὀδύρομαι γὰ ὡς περίαλλα
Ἰαχέων ἐκ στομάτων.
Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
Ἀνέπνασά τ' ἐκ σέθεν, γ'
Καλεκοίμησα τυμὸν ὄμμα.

V. 1237 al. Ος δικάζει.

ΕΞΑΓ.

Puellam carmina edentem,
Et a caedibus terram noſtram liberares,
Unde et regium nomen ſortitus es,
Ac honore ſummo potitus
In praeclaris Thebis regnaſti.
Quantum vero nunc audimus; quis miſerior?
Quis aeque in aerumnis et horribili noxa
Demerſus viciſſitudine vitae?
O inclytum Oedipi caput,
Qui iiſdem cum patre nuptiis
Potitus concidiſti!
Quomodo te idem thorus, quomodo
Infelix ferre potuit
Tacite tam diu?
Deprehendit te invitum, quod omnia intuetur tempus,
Idque nefarias nuptias damnat,
Cum ſis ejuſdem maritus et filius.
O Laii proles,
Utinam te non aſpicerem!
Te enim vehementer deploro
Lugubri voce.
Utque verum fatear, propter te caput erexi,
Et propter eundem rurſum inclinavi.

ALIUS NUNCIUS, CHORUS, NUNCIUS OEDIPUS, CREON.

IAMBI.

AL. NU.

O Qui praecipuum in hac terra honorem obtinetis,
Quae facta audietis, quaeque videbitis? Et quanto
Dolore afficiemini, si modo serio adhuc
Labdacidarum familia vobis curae est.
Existimo enim neque Istrum nec Phasin
Abluere atque expiare posse facinora, quae in hac domo
Latent, quaeque mox in lucem proferentur,
Sponte, et non sponte perpetrata, malorum vero
Ea quae sponte contrahuntur, maxime dolent.

CH. Nihil deest his, quae prius scimus, quin sint
Atrociſſima: ad haec igitur quid tu commemoras?

NU. Ut pauciſſimis et ego dicam, et vos
Intelligatis, interiit divinum Jocastae caput.

CH. O multipliciter miseram! quonam autore?

NU. Ipsa sibi consecivit letum, quodque in hac re
Tristissimum est, id abest, non enim res oculis cernitur.
Attamen quantum ego memoria teneo,
Audies illius miserae miserias.
Cum enim ardens ira ingressa esset
Intra domum, statim ad connubialem
Thorum accessit capillos utraque manu lanians,
Cumque clausisset fores,
Vocat Laium jam olim mortuum,
Veteris conjugii memoriam repetens, quae illi causa

Mortis

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΚΡΕΩΝ.

Ιαμβοί.

ΕΞ.

Ω Γῆς μέγισα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
Οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷαδ' εἰσόψεσθ', ὅσον
Δ' ἀρεῖσθε πένθος; εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
Τῶν Λαβδακείων ἐπιρρέπεσθε δώματων.
Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν 1250
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
Κεύθει· τάδ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
Ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα· τῷ δὲ πημονῶν
Μάλιστα λυπροῦ' αἵ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.——

ΧΟ. Λείπει μὲν οὐδὲν ἃ πρόσθεν ἤδειμεν τὸ μὴ οὐ
Βαρύσον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν, τί φῄς;

ΑΓ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε κἀ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟ. Ὦ δυσάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΑΓ. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Ἀλγεῖς' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα· 1261
Ὅμως δ' ὅσον γε κἄν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
Πάσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ἵκετ' ἄθυτα πρὸς τὰ νυμφικὰ
Λέχη, κόμην πασῶν ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.
Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ' ἔσω,
Κἀπὶ τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν

Θάνοι

V. 1254 al. αἵ sine ἄν.

Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκ|υσαν λίποι
Τοῖς οἷσιν αὐτῆ δύσεκνον παιδυργίαν.
Γοᾶτο δ' ἀνὰς, ἔνθα δύσηνος δίπλῆς
Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας, κ᾽ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
Χ᾽ὤπως μὲν ἐκ τῆδ' ὑκέτ' οἶδ' ἀπόλλυ).
Βοῶν γὰ εἰσέπαυσεν Οἰδίπυς, ὑφ' ᾗ
Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσαθαι κακόν,
Αλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολῆντ' ἐλάσομεν.
Φοιτᾷ γὰ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαυτῶν πορεῖν
Γυναῖκά τ' ὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπυ
Κίχοι διπλῆν ἄρυραν, ᾗ τε κ᾽ τέκνων.
Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
Οὐδεὶς γὰ ἀνδρῶν οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Δεινὸν δ' ἀΰσας ὡς ὑφ' ἡγητῆ τινὸς,
Πύλας διπλᾶς ἐνῆλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Ἐκλινε κοῖλα κλεῖθρα, κἀμπίπλει ξέγη,
Οὗ δὴ κρεμασὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
Πλεκτᾶς ἑώρας ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ,
Οπως ὁρᾷ νιν δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
Χαλᾷ κρεμασὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῇ
Ἐκεῖτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν.
Αποσπάσας γὰ εἱμάτων χρυσηλάτυς
Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεσέλλετο,
Αρας ἔπαυσεν ἄρθρα τῆδ' αὐτῆ κύκλων,
Αὐδῶν τοιαῦθ'· ὅθ' ὕνεκ' ὐκ ὄψοιτό νιν,
Οὔθ' οἷ' ἔπαχεν, ὕθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά·
Αλλ' ἐν ζκότῳ τολοιπὸν, ὃς μὲν ὐκ ἔδει
Οψοίαθ'· ὃς δ' ἔχρῃζεν, ὐ γνωσοίατο.
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κὐχ' ἅπαξ,
Ηραν' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμῆ
Γλῆναι γλύει ἔτεγγον· ὐδ' ἀνίεσαν

Φόνῳ

Mortis fuerit, ſe vero parentem relictam
Filio ſuo ad infelicem liberorum procreationem.
Deplorabat itaque thalamum, ubi ipſa infelix, utrumque
Et ex marito maritos, et ex liberis liberos peperiſſet.
Ut vero deinde mortua ſit non ſcio.
Nam cum clamore Oedipus erupit, prae quo
Non licebat illius inſpectare caſum,
Sed in eum diſcurrentem oculi noſtri defixi erant.
Obambulabat enim a nobis arma poſtulans,
Ac quaerens ubi infelicem conjugem matremque,
Et ſuam et liberorum ſuorum inveniret.
Dum ita furit, neſcio quis Deorum indicat ei :
Nam noſtrum nemo, qui aderamus, id faciebat.
Horribiliter vero exclamans, quaſi ab aliquo ducente,
Irruit per geminas fores : imo ex fundo
Evulſus clauſtris, ac conjicit ſe intra thalamum.
Ibi reginam ipſam pendentem vidimus,
Tortili ſuſpendio implicitam : et ipſe
Ut eam intuitus eſt, horribiliter infremuit miſer,
Laxatque pendentem reſtim, et humi
Se proſternit infelix, ibi erat miſerabile ſpectaculum.
Nam cum avulſiſſet a veſtibus aureas
Fibulas, quibus illa ornata erat,
Coepit iis arreptis oculorum orbes fodere,
Sic dicens, ſe non amplius intueri illam poſſe,
Neque mala ſua, nec ſcelera quae perpetraſſet,
Sed lumine orbatum poſthac, neque quos fas non eſſet
Viſurum eſſe, nec quibus indigeret, agniturum.
Talia iterum iterumque vociferando,
Elevabat palpebras, et oculos laniabat, a cruore vero
Pupularum facies madefiebat : neque enim tantum ſtillabant
Sanguinis

Sanguinis humentes guttae, ſed ſimul ater
Cruor in modum imbris aut grandinis manabat.
Haecque non ab utroque tantum orta ſunt mala,
Sed inter ſe calamitates viri ac mulieris ſimul commiſtae ſunt.
Quaeque fuit prius felicitas, ut fuit
Felicitas juſte, ea hoc die facta eſt
Gemitus, noxa, mors, probrum, et malorum
Quidquid nominari poteſt, non abeſt.
CH. In quo vero malo nunc miſer verſatur?
NU. Clamat, ut fores laxentur, et ut aliquis
Omnibus Thebanis oſtendat patris occiſorem,
Et matris, addens impias et infandas voces.
Et ſe exiturum hac terra, ait, neque amplius
In aedibus manſurum ita devotum, ut ſe ipſe devoverit.
Auxilio utique et ductore aliquo
Indiget: nam hic morbus major eſt, quam ut ferri poſſit.
Oſtendet vero ipſe tibi, nam fores
Aperiuntur, et ſpectaculum ſtatim videbis
Tale, quod vel hoſtem ad miſericordiam commovere queat.

ANAPAESTI.

CR. O triſtem aſpectu calamitatem!
O triſtiſſimum ſpectaculum ex omnibus, quae ego
Unquam vidi. Quis te O miſer
Corripuit furor? quae in te irruit
Adverſa fortuna, quae majora maximis mala
Ad tuam infelicitatem accumulavit?
Heu heu te infelicem! Sed neque aſpicere
Te poſſum, cum multa quaerere cupiam,
Multa audire, multa item dicere:
Ita me perturbat tua calamitas.

Φόνᾳ μυδώσας σαγόνας· ἀλλ' ὁμᾷ μέλας
Ομβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο.
Τάδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγ' ἀ μόνᾳ κακά·
Αλλ' ἀνδρὶ κ' γυναικὶ ξυμμιγῆ κακά,
Ο πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
Ολβος δικαίως, νῦν δὲ τῇδε δ' ἡμέρᾳ
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
Οσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ' ἀδὲν ἐς' ἀπόν———

ΧΟ. Νῦν δ' ἔτ' ὁ τλήμων ἐν τίνι χολῇ κακᾷ;

ΑΓ. Βοᾷ διοίγειν κλεῖθρα, κ' δηλῶν τινὰ 1310
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρός· αὐδῶν ἀνόσι', ἀδὲ ῥητά μοι·
Ως ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, ἀδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀρᾶς ὡς ἠράσατο.
Ρώμης γε μέντοι κ' πεπηγητᾶ τινὸς
Δεῖται· τὸ γὰ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει δὲ κ' σοί· κλεῖθρα γὰ πυλῶν τάδε
Διοίγει· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τοιοῦτον, οἷον κ' συγγυνὶ ἐποικτίσαι.

Αναπαίσοι.

ΧΟ. Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις, 1320
Ω δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἤδη· τίς σ' ὦ τλῆμον
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
Δαίμων μείζονα πᾶν μηκίστων
Πρὸς τῇ σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ, δύσαν· ἀλλ' ἀδ' ἐσιδεῖν
Δύναμαί σε θέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι——

V. 1302 forte αἵματός' metri causa.

ΟΙ. Αἲ αἲ αἲ.
Φεῦ, φεῦ, δύσανος ἐγώ· ποῖ γᾶς
Φέρομαι τλάμων; ὢ μοι φθογὰ
Διαπέτα) φοράδην;
Ω δαίμον, ἵν' ἐξῆλυ;
ΧΟ. Ες δεινὸν, ὦδ' ἀκυσὸν, ὦδ' ἐπόψιμον.——

Περικομμάτα. Στροφὴ ά.

ΟΙ. Ιὼ (κότυ νέφος ἐμὸν
Απότροπον ἐπιπλόμμον,
Αφαλον ἀδάμασόν τε
Καὶ δυσύρισον· οἲ μοι,
Οἲ μοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, ϗ μνήμη κακῶν.——

Σύστημα ά.

ΧΟ. Καὶ θαῦμά γ' ὐδὲν ἐν τοσύτοις πήμασι
Διπλᾶ (ε πενθεῖν, ϗ διπλᾶ φέρειν κακά.

Αντιστροφὴ ά.

ΟΙ. Ιὼ φίλος, σὺ μόνος ἐμὸς
Επίπολος ἔτι μόνιμος.
Σὺ γὰ ὑπομένεις τόν γε
Τυφλὸν κηδεύων· φεῦ, φεῦ.
Οὐ γὰ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω (αφῶς,
Καίπερ (κοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

Αντίστροφὴ ά.

ΧΟ. Ω δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα (ὰς
Οψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;——

Στροφὴ β'.

ΟΙ. Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, φίλοι,
Ο κακὰ τελῶν τάδ' ἐμὰ πάθεα.

Επαι-

V. 1342 al. τόσοισδε.

OE. Heu, heu!
Vae mihi miſero, ubinam
Sum infelix? quo mihi vox
Diſpergitur, impetu ſublata?
O fortuna quonam abiiſti?

CH. Abiit in eventum triſtem, nec auditu, nec viſu facilem.

PERICOMMATA. *Strophe* 1.

OE. O tenebrae, et caligo abominabilis,
Opprimens, infanda,
Invicta, et infinita! Hei mihi,
Hei mihi iterum,
Quam ſaevus me ſubiit ſimul
Stimulus furoris, et memoria malorum!

SYSTEMA 1.

CH. Et quidem nihil mirum eſt in tantis aerumnis
Dupliciter te lugere, et duplicibus malis angi.

ANTISTROPHE 1.

OE. O amice, tu quidem meus
Curator adhuc eſſe perſeveras:
Adhuc ades mihi,
Et caecum curas: Heu, heu,
Non enim me fallis, ſed bene novi
Tuam vocem, etſi lumine privatus.

ANTISYSTEMA 1.

CH. Heu, quam crudeliter ſaeviiſti: quomodo potuiſti ſic
Affligere oculos? quis te incitavit Deorum?

STROPHE 2.

OE. Apollo iſta, o amici, Apollo mala confecit
Et haſce meas miſerias: ſed oculos manu ſua percuſſit

Nemo, praeterquam ego ipſe.
Quid enim attinebat me videre,
Cui nihil non triſtiſſimum quod viderem erat?

SYSTEMA 2.

CH. Eſt ita ut dicis.

STROPHE 3.

OE. Quid mihi quod videre,
Amare, aut alloqui,
Aut cum voluptate audire poſſim, reſtat amici?
Ejicite extorrem quam primum me
O amici, conſceleratum valde,
Et maxime execrabilem, atque etiam
Diis et omnibus hominibus inviſiſſimum.

SYSTEMA 3.

CH. Infelix ob iſtum animum et calamitatem pariter.
Utinam te nunquam cognoviſſem!

ANTISTROPHE 3.

OE. Pereat, quicunque is fuit, qui a pedibus meis
Saeva vincula in ſylveſtribus paſcuis ſolvit, et a morte me
Liberavit, ac ſervavit: nihil ille mihi gratum
Fecit: tunc enim cum minore poteram
Et amicorum, et meo dolore mori.

ANTISYSTEMA. 2.

CH. Idem et ego optarim.

ANTISTROPHE 1.

OE. Tunc neque patrem interfeciſſem,
Nec matrem duxiſſem uxorem.
Nunc vero et ipſe miſer ſum,
Et contaminatorum filius,
Et ex qua natus ſum, ex eadem filios ſuſcepi.

Denique

Επαισε δ' αὐτόχειρ νιν ὅτις, ἀλλ' ἐγὼ
Τλάμων· τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
Οτῳ γ' ὁρῶντι, μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;——

Σύστημα β'.

ΧΟ. Ην ταῦθ', ὅπως περ σὺ φῄς.

Στροφὴ γ'.

ΟΙ. Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἦ
Στερκτὸν ἢ προσήγορον
Ετ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι; 1360
Απάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με,
Απάγετ' ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν,
Τὸν καταρατότατον, ἔτι δέ γε κὴ
Θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν.——

Σύστημα γ'.

ΧΟ. Δείλαγε τὴν νόν, τῆς τε ξυμφορᾶς ἴσον,
Ως σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

Αντιστροφὴ β'.

ΟΙ. Ολοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας
Επιποδίας μ' ἀπό τε φόνου
Ερρυτο κἀνέσωσεν, οὐδὲν εἰς χάριν
Πράσσων· τότε γὰρ ἂν θανὼν 1370
Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

Αντιστροφὴ β'.

ΧΟ. Θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

Αντιστροφὴ γ'.

ΟΙ. Οὔκουν πατρός γ' ἂν φονέως
Ηλθον, οὐδὲ νυμφίος
Βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
Νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ πᾶσι,
Ομογνὼς δ' ἀφ' ὧν αὐτός γ' ἔφυν τάλας.

Εἰ

Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακὸν
Κακὸν, ἔλαχ' Οἰδίπους.

Ἀντισυσήμα γ'.

ΧΟ. Οὐκ οἶδ' ὅπως σὲ φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.——

Ἰαμβοί.

ΟΙ. Ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔσ' ἄριστ' εἰρασμένα,
Μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλα' ἔτι.
Ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς ᾅδου μολὼν,
Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἶν ἐμοὶ δυοῖν
Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀσχόνης εἰργασμένα.
Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
Βλαστὼν ὅπως ἔβλαστε προσλάσσειν ἐμοί;
Οὐ δῆτα, τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτὲ,
Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
Ἀγάλματ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε τοῖς Θήβαις τραφεὶς,
Ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
Ὠθεῖν ἅπαντας, τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ Θεῶν
Φανέντ' ἄναγνον, ᾗ γῆρυς τῷ Λαΐῳ.
Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν,
Ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τύτους ὁρᾶν;
Ἥκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκοῆσης ἔτ' ἦν
Πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἠνεχόμην
Τὸ μὴ 'ποκλεῖσαι τὸμὸν ἄθλιον δέμας,
Ἵν' ἦν τυφλός τε κἀ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
Τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
Ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
Ἐκλεινας ἀθύς; ὡς ἔδειξα μή ποτε

Ἐμαυτὸν

Denique ſi quod unquam atrox malum fuit,
Id ſortitus eſt Oedipus.

ANTISYSTEMA 3.

CH. Non video quomodo te dicam bene conſuluiſſe,
Cui melius erat non vivere, quam caecum vivere 1381

IAMBI.

OE. Quod haec ſi non optime facta ſint,
Ne me doceas, neque conſulas amplius.
Quibus enim oculis ego unquam aſpicerem
Patrem meum apud inferos,
Aut miſeram matrem? quorum duorum morte
Atrociora a me facta ſunt facinora.
Sed liberorum aſpectus dulcis erat
Accreſcentium, ut et aſpiciendi voluptas accreſceret mihi.
Non utique oculis meis aſpicere poſſem 1390
Hanc urbem, vel turres, vel Deorum
Simulacra, quibus infeliciſſimus ego
Vir in hac urbe honeſtiſſime enutritus
Me ipſum privavi facto decreto,
Ut omnes pellerent impium illum, et a Diis ipſis
Pollutum judicatum, et a genere Laii.
Hoc ego dedecus meum cum oſtenderim,
Rectiſne oculis hoſce intueri poteram?
Minime. Sed ſi aliquod etiam auditus
Et aurium ſeptum eſſet, non poſſem facere
Quin et ab ea parte obſtruerem infelix corpus,
Ut eſſem pariter oculis et auribus captus,
Nam ſenſu carere in malis ſolatium eſt.
O Cithaeron, quare me accepiſti, et quare acceptum
Non ſtatim interfeciſti? ut nunquam palam fieret

Homi-

Hominibus, unde natus eſſem.
O Polybe et Corinthe, et patria
Falſo credita domus, quale me
Sub pulchra ſpecie purulentum malum enutriiſtis?
Nunc enim et ipſe malus, et ex malis ortus deprehendor.
O via in trivium diviſa, et umbroſae ſylvae,
Arbuſtumque, et anguſtus in trivio locus,
Quae ſanguinem a manibus meis
Paternum bibiſtis, an adhuc meminiſtis, qualia
Facinora ibi fecerim, et inde huc veniens
Quae perpetrarim? O nuptiae, nuptiae,
Genuiſtis nos, et poſtquam genuiſtis, rurſum
Remittitis idem ſemen, atque exhibuiſtis
Patres, fratres, liberos, ſanguinem cognatum,
Sponſas, uxores, matreſque, et quae
Turpiſſima inter homines cenſentur.
Sed neque pulchrum eſt dicere ea quae factu turpia ſunt.
Quam primum, per Deum, me alicubi
Vel occultate, vel occidite, vel in mare
Abjicite, ubi non amplius aſpiciatis.
Ite, injicite manus in virum infelicem.
Obtemperate, ne revereamini: nam mea mala
Praeter me nemo alius ferre poteſt.
CH. Sed Creon adeſt in tempore, qui de his quae petis
Commode et ſtatuere poteſt, et rem exequi:
Nam ille pro te ſolus jam hujus terrae cuſtos relictus eſt.
OE. Hei mihi, quid jam dicemus adhuc?
Quae mihi apud illum juſta fides eſſe poteſt?
Quando jam ante erga eum omnino injuſtus inventus ſum.
CR. Non huc veni, te ut derideam,
Aut inſultem tuis malis.

Sed

Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς.
Ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
Λόγῳ παλαιὰ δώματ', οἷον ἆρά με
Κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν ἀρίσκομαι. 1410
Ὦ τρεῖς κέλευθοι, καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Αἳ τὸν ἐμὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
Ἐπίεσθε πατρὸς, ἆρά μου μέμνησθ' ἔτι,
Οἷ' ἔρξα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
Οποῖ' ἔπραξον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
Ἀνεῖτε ταυτὸν σπέρμα, καὶ ἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὠπόσα 1420
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔρξα γίνεται.
Ἀλλ' ὡς γὰρ αὐδᾶν ἔστ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν.
Ὅπως τάχιστα θεὸς θεῶν ἔξω μέ σου
Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Ἐκρίψατ' ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
Ἴτ' ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τἀμὰ γὰρ κακὰ
Οὐδεὶς οἷός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.——
ΧΟ. Ἀλλ' ὧν ἐπαυτεῖς, ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πρᾶσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ 1430
Χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.——
ΟΙ. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν θεοὺς τόνδ' ἔπος;
Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος θεοὺς αὐτὸν πάντ' ἐφάρημαι κακός.
ΚΡ. Οὐχ ὡς γελασὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὔθ' ὡς ὀνειδῶν τι τῶν πάρος κακῶν.

Αλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καλαιχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γῆν πάντα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ηλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ακάλυπτον ὧτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς πεσδέξεται.
Αλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζεσθε.
Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλιστ' ὁρᾶν
Μόνοις τ' ἀκούειν ἀσεβῶς ἔχει κακά.——

ΟΙ. Πρὸς Θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέπασας
Αριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
Πίθου τί μοι· πρὸς σὲ γὰρ, οὐδ' ἐμὲ, φράσω.

ΚΡ. Καὶ τί με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙ. Ρίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχιστ' ὄπου
Θνητῶν φανῶμαι μηδενὸς προσήγορος.

ΚΡ. Εδρασ' ἄν (εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν) εἰ μὴ τοῦ Θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

ΟΙ. Αλλ' ἦν γ' ἐκεῖνος πᾶσ', ἐδηλώθη φάτις,
Τὸν πατροφόνην τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.

ΚΡ. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἔσαμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασέον.

ΟΙ. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πάσεσθ' ὕπερ;

ΚΡ. Καὶ σὺ νῦν τ' ἄν τῷ Θεῷ πίστιν φέροις.

ΟΙ. Καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προῤῥέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θοῦ. (καὶ γὰρ ὀρθῶς πρός γε σῶν τελεῖς ὕπερ)
Ἐμῆ δὲ μή ποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητῆ τυχεῖν·
Αλλ' ἔα με ναίειν ὀρεσιν ἔνθα κλῄζεται
Οὐμὸς Κιθαιρὼν ὅτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον.
Ιν' ἐξ ἐκείνων οἵ μ' ἀπολλύτην θάνω.

Καίτοι

Sed ſi genus humanum non curatis, ſaltem
Omnia depaſcentem flammam
Solis reveremini, qui tale piaculum
Detexit, atque oſtendit, quod neque terra,
Nec imber coeleſtis, neque haec ipſa lux feret.
Sed quam primum intra domum hunc auferte.
Nam cognatos ſanguine maxime cognatorum mala
Solos videre ac cognoſcere decet.

OE. Per Deum, quando meam de te opinionem fefelliſti,
Et vir optimus veniſti ad me ſceleratiſſimum hominem,
Obtempera mihi : nam quod ad te attinet, non ad me dicam.

CR. Quid eſt quod a me ita enixe petis?

OE. Ejice me ex hac terra quam primum, ut ſim ubi
Neminem hominum alloqui poſſim.

CR. Feciſſem hoc utique, quod ſcias, niſi prius
A Deo quaerere libuiſſet quid ſit faciendum.

OE. Sed illius omnino jam patefactum eſt oraculum,
Ut parricida et impius ego perdar.

CR. Ita haec dicta ſunt : attamen ut praeſens eſt
Rerum ſtatus, melius eſt quaerere, quid ſit faciendum.

OE. Itane de infelici homine Deum conſulere decretum eſt?

CR. Tua enim fortuna facit ut Deo credatur.

OE. Tibi vero mando, teque adhortor,
Ut eam, quae domi jacet, ſepeliri cures.
Decet enim te tuis hoc officium praeſtare.
Me vero non eſt ut poſtulet haec urbs
Patria, viventem habere civem :
Sed ſine me habitare in montibus, quo loco dicitur
Meus Cithaeron, quem mater mihi
Et pater conſtituerunt viventes proprium ſepulchrum :
Ut ſicut illi morti me deſtinaverunt, moriar.

Nam hoc ſatis certo ſcio, me neque morbo,
Nec alio modo interire potuiſſe : non enim unquam
A morte liberatus eſſem, ſi non ad aliquod magnum malum.
Sed noſtra quidem fortuna eo quo vadit eat.
Liberorum vero meorum, qui mares ſunt, eorum ne mihi
Creon
Curam ſubjice, viri ſunt : quibus non exiſtimo
Quidquam defuturum eſſe ad vitam, ubicunque fuerint.
Meas vero miſeras et miſerabiles virgines,
Quibus cibus mea de menſa nunquam defuit,
Cum ego abeſſem, verum quaecunque ego
Attingebam, eorum et illae participes ſemper fuerunt ;
Eas tuae commendo fidei : et praecipue te oro, ut manibus
Illas attingere me ita ſinas, ac deplorare mala.
Vade O Rex,
Vade fili optimorum parentum : nam ſi manibus attigero,
Putabo me illas tenere, ut cum viderem.
Quid dico ?
Nunquid audio charas filias,
Lachrymantes, et miſertus Creon
Ad me miſit amantiſſima pignora ex liberis meis ?
Quid inquam dico ?
CR. Recte dicis : nam ego, qui haec tibi praebeo, adſum,
Cognito deſiderio tuo, quo jampridem teneris.
OE. Sis felix, et te ob hanc viam
Deus melius cuſtodiat quam me.
O filiae ubinam eſtis ? huc adeſte, accedite
Ad has fratris veſtri manus,
Quae genitoris veſtri oculos antea lucentes,
Sic, ut nunc ſunt, affecerunt.
Quam ego vobis O filiae re neque viſa nec cognita
Prodii pater ex ea, qua ipſe natus ſum.

Vos

Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτέ μ' ἄν νόσον,
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· ὑ γὰρ ἄν πολε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πι τῷ δεινῷ κακῷ.
Αλλ' ἡ μὲν ἡμῖν μοῖρ', ὅππερ εἶσ', ἴτω.
Παίδων δὲ τῶν μὲν ἀῤῥένων μή μοι Κρέων
Πρόῤῥη μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥσε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
Τὰν δ' ἀθλίαν οἰκτρᾶν τε παρθένοιν ἐμᾶν,
Αἷν ὕποθ' ἡ μὴ χωρὶς ἑσάθη βορᾶς
Τράπεζ' ἄνακτος· ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μέτειχέτην·
Αἵν μοι μέλεσθαι, κἠ μάλιστα μὲν χεροῖν
Ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά.
Ἰθ' ὦ ναξ.
Ἰθ' ὦ γονῆ γνησιᾶε· χερσὶ δ' ἂν θιγὼν,
Δοκοῦμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
Τί φημι;
Οὐ δὴ κλύω πω πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν
Δακρυῤῥύσαντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων,
Επεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐγγόνοιν ἐμοῖν;
Λέγω τί;——

ΚΡ. Λέγεις· ἐγὼ γὰρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣς εἶχες πάλαι.

ΟΙ. Αλλ' ἀτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ω τέκνα ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
Ως τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ πρυτάνευσαν ὄμματα.
Ος ὑμῖν ὦ τέκν', ὅθ' ὁρῶν, ὅθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην·

Καὶ

Καὶ ζρὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰ᾽ ὐ σθένω,
Νούμφους τὰ λοιπὰ τῦ πικρῦ βίυ,
Οἷον βιῶναι ζρὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
Ποίας γὰ᾽ ἀσῶν ἵξετ᾽ εἰς ὁμιλίας;
Ποίας δ᾽ ἑορτὰς, ἔνθεν ὐ κεκλαυμμύαι
Πρὸς οἶκον ἵξεσθ᾽ ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Αλλ᾽ ἡνίκ᾽ ἂν δὴ πρὸς γάμων ἵκητ᾽ ἀκμὰς,
Τίς ὅστος ἔσαι; τίς παραῤῥίψῃ τέκνα,
Τοιαῦτ᾽ ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Γονεῦσιν ἔσαι ζρῶν δ᾽ ὁμῦ δηλήματα;
Τί γὰ᾽ κακῶν ἄπεσι; τὸν πάλέρα πατὴρ
Υμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκῦσαν ἤροσεν
Οθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ᾽ τῶν ἴσων
Εκλήσαθ᾽ ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ᾽ ὀνειδιεῖσθε· κἆτα τίς γαμεῖ;
Οὐκ ἔσιν ὐδεὶς ὦ τέκν᾽· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσυς φθαρῆναι κἀγάμυς ὑμᾶς χρεών.
Ω πᾶ Μενοικέως, ἀλλ᾽ ἐπεὶ μόνος πατὴρ
Ταύταιν λέλειψαι, (νὼ γὰ, ὦ φυτάσαμῶ,
Ολώλαμῶ δύ᾽ ὄνλε) μή ζε πάρίδης
Πτωχὰς, ἀνάνδρυς, ἐγζενεῖς, ἀλωμύας.
Μηδ᾽ ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς·
Αλλ᾽ οἴκλισον ζᾶς, ὧδε τηλικάσδ᾽ ὁρῶν,
Πάνλων ἐρήμυς, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ξύνδεσον ὦ γῦναῖ σῇ ψαύσας χερί.
Σφῶιν δ᾽ ὦ τέκν᾽, εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
Πόλλ᾽ ἂν παρήνυν· νῦν δὲ τῦτ᾽ εὔχεσθέ μοι,
Οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίυ δὲ λώονος
Υμᾶς κυρῆσαι τῦ φυτάσανλος πάλρός.——

Τροχαῖοι.

V. 1508 al. ζῶνθ᾽.

Vos deploro, nam videre non poſſum,
Expendens quam triſtem poſthac vitam
Apud homines acturae ſitis.
Ad quos enim civium congreſſus,
Ad quae feſta ibitis, unde non pro ſpectandi voluptate
Cum lachrymis domum reverſurae ſitis?
Et ubi jam tempus nuptiis maturum aderit,
Quis ille erit, qui ita volet abjicere liberos,
Ut talia probra ſuſcepturus ſit, qualia meis
Veſtriſque parentibus incumbunt dedecora?
Quid enim mali abeſt? Patrem pater veſter
Occidit, ex matre liberos ſuſcepit,
Unde ipſe natus eſt, et ex iiſdem
Suſtulit vos, ex quibus ipſe prognatus eſt.
Haec vobis per probrum objicientur. Quis igitur vos ducere volet?
Non erit, O filiae. Sed vos
Steriles innuptaſque contabeſcere oportebit.
Tu vero, O fili Menoecei, quoniam ſolus pater
His relictus es, nos enim qui genuimus
Ambo periimus, ne iſtas neglectas patiaris,
Mendicas, abſque viris, cognatas huc illuc errantes,
Neve meis aerumnis eas aequaveris,
Sed miſerere earum. Quae ſit harum aetas vides.
Et ab omnibus deſtitutas eſſe vides, praeterquam quod ad te attinet.
Annue, O generoſe, manumque porrige.
Vobis autem, O filiae, ſi per aetatem intelligere poſſetis,
Multa praecepta traderem: nunc vero precemini Deum,
Ut vitam, quae vobis ſemper vivenda erit, meliorem
Quam qualem pater exegit, concedat.

TROCHAEI.

TROCHAEI.

CR. Satis eſt. Nam quo te luctus abripit? Sed huc intra tectum vade.

OE. Obtemperandum eſt, etſi nihil jucundum eſt.

CR. Omnia tempeſtiva pulchra ſunt.

OE. Scis quid nunc velim?

CR. Ubi ex te dicente audiero, tunc ſciam.

OE. Ut me ab aedibus hujus terrae releges.

CR. Hoc a me petis, quod Dei donum eſt.

OE. Sed Diis ſum maxime inviſus.

CR. Conſequeris igitur id ſtatim.

OE. Affirmaſne hoc?

CR. Quod non ſentio, non ſoleo dicere.

OE. Aufer nunc me ex hoc loco.

CR. Abi jam, et liberos dimitte.

OE. Nequaquam has avellas a me.

CR. Ne cupias omnia obtinere.

Nam quae hactenus obtinuiſti, ea te non per totam vitam ſecuta ſunt.

CH. O patriae meae Thebanae terrae cives, videtis, Oedipus iſte,

Qui inclyta Sphingis aenigmata ſolvebat, et praeſtantiſſimus vir erat,

Qui non favorem civium, nec fortunas reſpiciebat,

In quantam tempeſtatem horrendae calamitatis inciderit!

Quamobrem tu qui mortalis es, ſupremum illum diem ſpecta,

Et memineris, ne quem unquam beatum praedices, priuſquam

Extremam vitae metam abſque calamitate tranſierit.

Τροχαῖοι.

ΚΡ. Ἁλις· ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.
ΟΙ. Πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.
ΚΡ. Πάντα γὰρ καιρῷ καλά.
ΟΙ. Οἶσθ' ἐφ' οἷς ἔρχομαι;
ΚΡ. Λέξεις, ἢν τότ' ἔσομαι κλύων.
ΟΙ. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.
ΚΡ. Τῷ Θεῷ μ' αἰτεῖς δόσιν.
ΟΙ. Ἀλλὰ Θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω.
ΚΡ. Τοιγαροῦν τάχ' ἂν τύχα.
ΟΙ. Φῂς τάδ' ὧν;
ΚΡ. Ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.
ΟΙ. Ἄπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.
ΚΡ. Στεῖχε νῦν· τέκνων δ' ἀφοῦ.
ΟΙ. Μηδαμῶς ταῦτας γ' ἕλῃ μου.
ΚΡ. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.
Καὶ γὰρ ἃ κράτησας, οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.
ΧΟ. Ὦ πάτρας Θήβας ἔνοικοι λάσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλεινὰ αἰνίγματ' ᾔδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
Ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν;
Ὥστε, θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
Ἡμέραν ἐπισκοπεῖν, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

V. 1531 potius νῦν.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὑπόκειται ὧδε τροφὰς πρεσβύτης, ἤτοι παιδαγωγὸς, δεικνὺς τῷ Ορέστῃ, τὰ ἐν Αργει. μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ηλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ αὐτῶν ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, φοβουμένη μὴ καὶ αὐτὸν φονεύσωσι σὺν τῷ πατρί. ὁ δὲ τροφὰς ὑπεξέθετο τὸν Ορέστην εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον, καὶ δι' εἴκοσιν ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Αργος μετ' αὐτοῦ, δείκνυσιν αὐτῷ (ὡς ἔφημεν) τὰ ἐν αὐτῷ.

Η μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Αργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ορέστου.

HAC fabula ſenex educator ſive paedagogus proponitur, qui, quae Argis patrata fuerant, Oreſti aperit. Electra enim generoſi animi virgo fratrem Oreſtem etiamdum infantem clam ſurreptum, educatori traditum, ne cum patre interficeretur, in Phocidem ad Strophium ablegat. Vigeſimo tandem poſt interemptum patrem anno, Argos reverſus, patris mortem ulciſcitur.

Fabulae actio Argis fingitur. Chorus ex Indigenis virginibus conſtat, praeloquitur paedagogus.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ τροφὰς.	PAEDAGOGUS.
ΟΡΕΣΤΗΣ.	ORESTES.
ΗΛΕΚΤΡΑ.	ELECTRA.
ΧΟΡΟΣ ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων.	CHORUS ex Virginibus Indigenis.
ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.	CHRYSOTHEMIS.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.	CLYTAEMNESTRA.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.	AEGISTHUS.

ΗΛΕ-

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΟΓΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΠΑ.

Ω ΤΟΥ στραληγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
Παρόντι λάσειν, ὧν πεθύμος ἦλθ' ἀεί.
Τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, ὥσπόθεις, τόδε,
Τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
Αὕτη δ', Ὀρέστα, τῇ λυκοκτόνῳ Θεᾷ
Ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε,
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἷ δ' ἱκάνομεν,
Φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε·
Ὅθεν σὲ πατρὸς ἐκ φόνων ἐγὼ ποτε
Πρὸς σῆς ὁμαίμου χ' κασιγνήτης λαβὼν,
Ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
Τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
Νῦν οὖν Ὀρέστα, χ' σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βυλεύτεον·
Ὡς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
Εῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων ζαφῆ·
Μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν ἀφρόνη.
Πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
Ξυνάπλετον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν
Ἰν' ὑκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡ.

ELECTRA.

PAEDAGOGUS, ORESTES, ELECTRA, CHRYSOTHEMIS, CHORUS.

IAMBI.

PAE.

O Agminum ductoris ad Trojam olim
Agamemnonis fili, nunc ea licet tibi
Praesenti cernere, quorum fuisti semper cupidus.
Vetus enim illud Argos, quod desiderabas, hocce,
Aestro percitae nemus Inachi filiae:
Hoc autem, mi Orestes, Lupicidae Dei
Forum Lyceum: at illud a laeva
Junonis celebre templum; quo vero pervenimus,
Dic *te* Mycaenas opulentas cernere,
Plenamque caedium Pelopidarum domum:
Unde te, caeso jam patre, ego olim
A consanguinea tua, et sorore, acceptum
Abstuli, et servavi, et enutrii
Huc usque actatis, paternae vindicem caedis.
Nunc igitur, Orestes, et tu charissime hospitum
Pylades, quid facto opus est ocius deliberandum:
Namque jam nobis lucidum solis jubar
Matutinos movet avium cantus claros,
Atraque stellis defecit Nox.
Priusquam igitur quisquam hominum exeat tecto,
Conferte consilia: ibi enim sumus
Ubi non amplius segnitiae *datur* locus, sed *instat ipse* agendi articulus.

OR.

OR. O chariſſime famulorum, quam certa mihi
Indicia exhibes *viri* in nos benevoli natura!
Sicut enim equus generoſus, licet ſit ſenex,
Rebus in trepidis non animos amittit,
Sed aures arrigit; ſimiliter et tu
Noſque incitas, et inter primos ipſe ſequeris.
Proinde conſilia *tibi* exponam *mea*, tu vero
Acutas aures meis dictis praebens,
Si quid a re aberro, corrige.
Ego enim poſtquam Delphicum adii
Oraculum, ut diſcerem quonam modo
Poenas ſumerem patris ab occiſoribus,
Reſpondit mihi Phoebus haec, quae audies mox:
Ipſum *me nempe juſſit* imparatum ab armiſque, et exercitu,
Clam dolis meritas inferre manu caedes.
Quoniam igitur tale oraculum audivimus,
Tu quidem ſubiens (cum opportunitas te duxerit)
Aedes in haſce, ſcias fac omnia quae fiunt intus,
Ut edoctus nobis queas annunciare certa.
Neutiquam enim te prae ſenio longoque *quod abfuiſti* tempore
Noſcere valebunt, neque ſuſpectum habebunt *te* ita concinne inſtructum.
Sermone autem tali utere; quod hoſpes quidem ſis
Phocenſis, a viro Phanoteo miſſus: is enim
Maximus eſt illis belli ſocius, et amicus.
Nuncia autem jurejurando addito,
Mortuum eſſe Oreſtem violento fato,
Ludis in Pythicis, ex pernicibus
Curribus devolutum. Totius ſermonis haec conſtet ſumma:
Nos vero patris tumulum (ut *Apollo* praecepit)
Libationibus prius, capiteque ſectis mollibus comis

Cum

ΟΡ. Ω φίλτατ' ἀνδρῶν πεφυκότων, ὡς μοι σαφῆ
Σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
Ωσπερ γὰρ ἵππος ἀγχιπὴς, κἂν ᾖ γέρων,
Εν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
Αλλ' ὀρθὸν οὖς ἴσησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
Ημᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.
Τοιγάρ, τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
Οξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις δίδου,
Εἰ μή τι καιρῷ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
Εγὼ γὰρ ἡνίκ' ἐκόμην τὸ Πυθικὸν
Μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ ποτὲ
Δίκας ἀροίμην τῶν φονεσάντων πάρα,
Χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πάσῃ τάχα·
Ασκεῖον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
Δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
Οτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
Σὺ μὲν μολών, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
Δόμον ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
Οπως ἂν εἰδὼς, ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῆ.
Οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
Γνῶσ', ὡδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.
Λόγῳ δὲ χρῶ τοιῶδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεύς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
Αγγελλε δ' ὅρκῳ προσιθεὶς, ὅθ' ὕνεκα
Τέθνηκ' Ορέσης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
Αθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
Δίφρων κυλισθείς· ὧδε δ' ὁ μῦθος ἐσάτω.
Ημεῖς δὲ καιρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
Λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καταλόμοις χλιδαῖς

V. 42 al. μακρῷ χρόνῳ.

Στέψαντες, εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν
Τύπωμα χαλκόπλαυρον ἡρμένοι χεροῖν,
Ὃ κἀν σὺ θάμνοις οἶδά που κεκρυμμένον·
Ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἡδεῖαν φάτιν
Φέροιμεν αὐτοῖς, τὸμὸν ὡς ἔρρῃ δέμας
Φλογισὸν ἤδη, κἀν καπνθρακωμένον.
Τί γὰρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
Ἔργοισι ζῶμαι, κἀξενέγκωμαι κλέος;
Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα ζὺν κέρδει κακόν.
Ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις κἀν τοὺς σοφοὺς
Λόγῳ μάτην θνήσκοντας, εἶθ' ὅταν δόμους
Ἔλθωσιν, αὖθις ἐκλετίμην' πλέον·
Ὡς κἀμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
Δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄχρον ὡς, λάμψειν ἔτι.
Ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἔγχώριοι,
Δέξασθέ μ' ἀτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
Σύ τ' ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
Δίκῃ καθαρθεὶς πρὸς θεῶν ὡρμημένος·
Καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποσείλησε γῆς,
Ἀλλ' ἀρχέπλουτον, κἀν καλασάτην δόμων.
Εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη γέρων
Τὸ σὸν μελέσθω βάσι φρυρῆσαι χρέος·
Νῷν δ' ἔξιμεν. καιρὸς γάρ, ὥσπερ ἀνδράσι
Μέγιστος ἔργῳ πανὸς ἐς' ἐπισάτης.

ΗΛ. Ἰώ μοι μοι δύσηνος.

ΠΑΙ. Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προπόλων τινὸς
Ὑποστενούσης ἔνδον αἰθέσθαι τέκνον.

ΟΡ. Ἆρ' ἔστιν ἡ δύσηνος Ηλέκτρα; θέλεις
Μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακύσωμεν γόων;

ΠΑΙ. Ἧκισα· μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου

Πειρώ-

V. 56 al. θνήσκοντας. V. 73 al. γέρον.

Cum coronaverimus, deinde redibimus huc retro
Urnam aeream ferentes manibus,
Quam noſti in virgultis alicubi et ipſe conditam.
Ut verbis dolum ſtruentes, jucundum eis
Nuncium adferamus, meum ut periit corpus
Crematum jam, et in cineres redactum.
Quid enim hoc me angat, quod ſermone mortuus
Reipſa vixero, et famam reportavero?
Cenſeo enim nullum dictum, cum lucro *junctum*, malum *eſſe*:
Jam enim ſaepius vidi et ſapientes
Rumore falſo mortuos: qui cum domum
Redierint *vivi*, majorem inde gloriam nacti ſunt.
Ita et me confido fama ab hac
Conſpectum hoſtibus, ſidus quaſi fulſurum brevi.
At, O patria terra, Diique indigenae,
Excipite me fauſto omine hoc iter ingreſſum,
Tuque, O paterna domus: tui enim venio
Merito purgator a Diis impulſus:
Neque me cum infamia dimittite hac ex terra,
Sed date ut opibus potiar paternis, et conſtituam domum.
Et haec quidem hactenus. Tibi vero jam, ſenex,
Curae ſit eunti, tuum ut exequaris munus.
Nos autem eximus. Occaſio enim *jubet*, quae hominibus
Maxima omni in opere eſt magiſtra.

EL. Hei mihi miſerae!

PAE. At at viſus ſum famularum aliquam
Suſpirantem intra aedes audire, O fili.

OR. Num miſera eſt Electra? vis
Hic maneamus, et iterum audiamus lamenta *clarius?*

PAE. Minime: nihil, priuſquam Apollinis *juſſa*,

Conemur exequi, et ab hiſce auſpicari *decet*,
Patri fundentes lavacra : haec enim adferent
Victoriamque nobis, et *in rebus his* gerendis robur.

ANAPAESTI.

EL. O Lux alma, et cum terra
Parem ſortite extenſionem Aer, quam multos
Senſiſti meos lamentorum leſſus,
Multoſque adverſos pectorum
Planctus cruentatorum,
Simulac tenebroſa nox receſſerit !
Quod ad mea autem pervigilia jam inviſus
Novit torus luctuoſae domus,
Quantopere miſerum meum lugeo
Patrem, quem in barbara terra
Non Mars cruento excepit hoſpitio,
Sed mater illa mea, et particeps tori
Aegiſthus, ut quercum *ſolent* qui ligna caedunt,
Diffindunt caput cruenta bipenni.
Neque propter haec aliam quampiam, me praeter,
Tangit miſericordia ; cum tu, pater,
Inique adeo et miſere peremptus jaces.
Quin deſinam nunquam plorare,
Acerboſque fletus edere, donec video
Praefulgidos ſiderum
Ictus, videoque hanc diem ;
Non, *inquam*, *deſinam*, ſed ut luſcinia, quae *ſuos* amiſit pullos
Ante haec patris limina cum ejulatu
Omnibus Echo profundam.
O domus Plutonis, et Proſerpinae,
O terreſtris Mercuri, et verenda Maledictio,

Voſque

Πειρώμεθ' ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
Πατρὸς χέοντες λυτρά· τἀπὶ γὰ φέρει
Νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

Ἀναπαίστοι.

ΗΛ. Ὦ φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς
Ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὡς μοι
Πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
Πολλὰς δ' ἀντήρεις ἤκουσ
Στέρνων πλαγὰς αἱμαξομένων,
Ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
Τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη συγεραὶ
Ξυνίσασ' ἀναὶ μογερῶν οἴκων,
Ὅσα τὸν δύσηνον ἐμὸν θρηνῶ
Πατέρ', ὃν καλὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε,
Μήτηρ δ' ἡ 'μὴ, καὶ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρυὸς ὑλοτόμοι,
Σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.
Κἀδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
Ἢ 'μοῦ φέρει, σοῦ, πάτερ, ὕτως
Ἀδίκως οἰκτρῶς τε θανόντος.
Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων
Στυγερῶν τε γόων, ἕως ἂν
Λάσῃ παμφεγγεῖς ἄστρων
Ῥιπὰς, λάσῃ δὲ τόδ' ἦμαρ, μὴ
Οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν
Ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων
Πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
Ὦ δῶμ' Ἄιδου καὶ Περσεφόνης,
Ὦ χθόνι' Ἑρμῆ, καὶ πότνι' Ἀρά,

Σεμναί

V. 96 forte ἐξήνυσε confecit.

Σεμναί τε Θεῶν παῖδες Ερινύες,
Τὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
Τὺς τὰς ἀνὰς ὑποκλεπτομβώνς.
Ελθετ', ἀρέξατε, τίσασθε πατρὸς
Φόνον ἡμετέρυ·
Καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν·
Μόνη γὰ ἄγειν ὐκέτι ζωκῶ
Λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

Αντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Ω παῖ παῖ δυσανοτάτας
Ηλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
Τάκεις ὧδ' ἀκόρεσον οἰμωγὰν,
Τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
Ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Αγαμέμνονα,
Κακᾷ τε χερὶ πεύθολον;
Ως ὁ ταδὶ πορὼν
Ολοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

Στροφὴ β'.

ΗΛ. Ω γλύεθλα γυναίων πατέρων,
Ηκετ' ἐμῷ καμάτων παραμύθιον.
Οἶδά τε κἀ ξυνίημι τάδ', ὅτι με
Φυγάνς, ὐδὲ θέλω προλιπεῖν τόγε,
Μὴ ὐ τὸν ἐμὸν τοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
Αλλ' ὦ παντοίας
Φιλότητος ἀμειβόμβαι χάριν,
Εᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν.
Αἲ αἲ ἰκνῦμαι.

Αντιστροφὴ ά.

ΧΟ. Αλλ' ὅτοι τόν γ' ἐξ αἴδα

Παῖ-

V. 137 al. ἀΐδυ.

Voſque ſeverae Deorum filiae Erinnyes,
Quae injuſte morientes reſpicitis,
Furtoque thalamos qui *alienos* invadunt,
Adeſte, opem ferte, vindicate patris
Caedem noſtri:
Et mihi meum mittite fratrem:
Sola enim non amplius ferre valeo
Moeroris onus, lance altera impellens.

ANTISTROPHICA. *Strophe* 1.

CH. Heu filia, filia perditiſſimae
Electra matris, quid te ſemper ita
Maceras inexplebili luctu,
Ob illum olim a fraudulenta impiiſſima
Matre oppreſſum dolis Agamemnonem,
Malaeque manu proditum?
Utinam qui iſta patravit
Male pereat; ſi mihi fas *ſit* haec loqui.

STROPHE 2.

EL. O nobilium patrum ſoboles,
Venitis *ut* meis laboribus *ſitis* ſolatio;
Novique et intelligo iſta, nihil *horum* me
Fugit, neque *tamen* volo omittere hoc,
Quin meum lugeam patrem miſerum.
At, O amicitiae omnigenam
Quae rependitis gratiam,
Sinite me ſic luctui indulgere,
Heu, heu, *ſinite me* obſecro.

ANTISTROPHE 1.

CH. Attamen non hunc ex orci

Palude

Palude omnibus communi patrem
Reſuſcitaveris, neque lamentis, neque precibus:
Malis ſed ex mediocribus in inſanabilem
Delapſa luctum, perenni gemitu peris.
Quibus in *gemitibus* ſolutio *tamen*
Nulla eſt malorum.
Cur non-ferenda adeo cupis?

ANTISTROPHE 2.

EL. Non mentis eſt ſanae, qui miſere
Pereuntium parentum obliviſcitur:
At meo utique gemibunda placet animo
Quae Ityn, ſemper Ityn luget
Maeſta avis, Jovis nuncia.
O omnibus modis miſerrima
Niobe, te tamen *ut* Deam colo,
Quae in ſepulchro ſaxeo
Heu, heu, *adhuc* lacrymaris.

MONOSTROPHICA.

CH. Haud ſane tibi ſoli, filia, mortalium
Dolor accidit;
Quo tu ſupra alios in domo te maceras,
Quibus eodem ſanguinis gradu juncta es:
Ut nempe Chryſothemis
Agit, et Iphianaſſa,
Quique in juventute abdita triſtatur *Oreſtes*.
EL. Beatus Oreſtes, quem celebris
Tellus olim Mycenarum
Excipiet nobilem, propitio Jovis
Ductu reverſum ad hanc terram;

Quemque

Παγκοίνῳ λίμνας πατέρ' ἀν-
σάσεις, ὅτε γόοισιν, ὦ λιτᾶς.
Αλλ' ἀπὸ τῆσ μελρίων, ἐπ' ἀμήχανον
Αλγος ἀεὶ σενάχουσα διόλλυσαι,
Εν οἷς ἀνάλυσίς ἐσιν
Οὐδεμία κακῶν.
Τί μοι τῆσ δυσφόρων ἐφίῃ;

Αντισροφὴ β'.

ΗΛ. Νήπιος ὅσις τῆσ οἰκτρῶς
Οἰχομένων γονέων ἐπιλάθε).
Αλλ' ἐμέ γ' ἁ σονόεσσ' ἄραρε φρένας
Α Ιτυν, αἰὲν Ιτυν γ' ὀλοφύρε)
Ορνις ἀτυζομένη, Διὸς ἄγγελος.
Ιὼ πανλάμων
Νιόβα, ζε δ' ἔγωγε νέμω Θεὸν,
Ατ' ἐν τάφῳ πέτραίῳ
Αἰ αἰ δακρύεις.

Μονοστροφίκα.

ΧΟ. Οὗτοι σοὶ μόνᾳ, τέκνον,
Αχος ἐφάνη βροτῶν,
Πρὸς ὅ, τι σὺ τῆσ ἔνδον εἶ περισσὰ,
Οἷς ὁμόθεν εἶ, ἢ γονᾷ ξύναμος·
Οἵα Χρυσόθεμις
Ζώει, ἢ Ιφιάνασσα,
Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ.
ΗΛ. Ολβιος ὃν ἁ κλεινὰ
Γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
Δέξε) ἀπαλρίδαν, Διὸς εὔφρονι
Βήματι μολόντα τάνδε γᾶν
Ορέσαν,

V. 150 al. πανλάμον.

Ορέσαν, ὃν ἔγωγ' ἀκάμαλα
Προσμῴωσ', ἄτεκνος,
Τάλαιν', ἀνύμφατος αἰὲν οἰχνῶ,
Δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυστον
Οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθε)
Ων τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη· τί γὰ ὐκ ἐμοὶ
Ερχε) ἀγγελίας ἀπαλώμμον;
Αἰεὶ μὲν γὰ ποθεῖ,
Ποθῶν δ' ὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.
ΧΟ. Θάρσει μοι, θάρσει τέκνον·
Εσι μέγας ἐν ὐρανῷ
Ζεὺς ὃς ἐφορᾷ πάντα, κὴ κραίνει·
Ω τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
Υπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου·
Χρόνος γὰ ἁμαρὴς Θεός.
Οὔτε γὰ ὁ τὰν Κρίσαν
Βυνόμαν ἔχων ἀκλὰν
Πᾶς Αγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
Οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Αχέροντα Θεὸς ἀνάσσων.
ΗΛ. Αλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
Απολέλοιπεν ἤδη
Βίοτος ἀνέλπιστος,
Οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
Ατις ἄνδα τοκέων καταλάκομαι,
Ας φίλος ὔτις ἀνὴρ ὑπερίσα).
Αλλ' ἄπερ εἴτις ἔποικος, ἀναξία
Οἰκονομῶ θαλάμοις πατρὸς, ὧδε μὲν
Αεικεῖ σὺν στολᾷ,
Κενᾶς δ' ἐφίσαμαι τραπέζας.

Αντι-

V. 191 ἀπερείτις H. Steph.

Quemque ego indefinenter
Expectans, fine liberis,
Mifera, innupta perpetim vagor,
Lacrymis madens, interminabilem
Habens fortem malorum. Ille vero obliviſcitur
Et beneficiorum meorum, et *per literas* mandatorum: quid
enim non mihi
Venit falſi *de eo* nuncii?
Semper quidem cupit,
Cupiens vero non dignatur venire in conſpectum.
CH. Confide mihi, confide filia,
Eſt magnus in coelo
Jupiter, qui inſpicit omnia, et gubernat.
Cui nimis gravem iram *hanc* ſubmittens
Neque quos oderis
Nimium ſuccenſeas, neque penitus obliviſcaris.
Nam Tempus *eſt* facilis Deus.
Neque enim ille (qui Criſam tenet
Littore ſitam paſcuo)
Filius Agamemnonis,
Neque Deus apud Acherontem imperans
Nunquam redibunt *caedem patris tui ulturi.*
EL. At mihi multum
Abiit jam
Vitae ſine fructu ſpei actae;
Neque amplius queo ſufficere:
Quae parentibus orbata contabeſco,
Quamque haud protegit amicus ullus,
Sed, velut inquilinus aliquis, indignis modis
Vitam ago in thalamis patris, ſic quidem
Foeda amicta veſte,
Vacuis autem aſſiſto menſis.

ANTISTROPHICA. *Strophe* 1.

CH. Luctuoſus ſane de reditu *patris* nuncius,
Luctuoſus et in lecto paterno *de matre*,
Quando tibi aereae adverſa
Securis irruit plaga.
Dolus id ſuaſit, libido interfecit,
Horrendum horrende cum prius concepiſſent
Monſtrum; ſive Deus, ſive mortalium
Quis erat qui haec patravit.

STROPHE 2.

EL. O omnium illa dies
Longe acerbiſſima mihi certe, quae *adhuc* venit!
O nox, O coenae nefandae
Dira calamitas!
Qua coena meus pater vidit
Indignas mortes a duorum manibus,
Quae *manus* meam *quoque* vitam cepere
Proditam, quae me funditus perdiderunt:
Quibus magnus ille Deus Olympius
Ultrices ſceleris poenas pati praebeat *affatim*.
Nulla unquam laetitia fruantur,
Qui talia perpetrarunt facinora.

ANTISTROPHE 1.

CH. Conſidera, parce ultra loqui:
Non memoria retines quali ex ſtatu
In preſentia proprias aerumnas
In te accerſis adeo indigne?
Magnum enim malorum copiam abunde paraſti,
Tuo maeſto dum paris ſemper
Praelia corde. Hiſce vero *in rebus*, cum potentibus
Congredi vana eſt contentio.

ANTI-

Ανίσραφικα. Στροφὴ α'.

ΧΟ. Οἰκτρὰ μὲν νόσοις αὐδᾷ,
Οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις παλρώαις,
Οτε σοὶ παρχάλκων ἀνίαία
Γενύων ὠρμάθη πλαγά.
Δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κλείνας,
Δειναὶ δεινῶς προφυτάσανλες
Μορφὰν, εἴτ' ὂν Θεὸς, εἴτε βροτῶν
Ην ὁ ταῦτα πράσσων.

Στροφὴ β'.

ΗΛ. Ω πασᾶν κείνα πλέον ἀμέ-
ρᾳ ἐλθοῦσ' ἐχθίσα δή μοι·
Ω νύξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
Εκπαγλ' ἄχθη·
Τὰς ἐμὸς εἶδε πατὴρ
Θανάτους ἀεικεῖς διδύμαιν χεροῖν,
Αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
Πρόδολον, αἳ μ' ἀπώλεσαν.
Οἷς ὁ μέγας Θεὸς Ολύμπιος
Ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι.
Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονάίλο,
Τοιάδ' ἀνύσανλες ἔργα.

Ανίσροφὴ α'.

ΧΟ. Φράζυ, μὴ πόρσω φωνεῖν.
Οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων
Τὰ παρόντ', οἰκείας εἰς ἄτας
Επιπίπλεις ὕτως ἀεικῶς;
Πολὺ γὸ τι κακῶν ὑπερκλήσω,
Σᾷ δυσθύμῳ τίκλυσ' αἰεὶ
Ψυχᾷ πολέμυς. τὰ δὲ, τοῖς δυσλοῖς
Οὐκ ἐρισὰ πλάθειν.

Ανί-

Ἀντιστροφὴ β'.

ΗΛ. Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δή.
Ἐξοιδ'· ᾗ λάθει μ' ὀργά.
Ἀλλ' ἐν γὰ δεινοῖς ᾗ χήσω
Ταύτας ἄτας,
Ὅφρα μ' ἔχῃ βίοτος·
Τίνι γὰ ποτ' ἂν ὦ φίλα γωμέθλα
Πρόσφορον ἀκῦσαί μ' ἔπος;
Τίνι φρονῦντι καίρια;
Ἀνετέ μ', ἄνετε παράγοροι·
Ταῦτα γὰ ἄλυτα κεκλήσε).
Οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι,
Ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

Ἀναπαίστοι.

ΧΟ. Ἀλλ' ἦν ἀνοία γ' αὐδῶ,
Μάτηρ ὡσεί τις πισὰ,
Μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛ. Καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
Πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
Ἐν τίνι τῦτ' ἔβλας' ἀνθρώπων;
Μήτ' εἴην ἔνλιμος τύτοις·
Μήτ', εἴτω πεύσκειμαι χρησῷ,
Ξυνναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
Ἐκλίμας ἴσχουσα πλέρυγας
Ὀξυτόνων γόων.
Εἰ γὰ ὁ μὲν θανὼν
Γᾶ τε καὶ ὑδὲν ὤν,
Κείσε) τάλας·
Οἱ δὲ μὴ πάλιν
Δώσυσ' ἀνλιφόνυς δίκας,
Ἐρροί τ' ἂν αἰδὼς, ἀπάνλων
τ' ἀσέβεια θνητῶν. Ἰαμβοί.

ANTISTROPHE 2.

EL. Malorum acerbitate coacta fui sane.
Bene novi, non *mea* latet ira:
Attamen in *rebus his* atrocibus non temperabo
Ab his imprecationibus,
Dum vita nobis suppetat.
A quo enim unquam (O charum genus)
Audire *possem* commodam orationem?
A quo qui recta sapiat?
Dimittite me, dimittite consolatrices.
Haec enim nullo dissolventur die:
Nunquam a doloribus cessabo,
Innumeros sic edens fletus.

ANAPAESTI.

CH. At *quae dico*, prae benevolentia tantum dico,
Mater veluti fida,
Ne parias malum malis.
EL. At quis, quaeso, modus meae afflictionis?
Qui possum mortuos negligere cum laude?
Cui hoc hominum ingenitum est?
Neque sim apud illos honorata:
Nec, si cui adjuncta forem *viro* benigno,
Silentium agerem cohabitans, parentibus
Impias sistens alas
Acute-sonantium luctuum.
Nam ille si sic mortuus
Jacebit miser in terram
Et in nihilum redactus:
Illique non vicissim
Dabunt meritas pro caede poenas,
Valeat pudor, et omnium
Pietas simul mortalium.

IAMBI.

IAMBI.

CH. Ego quidem, O filia, et tuam rem ſedulo agens ſimul,
Et meam ipſius huc veni: ſi vero minus recte
Loquor, tu viceris: te enim ſequemur ſimul.
EL. Pudet me quidem, O mulieres, ſi videor vobis
Nimis impotenter ferre haec immoderato luctu.
At enim vis me cogit haec facere.
Ignoſcite: quomodo enim generoſa quae ſit mulier
Paterna cernens infortunia non lugeat haec?
Quae ego diebus et noctibus ſemper
Virere plus quam decreſcere cerno:
Cui primo quidem a parte matris, quae me genuit,
Omnia inimiciſſima contigerunt: deinde aedibus
In meis ipſius, cum occiſoribus patris
Verſor, et ab his imperor, et ab hiſce mihi
Accipere ſimul *quorum egeo*, vel carere cogor.
Quales igitur dies putas me agere
Cum thronis Aegiſthum inſidentem video
Paternis? aſpicioque veſtes
Gerentem eaſdem, quas ille *olim*, et domeſtica
Fundentem libamina eo *in loco* ubi eum trucidavit.
Video denique horum extremam contumeliam,
Parricidam nobis in lecto patris
Cum perdita matre: matrem ſi fas *eſt*
Eam dicere, quae cum iſto cubet.
Illa vero adeo perpeti eſt audax, ut cum piaculari viro
Cohabitet, Furiam nullam reformidans:
Quin, ut patratis facinoribus arridens,
Nacta quaeſitum illum diem, quo olim
Patrem meum dolo interfecit,
Hoc ipſo choreas inſtituit, et oves mactat

Diis

Ιαμβοί.

ΧΟ. Εγὼ μὲν, ὦ ϖαῖ, ϗὴ τὸ σὸν ϖάθος ἄμα,
Καὶ τὺμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
Λέγω, σὺ νίκα· ϛοὶ γὰρ ἐψόμεθ' ἅμα.

ΗΛ. Αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
Πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
Αλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναϛκάζει με δρᾶν.
Σύγγνοϑε. πῶς γὰρ ἥτις ἀγχοῦ μητρὸς γυνὴ,
Πατρῷ' ὁρῶσα ϖήματ', ἃ δρᾷ τάδ' ἂν; 260
Α'γὼ κατ' ἦμαρ ϗὴ κατ' ἀφρόνην ἀεὶ
Θάλλουϛα μᾶλλον ἢ καϛαφθίνουθ' ὁρῶ.
Η ϖρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείναϛο,
Εχθιϛα ϛυμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
Εν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τὴ ϖατρὸς
Ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδέ μοι
Λαβεῖν δ' ὁμοίως ϗὴ τὸ τητᾶϑαι ϖέλει.
Επειϛα ϖοίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
Οταν θρόνοις Αἴγισϑον ἐνθακοῦντ' ἴδω
Τοῖσιν ϖατρῴοις; εἰσίδω δ' ἐαθήμαϛα 270
Φορῶντ' ἐκείνῳ ταυϛὰ, ϗὴ ϖαρεσίους
Σπένδουϛα λοιβὰς ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν·
Ιδὼ δὲ τύτων τὴν τελαταίαν ὕβριν,
Τὸν αὐτοφόνϛην ἡμῖν ἐν κοίτῃ ϖατρὸς
Ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί· μητέρ' εἰ χρεὼν
Ταύτην ϖροσαυδᾶν τῷδε ϛυγκοιμωμένην.
Η δ' ὧδε τλήμων, ὥϛε τῷ μιάσορι
Ξύνες', Εριννὺν ὅτιν' ἐκφοβουμένη·
Αλλ' ὥϖερ ἐγγελῶϛα τοῖς ϖοιουμένοις,
Εὑρὼσ' ἐκείνην ἡμέραν ἐν ᾗ τότε 280
Πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκλανε,
Ταύτῃ χορὸς ἵϛησι, ϗὴ μηλοσφαγεῖ

Θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς ζωληρίοις.
Ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος καλὰ στέγας
Κλαίω, τέτηκα, καπικωκύω παλρὸς
Τὴν δυσάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
Αὐτὴ πρὸς αὐτήν· ὑδὲ γὼ κλαῦσα πάρα
Τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
Αὕτη γὼ ἡ λόγοισι γυναῖα γυνὴ
Φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
Ω δύωθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
Τέθνηκεν, ἄλλος δ' ὕτις ἐν πένθει βροτῶν;
Κακῶς ὄλοιο· μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
Τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
Τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
Ἥξοντ' Ορέσην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
Βοᾷ παρασᾶσ', ὡ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
Οὐ σὸν τόδ' ἔσι τὔργον, ἥτις ἐκ χερῶν
Κλέψασ' Ορέσην τὸν ἐμὸν ὑπεξέθω;
Αλλ' ἴωθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· σὺν δ' ἐπορρύτῃ πέλας
Ο κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρὼν,
Ο πάντ' ἄναλκις ὕτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
Ο ζὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
Εγὼ δ' Ορέσην τῶνδε φροσμένη ἀεὶ
Παυσῆρ' ἐφίξειν ἡ τάλαιν' ἀπόλυμαι.
Μέλλων γὰ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς ὕσας τέ μου
Καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
Εν οὐ τοιούτοις, ὕτε ζωφρονεῖν, φίλαι,
Οὔτ' ἀσεβεῖν πάρεσιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς
Πολλή γ' ἀνάγκη καπιτηδεύειν κακά.

ΧΟ. Φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄλος Αἰγίσθου πέλας
Λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛ.

Diis ſcilicet ſervatoribus menſtrua ſacra.
Aſt *haec* ego miſera conſpicans in tectis
Ploro, tabeſco *tota*, et lamentor patris
Epulas infelices Agamemnonias dictas
Mecum ſola: neque enim lugere licet
Tantum, quantum voluptati foret animo meo.
Ipſa enim, dictis tenus generoſa, mater
Clamans malis convitiatur talibus:
O infenſi numinis odium, tibi ſoli pater
Mortuus eſt? mortaliumque nullus in luctu alius?
Pereas male: neque te ex ploratibus unquam
Praeſentibus liberent *vel* Dii inferni.
Haec convitiatur improba: at cum audit ab aliquo,
Venturum Oreſtem, tum ſane furibunda
Inclamat aſtans: non tu mihi horum cauſa *es?*
Nonne tuum hoc eſt factum? Quae manibus ex meis
Subductum Oreſtem clam expoſuiſti alendum?
At ſcito quidem te daturam ſaltem dignas poenas.
Talia latrat: ſimulque inſtigat prope adſtans ei
Ad haec inclytus ille ſponſus.
Ille, *inquam*, prorſus imbellis, mera illa noxa,
Qui ope mulierum pugnes inire *audet*.
Ego vero Oreſtem expectans ſemper, ut haec *mala*
Adventu ſuo reſtinguat, miſera *interim* pereo.
Dum enim aliquid aggredi uſque differt, praeſenteſque mihi
Et futuras ſpes corrupit.
In talibus igitur *aerumnis* neque modeſte agere, amicae,
Neque pietatem colere penes nos eſt: ſed in malis *hujuſmodi*
Magna ſane *urget* neceſſitas ſtudiis noſmet tradendi malis.
CH. Age dic, utrum Aegiſtho alicubi hic ſtante
Haec nobis loqueris, an abſente a domo?

EL. Omnino *abeſt*: ne puta me, ſi domi eſſet prope,
Foras prodire poſſe; jam vero ruri abeſt.

CH. Equidem et ego audacius tecum loquerer,
Siquidem haec ſe ita habent.

EL. Abeſſe crede, proinde quaere quid tibi lubet.

CH. Hoc ergo abs te quaero; de fratris adventu
Aut mora (quid dicis?) ſcire cupio.

EL. Pollicetur quidem; ſed nihil eorum quae dicit praeſtat.

CH. Solet enim vir quiſque cunctari magnum moliens facinus.

EL. Atqui ego ſervavi illum abſque mora.

CH. Confide: natus eſt bonus, adeoque amicis opem feret.

EL. Confiſa ſum: alioqui ego non huc uſq; tam diu vixiſſem.

CH. Nihil nunc amplius dicas: ex aedibus enim video
Tuam ſororem, patre eodem natam,
Chryſothemin, matreque *eadem*, inferias manibus
Ferentem, quae ſolent dari inferis.

CHR. Quem tu rurſus ante veſtibuli fores
Progreſſa, O ſoror, excitas clamorem?
Et ne longo quidem tempore perdoceri vis
Animo impotenti non gratificari in vanis.
Sane in tantum novi et me ipſam, quod
Doleo rebus praeſentibus; adeo ut, ſi vires
Alicunde acciperem, oſtenderem quo eſſem in eos animo.
Nunc vero in malis *poſitam* me oportet demiſſiori *velo* navigare,
Nec putare me magnum quid facere, cum ne laedam quidem.
Sic autem et te volo facere.
Quanquam ſane jus non eſt in eo, quod ego ſuadeo,
Sed quod tu judicas: tamen ſi liberam me oportet
Vivere, dominantibus omnia parendum eſt.

EL. Indignum ſane eſt te natam patre, quali es nata,

Illius

ΗΛ. Η καρδία· μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν σέλας,
Θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.
ΧΟ. Η κἄν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
Τοὺς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.
ΗΛ. Ως νῦν ἀπόντος, ἰσόρρ τί σοι φίλον.
ΧΟ. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ· τῆ κασιγνήτη (τί φῄς)
Ηξουσος, ἢ μέλλουσος, εἰδέναι θέλω.
ΗΛ. Φησίν γε· φάσκων δ', ὑδὲν ὧν λέγει σοιεῖ.
ΧΟ. Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.
ΗΛ. Καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ.
ΧΟ. Θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥσ' ἀρκεῖν φίλοις.
ΗΛ. Πέποιθ'· ἐπεί τ' ἂν ὑ μακρὰν ἔζων ἐγώ.
ΧΟ. Μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ
Τὴν σὴν ὅμαιμον ἐκ πατρὸς ταὐτῆ φύσιν
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐνλάφια χεροῖν
Φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.
ΧΡ. Τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
Ελθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
Κἀδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
Θυμῷ μαλαχῷ μὴ χαρίζεσθαι κενά.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
Αλγῶ πὶ τοῖς παροῦσι· ὥσ' ἄν, εἰ σθένος
Λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ·
Καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, σημαίνειν δὲ μή.
Τοιαῦτα δ' ἀλλὰ κἀγὼ σὲ βούλομαι ποιεῖν·
Καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ' ἥ' γὼ λέγω,
Αλλ' ἢ σὺ κρίνεις· εἰ δ' ἐλεύθεραν με δεῖ
Ζῆν, ὡς κρατύνων ἐσὶ πάντ' ἀκουσέα.
ΗΛ. Δεινόν γε σ' ὄσαν πατρὸς ὃ σὺ πᾶς ἔφυς,

Κείνῃ

V. 325 al. ἐπεί γ' ἄν.

Κείνῳ λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
Απαντα γὰρ σοι ταμὰ νωθετήματα,
Κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
Επεὶ δ' ἐλῶ γε θάτερον, ἢ φρονεῖν κακῶς,
Η τοὺς φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν.
Ητις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
Σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
Εμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
Οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκπέπεις.
Οὐ ταῦτα τοὺς κακοῖσι δειλίαν ἔχειν;
Επεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
Κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε λῆξάσῃ γόων.
Οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδ', ἐπαρκούντως δέ μοι.
Λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
Τιμὰς προσάπτειν, εἴτις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
Σὺ δ' ἡμῖν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
Εργῳ δὲ τοῖς φρονοῦσι τὰ πατρὸς ξύνει.
Εγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
Μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
Τούτοις ὑπεικάθοιμι. Σοὶ δὲ πλουσία
Τράπεζα κείσθω, σὴ περιῤῥείτω βίος.
Εμοὶ γὰρ ἔσω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον
Βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
Οὐδ' ἄν σὺ, ζώφρων γ' οὖσα· νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
Πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
Τῆς μητρός· οὕτω γὰρ φανῇ πλείστοις κακή,
Θανόντα πατέρα τοὺς φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις
Ενεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
Τοῖς τῇδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὖτη πάλιν.

ΧΡ.

V. 365 forte μὴ λιπεῖν, ut non deficiam.

Illius esse oblitam, hujus autem matris curam habere.
Omnes enim tuae quas mihi das monitiones
Illius sunt dictata, et nihil ex te ipsa dicis.
Quare elige saltem alterutrum, vel *ut credaris* desipere,
Aut mente sanam, amicorum memoriam nullam habere.
Quae modo dixeris, si valeres viribus,
Odium utique tuum contra eos ostenderes :
Me vero patrem in omnibus vindicantem
Neque adjuvas, quinimo agentem dehortaris.
Annon haec praeter mala timiditatem *tuam* arguunt ?
Quamobrem doce *me*, vel disce *ipsa* ex me, quidnam
Sum lucri factura, desinens hisce ab luctibus.
Nonne vivo ? male quidem, scio ; ita tamen, ut contentus sim.
Molesta autem sum istis, quod mortuum
Honore afficiam, si qua gratia *horum* apud inferos est.
Tu vero, quae te odisse ais, verbis quidem odisti,
Re ipsa autem occisoribus patris faves.
At ego ne unquam quidem, (ne si tua mihi
Quis adferat dona, quibus nunc delicate vivis)
His me subderem. tibi lauta
Apponatur mensa, victusque abunde affluat ;
Mihi sit tenue, modo non molestum, pabulum.
Tuos vero non ambio honores consequi,
Neque tu *cuperes*, si sobrie velles agere. nunc autem cum licet patris
Omnium optimi filiam dici, *age* dicitor
Matris ; ita plurimis videberis mala,
Quae mortuum patrem, et amicos prodis tuos.

Ch. Ne quid iracundius, per Deos *oro* : nam sermonibus
Ineſt utriusque fructus, si tu quidem disceres
Istius uti recte, et haec contra tuis.

Chr.

CHR. Equidem, O Foeminae, familiaris ſum quodam. modo
Hujus dictis; et ne meminiſſem quidem *de his* unquam,
Si non maximum malum ei imminere
Audiſſem, quod eam perpetuis his reprimet ab luctibus.
EL. Age igitur dic illud grave *malum:* nam ſi mihi
Majus quid hiſce dixeris, non amplius repugnabo.
CHR. At enarrabo tibi rem omnem, quantum ego novi.
Te enim, niſi hiſce deſtiteris luctibus,
Illuc ablegare ſtatuunt, ubi non amplius Solis
Jubar aſpicies; viva enim in undique tecto
Carcere terra procul hac tua occines mala.
Propterea conſidera; et ne me unquam poſthac
Malo accepto culpaveris: nunc enim tempus eſt ſapere.
EL. Serione decrevere, ut haec faciant mihi?
CHR. Omnino, ſimulac Aegiſthus domum venerit.
EL. Utinam hac ſaltem de cauſa redeat ocyus.
CHR. Quas, miſera, tibi imprecaris imprecationes?
EL. Ut veniat ille, ſiquid hujuſmodi *mihi* agere cogitat.
CHR. Numquid mali ut feras? ubi eſt, rogo, mens tua?
EL. Ut a vobis fugiam quam longiſſime.
CHR. Vitae autem praeſentis nonne memoriam tenes?
EL. Lauta eſt hercle (quidni?) mea vita, mirum ut ſit.
CHR. At lauta eſſet, ſi tu utique recte ſapere noſſes.
EL. Ne me edoceas amicis eſſe perfidam.
CHR Ego vero id non doceo; ſed ut dominantibus cedas.
EL. Tu illis aſſentare: non meum narras ingenium.
CHR. Atqui pulchrum eſt tamen non prae temeritate cadere.
EL. Cademus tamen, ſi *ſic* oportet, patrem vindicantes.
CHR. At pater *ipſe* (novi) horum tibi veniam dabit.
EL. Ignavorum eſt hujuſmodi dicta probare.
CHR. Tu vero non parebis neque conſenties mihi?

ΧΡ. Εγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθὰς εἰμί πως
Τῶν τῆσδε μύθων· ὃδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
Εἰ μὴ κακὸν μέγισον εἰς αὐτὴν ἰὸν
Ηκουσ', ὃ ταύτην ὤλεσ' μακρῶν χήνσ' γόων.
ΗΛ. Φέρ' εἰπὲ δὲ τὸ δεινόν. εἰ γὰ τῶνδέ μοι
Μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀνσείποιμ' ἔτι.
ΧΡ. Αλλ' ἐξερῶ τοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
Μέλλουσι γὰ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξοις γόων,
Ενσαῦθα πέμψειν ἔνθα μήποθ' ἡλίου
φέγγος ποσόψη· ζῶσα δ' ἐν καλυπτεφεῖ
Στέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά·
Πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μήποθ' ὕστερον
Παθοῦσα μέμψῃ· νῦν γὰ ἐν καλῷ φρονεῖν.
ΗΛ. Η ταῦτα δή μοι κὴ βεβούλαν) ποιεῖν;
ΧΡ. Μάλιθ· ὅταν περ οἰκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.
ΗΛ. Αλλ' ἐξίκοιτο τῦδέ γ' ὕνεκ' ἐν τάχει.
ΧΡ. Τίν' ὦ τάλαινα τόνδ' ἐπηράσω λόγον;
ΗΛ. Ελθεῖν ἐκεῖνον, εἶτι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.
ΧΡ. Οπως πάθῃς τί χρῆμα; πῦ ποτ' εἶ φρενῶν;
ΗΛ. Οπως ἀφ' ὑμῶν ὡς τεθσώτατ' ἐκφύγω.
ΧΡ. Βίου δὲ τοῦ παρόντος ὑ μνείαν ἔχεις;
ΗΛ. Καλὸς γὰ οὐ μὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.
ΧΡ. Αλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίσασο.
ΗΛ. Μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.
ΧΡ. Αλλ' ὑ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.
ΗΛ. Συ ταῦτα θώπα· οὐκ ἐμὺς τρόπος λέγεις.
ΧΡ. Καλόν γε μὰτοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
ΗΛ. Πεσούμεθ' εἰ χρὴ πατρὶ τιμωρούμενοι.
ΧΡ. Πατὴρ δὲ τούτων (οἶδα) ξυγγνώμην ἔχει.
ΗΛ. Ταῦτ' ἐσὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
ΧΡ. Συ δ' οὐχὶ πείσῃ κὴ ξυναινέσεις ἐμοί;

ΗΛ. Οὐ δῆτα. μήπω νῦ τσσόνδ' εἴην κενή.
ΧΡ. Χωρήσομαί τ' ἄρ' οἵπερ ἐσάλην ὀδῦ.
ΗΛ. Ποῖ δ' ἐμπορᾴη; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;
ΧΡ. Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
ΗΛ. Πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμφιλεστάτω βροτῶν;
ΧΡ. Ον ἔκλαν' αὐτή. τῦτο γὼ λέξαι θέλεις. 410
ΗΛ. Εκ τῦ φίλων πειθῆσα; τῷ τῦτ' ἤρεσεν;
ΧΡ. Εκ δείματός τυ νυκτέρυ, δοκεῖν ἐμοί.
ΗΛ. Ω Θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
ΧΡ. Εχεις τί θάρσος τῦδε τῦ τάρβυς πέρι;
ΗΛ. Εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἄν τότε.
ΧΡ. Αλλ' ὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
ΗΛ. Λέγ' ἀλλὰ τῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
Εσφηλαν ἤδη κ̓ καλῶρθωσαν βροτύς.
ΧΡ. Λόγος τὶς αὐτὴν ἐσιν εἰσιδεῖν πατρὸς
Τῦ σῦ τε κἀμῦ διττέραν ὁμιλίαν, 420
Ελθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέσιον
Πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, ᾧ φόρει ποτὲ
Αὐτὸς, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τῦδ' ἄνω
Βλασεῖν βρύοντα θαλλὸν, ᾧ καλάσκιον
Πᾶσαν γῆν Μυκηναίων σκιάσαι χθόνα.
Τοιαῦτά τυ παρόντος, ἡνίχ' ἡλίῳ
Δείκνυσι τἄναρ, ἔκλυον ἐξηγυμένυ·
Πλείω δὲ τύτων ὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
Πέμπει με κείνη τῦδε τῦ φόβυ χάριν.
ΗΛ. Πρὸς νῦν Θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν, 430
Εμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβυλίᾳ πεσεῖν·
Εἰ γὼ μ' ἀπώσῃ, σὺν κακῷ μέτει πάλιν.
Αλλ' ὦ φίλη, τύτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν,
Τύμβῳ πρόσαψις μηδέν. ὐ γὼ σοι θέμις,

Οὐδ'

V. 416 al. σμικρῷ.

EL. Minime ſane : nequaquam, *precor*, ſim adeo mentis inops.

CHR. Pergam igitur quo miſſa ſum viae.

EL. Quo vadis autem? *et* iſta cui praefers ſacra?

CHR. Mater me mittit, ut patri inferias feram ad tumulum.

EL. Quid dicis? an mortalium inviſiſſimo?

CHR. Quem ipſa occidit : hoc enim vis dicere.

EL. Quonam amicorum perſuaſa? cui hoc placuit?

CHR. Ex pavore quodam nocturno, ut mihi videtur.

EL. O Dii patrii, ſuccurrite ſaltem nunc *oro*.

CHR. Quamnam habes fiduciam, hoc ex pavore?

EL. Si viſionem mihi dixeris, dicam tibi tunc.

CHR. At nihil novi quod eloquar, praeter paucula.

EL. Dic illa ſaltem, ſaepe ſane dicta paucula
Everterunt olim, et conſtituerunt viros.

CHR. Rumor quidem eſt ipſam vidiſſe patris,
Tuique et mei, ſecundum congreſſum,
Reverſi in hanc lucem; deinde illum in domo
Fixiſſe prehenſum ſceptrum (quod gerebat olim
Ipſe, nunc autem Aegiſthus gerit) atque ex eo ſurſum
Succreviſſe florentem ramum, quo umbrata
Omnis fuit Mycenenſium regio.
Talia a quodam (qui praeſens aderat, cum ipſa Soli
Referret ſomnium) audiebam recitari.
Plura vero his non novi, niſi quod
Eo ipſa me mittit hunc ob timorem.

EL. Per nunc Deos *ergo* te obſecro patrios,
Ut mihi pareas, neque per imprudentiam cadas :
Nam ſi repuleris me, malo accepto poſt ad me recurres.
At, O chara *ſoror*, horum quidem quae manibus portas,
Tumulo admoveris nihil; non enim tibi fas,

Nec pium, a muliere adeo inimica, ſtatuere
Inferias, aut lavacra offerre patri:
At vel ventis trade, vel profundo in pulvere
Conde ea, unde nunquam ad tumulum patris
Horum accedat quicquam; at donec moriatur,
Theſaurus ei hic ſervetur ſub terra intactus.
Omnino enim, niſi haec audaciſſima mulier
Omnium nata foret, haec inimica libamina
Nunquam ei, quem interfecit adornaſſet.
Conſidera modo ſi tibi amice videtur
Haec dona accepturus, qui in tumulo jacet mortuus,
Ab ipſa, a qua caeſus turpiter primum, dein, ut hoſtis
Truncatus membris eſt, et aqua luſtrali *in illius* caput
Maculas deterſit. Num tu igitur putas
Haec a reatu caedis illam ſolutura?
Non ſunt: ſed haec omitte. Tu vero
Praecide de capite tuo cincinnorum ſummas comas,
Meique miſerae (parva quidem haec ſunt, quae tamen
Habeo omnia) et patri da ſqualidum hunc capillum,
Meamque zonam, utcunque nullis politam ornamentis.
Pete autem accedens ad genua, e terra propitius
Nobis ut auxiliator ipſe in hoſtes adſit,
Et filius Oreſtes potentiori manu *fretus*
Illius hoſtes vivus inſultet pede.
Ut in poſterum ipſius tumulum ditioribus
Ornemus manibus, quam in praeſentia donamus.
Puto enim, puto hanc rem et ipſi curae eſſe,
Adeoque miſiſſe haec illi viſu odioſa ſomnia.
Quapropter, ſoror, tibi hac in re ſervi,

Meque

Οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰσάναι
Κτερίσματ', ὐδὲ λιβρὰ προσφέρειν πατρί.
Αλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
Κρύψόν νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς ἀνὴν πατρὸς
Τὐτων προσέσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνῃ,
Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα ζωζέσθω κάτω.
Αρχὴν γὰ, εἰ μὴ τλημονεσάτη γυνὴ
Πασῶν ἔβλασε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
Οὐκ ἄν ποθ' ὅν γ' ἔκλεινε, τῷδ' ἐπέσεφε.
Σκέψαι γὰ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
Γέρα τάδ' ὐν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
Υφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς,
Εμαχαλίσθη, καπὶ λιβροῖσιν κάρα
Κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἆρα μὴ δοκεῖς
Λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τὔ φόνυ φέρειν;
Οὐκ ἔσιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
Τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
Καμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
Α"χω, δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα,
Καὶ ζῶμα τὐμὸν, ὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.
Αἰτῦ δὲ προσπίνυσα, γῆθεν ἀμφὶ
Ημῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθρὺς μολεῖν·
Καὶ παῖδ' Ορέσην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
Εχθροῖσιν αὐτῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
Οπως τολοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
Χερσὶ σέφωμεν ἢ τανῦν δωρύμεθα.
Οἶμαι μὲν ὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον,
Πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπ' ὀνείραλα.
Ομως δ' ἀδελφὴ, ζοί δ' ὑπύρξησον τάδε

Καμοί

V. 437 forte προσαῖσιν herbis.

Κἀμοί τ' ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
Πάντων ἐν ἅδῃ κειμένῳ κοινῷ πατρί.

ΧΟ. Πρὸς ἀσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ
Εἰ σωφρονήσεις ὦ φίλη, δράσεις τάδε.

ΧΡ. Δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
Δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπάδειν τὸ δρᾶν.
Πειρωμένῃ δὲ τῶνδε πῶς ἔργων ἐμοὶ
Σιγὴ παρ' ὑμᾶς θεὸς θεῶν ἔσω φίλαι.
Ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πράσσει, σμικρὰν
Δώκῳ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

Επωδικα. Στροφή.

ΧΟ. Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων
Μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
Λειπομένα σοφᾶς,
Εἶσιν ἃ θεόμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα
Χεροῖν κράτη· μέτεισιν ὦ
Τέκνον ὑ μακρῷ χρόνῳ.
Ὑπεσί μοι θράσος,
Ἀδυπνόων κλύουσαν
Ἀρτίως ὀνειράτων·
Οὐ γὰρ ποτ' ἀμνασεῖ γ' ὁ
Φύσας Ἑλλάνων ἄναξ,
Οὐδ' ἃ παλαιὰ χαλκόπλακτος
Ἀμφίκυπος γλυφὶς,
Ἃ νιν κατέπεφνεν αἰ-
χίσας ἐν αἰκίας.

Αντιστροφή.

V. 464 al. Ἐμοίτ' recte, nisi velis κἀμοὶ παρωγὰ.

V. 489 forte -κίας ἐν αἰχίσας, ut congruat cum Antistrophico suo.

Meque adjuva, chariſſimumque mortalium
Omnium, qui apud inferos nunc eſt, communem nobis patrem.

CH. Pie virgo loquitur : et tu
Si ſapies, O chara *mihi*, facies haec quae jubet.

CHR. Faciam : res enim juſta non habet rationem competitoris,
Ut *de ea* inter duos diſceptetur, ſed maturare factum *opus eſt*.
Aggredienti autem haec opera mihi
Silentium, per vos, per Deos, praeſtetur, amicae.
Nam ſi haec mater mea reſciverit, acerbum mihi
Credo me hoc auſum auſuram in poſterum.

EPODICA. *Strophe.*

CH. Niſi ego inſipiens
Vates ſum, et mente
Deſtituta prudenti,
Venit praenuncia *ſui*
Ultio, juſtas ferens
Manibus vires : adeſt ultura
O filia, jam brevi ſpatio.
Ea ſubeſt mihi fiducia
Blande aſperantia audienti
Modo ſomnia :
Non enim unquam immemor eſt genitor ſaltem tuus,
Graecorum rex,
Neque vetus illa ferro cuſa
Anceps bipennis,
Quae ipſum occidit
Foediſſimis affectum injuriis.

ANTISTROPHE.

Veniet quoque multis cum pedibus,
Et multis cum manibus *illa*, quae horrendis
Nunc latet inſidiis,
Aeripes Erinnys.
Nam thalamum et ſponſalia inceſtantes
Sanguine foedatarum nuptiarum invaſerunt
Eos quos non erat fas invadere.
Propter haec adeo mihi ſedet,
Nullo, nullo modo nobis
Innoxium advenire hoc prodigium
Auctoribus ſceleriſque ſociis.
Certe divinatio mortalium
Nulla eſt in diris per ſomnum viſis,
Nec in Oraculis,
Niſi ſpectrum hoc nocturnum
Bene nobis evenerit.

EPODOS.

O Pelopis olim
Aurigatio plena laborum,
Quam veniſti luctuoſa
Huic quidem terrae?
Ex quo enim in mare peſſum datus
Myrtilus interiit,
Aureis e curribus
Miſeras per injurias
Radicitus ejectus;
Nulla unquam
Reliquit exinde domum hanc
Aerumnarum plena calamitas.

Αντιστροφή.

Ηξει δὲ χ᾽ πολύπους
Καὶ πολύχειρ, ἀ δεινοῖς
Κρυπτομβώα λόχοις,
Χαλκόπους Ερινύς.
Αλεκτρ᾽, ἄνυμφα γὰ ἐπέβα
Μιαφόνων γάμων ἁμιλ-
λήμαθ᾽ οἷσιν ἁ Θέμις·
Πρὸ τῶνδέ τοι μ᾽ ἔχῃ,
Μήπολε, μήποθ᾽ ἡμῖν
Αψεγὲς πελᾶν τέρας
Τοῖς δρῶσι χ᾽ Συνδρῶσιν.
Ητοι μανίαι βροτῶν
Οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις.
Οὐδ᾽ ἐν θεσφάτοις,
Εἰ μὴ τόδε φάσμα νυ-
κὸς εὖ καλαχήσῃ.

Επῳδός.

Ω Πέλοπος ἀ πεζόθεν
Πτολύπονος ἱππεία,
Ως ἔμολες αἰανὴ
Τᾶδε γᾶ.
Εὖτε γὰ ὁ πονλιοθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη
Παγχρύσων δίφρων
Δυσάνοισιν αἰκίαις
Πρόρριζος ἐκριφθεὶς,
Οὔτις πω
Ελειπεν ἐκ τῶδ᾽ οἴκω
Πτολύπονος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΡΑ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΠΑΙΔΑΓΟΓΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΚΛ.

Ανειμμήν μὲν (ὡς ἔοικας) αὖ τρέφῃ·
Οὐ γὰ πάρες Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ
Μή τοι θυραίαν γ' ὖσαν αἰχύνειν φίλυς.
Νῦν δ' ὡς ἄπες ἐκεῖνος, ὐδὲν ἐνδρέπῃ
Εμῦ γε· καί τοι πολλὰ πρὸς πολλύς με δὴ
Εξεῖπας, ὡς θρασεῖα κ' πέρα δίκης
Αρχω καθυβρίζυσα καί σε κ' τὰ σά.
Εγὼ δ' ὕβριν μὲν ὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
Λέγω, κακῶς κλύυσα πρὸς σέθεν θαμά.
Πατὴρ γὰ, ὐδὲν ἄλλό σοι πρόχημ' ἀεὶ,
Ως ἐξ ἐμῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμῦ καλῶς·
Εξοισθα, τῶνδ' ἄρνησις ὐκ ἔνεσί μοι.
Η γὰ δίκη νιν εἶλε, κ' ὐκ ἐγὼ μόνη·
Η χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονῦσ' ἐτύγχανες.
Επεὶ πατὴρ τος σὸς ὃν θρηνεῖς ἀεὶ,
Τὴν σὴν ὅμαιμον μῦνος Ελλήνων ἔτλη
Θῦσαι Θεοῖσιν, ὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
Λύπης ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τεκῦσ' ἐγώ.
Εἶεν· δίδαξον δή με τῦ χάριν, τίνων
Εθυσεν αὐτήν· πότερον Αργείων ἑρεῖς;
Αλλ' ὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κλανεῖν.
Αλλ' ἀντ' ἀδελφῦ δῆτα Μενέλεω; κλανὼν
Τἄμ', ὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
Πότερον ἐκείνῳ παῖδες ὐκ ἦσαν διπλοῖ,

Οὓς

V. 520 al. θυραίαν ὖσαν.

CLYTAEMNESTRA, ELECTRA, PAEDAGOGUS, CHORUS.

IAMBI.

CL.

SOluta (ut videtur tibi) nunc iterum vagaris:
Non enim adeſt Aegiſthus, qui te cohibuit ſemper,
Ne utique foras prodiens tuos dedecores amicos.
Nunc quoque quoniam ille abeſt, nihil revereris
Me *matrem*. Et multa ſane multis de me
Libera locuta es, quam ferociter et praeter aequum
Imperem, contumelia afficiens et te, et tua.
Ego vero contumelioſo non ſum animo: male autem tibi
Dico, male audiens abs te ſaepius.
Pater quod ſcilicet (alius enim nullus eſt tibi praetextus)
A me occiſus eſt; *fateor* a me honeſte:
Sat novi, nec ineſt mihi haec negare.
Juſtitia enim ſuſtulit illum, non ego ſola,
Cui oportuit te opem ferre, ſi ſaperes.
Quoniam pater iſte tuus, quem lugere non deſinis,
Tuam germanam ſororem ſolus Graecorum ſuſtinuit
Immolare Diis, non parem mihi paſſus
Dolorem cum genuit, ac ego, quae peperi.
Eſto *parem paſſus eſſet:* tamen doce me *hoc unum*, quorum gratia
Maſtavit illam? num dices Graecorum?
At nullum illis erat jus meam occidendi.
Sed propter fratrem, credo, Menelaum? occiſis
Meis, nonne debuit ob haec mihi poenas dare?
Non ipſi *Menelao* liberi erant gemini?

Eos, quam hanc meam, mage par erat mori, patre
Et matre genitos, cujus haec navigatio ſuſcepta fuit de cauſa
An meos Plutonem quaedam libido liberos
Magis quam illius, cepit devorandi?
An perditiſſimo patri in liberos ex me ſuſceptos
Amor elanguit, et Menelai inerat?
Non haec inconſulti et mala mente patris officia?
Sic cenſeo quidem, etiamſi ad meam tua non accedat ſententia:
Idem defuncta quoque diceret *filia*, ſi loqui poſſet.
Quare me ſane facinoris illius
Non poenitet: ſi vero tibi minus recte ſapere videor,
Cum jure nitar probiſq; rationibus, *age* propinquos argue *tuos*.

EL. Non quidem, nunc ſaltem, dices, quod tibi prior ingerens
Acerba, deinde abs te haec audivi dicta.
Sed ſi mihi permiſeris, et pro mortuo
Et pro ſorore ſimul recte dixero.

CL. Age permitto; ſique me ſic ſemper verbis
Adorta eſſes, non fuiſſes moleſta auditu.

EL. Ergo tibi dico: patrem ais te occidiſſe? atqui
Hoc ſermo poteſt eſſe turpior unquam?
Seu jure, ſive injuria? dicam autem tibi
Quod jure quidem nullo occidiſti, ſed te attraxit
Suadela viri mali, quicum nunc habitas.
I roga venatricem Dianam, quem
Ultura ventos tam diu detinuit in Aulide.
Aut ego potius dicam: non enim fas tibi ex illa diſcere.
Pater meus olim (ut ego accepi) divae
Ludens per nemus excitavit pedibus
Maculis diſtinctum cornibuſque inſignem cervum; cujus inter caedem
Jactabundus neſcio quod emiſit verbum.
Et inde irata Latoa virgo

Deti-

Οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
Καὶ μητρὸς ὅστις ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
Η ἥδ' ἐμοῦ Ἅιδης τίν' ἵμερον τέκνων
Η ἥδ' ἐκείνης ἔχε δαίσασθαι πλέον;
Η τῷ πανώλει πατρὶ ἥδ' μὲν ἐξ ἐμοῦ
Παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεο δ' ἐνῆν;
Οὐ ταῦτ' ἀβούλᾳ κἀκοῦ γνώμην πατρός;
Δοκῶ μὲν, εἰ κἀ σῆς δίχα γνώμης λέγω·
Φαίη δ' ἄν ἡ θανοῦσα γ', εἰ φωνὴν λάβοι. 550
Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
Δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
Γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τὰς πέλας ψέγε.

ΗΛ. Ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε μ' ὡς ἄρξασά τι
Λυπηρὸν, εἶτα σοῦ ταὐτὸ ἐξήκουσ' ὕπο·
Αλλ' ἦν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὑπερ
Λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

ΚΛ. Καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις
Εἶρχες, οὐκ ἄν ἤσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛ. Καὶ δὴ λέγω σοί· πατέρα φῂς κλεῖναι; τίς ἄν
Τοῦτο λόγος χλύοιτ' ἄν αἰσχίων ἔτι, 561
Εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
Ως οὐ δίκη γ' ἔκλεινας, ἀλλά σ' ἔπασε
Πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
Ερῶ δὲ τὴν κυναγὸν Αρτεμιν, τίνος
Ποινῆς, τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔχ' ἐν Αὐλίδι·
Η γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν·
Παλίρ ροθ' ὑμὸς, (ὡς ἐγὼ κλύω) Θεᾶς
Παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
Στικτὸν κεράσην ἔλαφον, ἧ καλὰ σφαγὰς 570
Εκκομπάσας ἔπος τι τυχάνῃ βαλών·
Κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη

Κατεῖχ'

Κατεῖχ' Ἀχαιὸς, ὡς πατὴρ ἀντίσαθμον
Τὸ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην.
Ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
Ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, ὧδ' εἰς Ἴλιον.
Ἀνθ' ὧν βιαθεὶς πολλὰ, κἀπίβας, μόλις
Ἔθυσεν αὐτὴν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
Εἰ δ' ἦν (ἐρῶ γὰρ κἀγὼ τὸ σὸν) κεῖνον θέλων
Ἐπωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τύτε θανεῖν
Χρὴν αὐτὸν ὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
Ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
Μὴ πῆμα ςαυτῇ κἀμεταίνοιαν τίθης.
Εἰ γὰρ κλεινῦμαι ἄλλον ἀντ' ἄλλυ, σύ τοι
Πρώτη θανοῖς ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
Ἀλλ' εἰσόρα μὴ ςκῆψιν οὐκ ὄσαν τίθης.
Εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτυ ταυῦν
Αἴχισα πάλων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
Ητις ξυνάδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' ὅ
Πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
Καὶ παγδοποιεῖς· τὰς δὲ πρόσθεν ἀσεβεῖς
Κἀξ ἀσεβῶν βλασόντας, ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
Πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαμ' ἄν; ἢ κἀτ' τῦτ' ἐρεῖς,
Ως τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
Αἰσχρῶς δ', ἐάνπερ κἀγὼ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
Ἐχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς ὕνεκα.
Ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νυθετεῖν ἔξεσί ςε,
Ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
Κακοσομοῦμμ· καί σ' ἔγωγε δεσπότιν
Ἣ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
Ἣ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
Πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε ςυννόμυ.
Ὁ δ' ἄλλος ἔξω χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν

Τλήμων

Detinuit Achivos, donec pater mulctae loco
Pro fera ſuam ipſius mactaret filiam.
Hoc illa mactata eſt modo : non enim alia patebat ſolvendi via
Exercitui, vel domum, vel ad Ilium.
Hac cauſa coactus, multum et repugnans, vix
Illam immolavit, non Menelao gratificans.
Quod ſi igitur (ut tibi verbis aſſentiar) illi volens
Prodeſſe haec fecit; ideone mori
Eum oportuit ex te? qua lege?
Vide, ſi feras legem iſtam mortalibus,
Ne damnum tibi ipſi, et poenitentiam *poſt* feras.
Si enim alium pro alio trucidabimus, te quidem
Primam oportebit mori, ſiquidem merita nacta fueris proemia.
Ad vide ne defenſionem, quae non vera eſt, afferas.
Nam ſi vis, doce me, cujus jam gratia
Omnium turpiſſima facinora patrare perſtas;
Quae dormias cum ſicario, cujus ope
Patrem meum olim enecaſti,
Et liberos procrees; et priores pios
Et ex piis natos, penitus extermines?
Quonam modo laudare poſſem talia? an et hoc dices,
Quod pro filia poenas repoſcas?
Turpe ſane id, etiamſi dixeris; non enim eſt honeſtum
Inimicis nubere ob filiam.
Verum ne monere quidem licet te,
Quae paſſim hoc in ore habes, quod tibi matri
Convitiamur : at te ego quidem dominam
Non minus quam matrem in nos eſſe judico,
Quae vivo vitam aerumnoſam, et a te malis
Quae ſemper multis affligor, et a tuo contubernali.
Ille autem alter qui tuam manum vix effugit

Miſer

Miſer Oreſtes infelicem terit vitam.
Quem ſaepe me tibi alere vindicem ſceleris
Criminata es: et hoc ſane, ſi valuiſſem,
Feciſſem; id tu certo ſcias: atque adeo propter hoc
Praedica me apud omnes eſſe malam, ſi lubet,
Vel maledicam, vel *denique* plenam impudentiae.
Si enim his vitiis ſum obnoxia,
Propemodum tuam haud dedecoro naturam.

CH. Video *puellam* iram ſpirantem: ſi vero cum jure
Conjuncta ſit, necne, nondum video.

CL. Qualem autem iſtius ſaltem agere me curam oportet
Quae talibus parentem convitiis oneravit,
Idque tantula aetate? an tibi non videtur
Ad omne facinus progreſſura dein ſine pudore?

EL. Et nunc hoc certo ſcias me horum pudere,
Etſi tibi ſecus videtur; intelligoque quam
Incongrua *meae* aetati facio, et quae meae neutiquam decent.
Sed tuus iſte malevolus animus, tuaque
Facta cogunt vi quaſi me haec facere.
A turpibus enim res turpes docentur.

CL. O ſoboles impudens! an ego te, et mea dicta,
Et facta mea immodice loqui cogunt?

EL. Tu dicis hoc, non ego: namque tu patras
Facta: facta autem facile verba inveniunt.

CL. Verum non, per Dominam Dianam, hanc audaciam
Auferes impune, ſimul ac Aegiſthus redierit.

EL. Viden'? ad iram nunc moveris, licet mihi permiſeris
Dicere quaecunque vellem; nec potes audire?

CL. Non ergo me ſines, ne fauſto quidem omine,
Libare Diis, quoniam ſemel tibi permiſi omnia loqui?

EL. Sino, hortor, ſacra fac: neque accuſa

Meum

Τλήμων Ορέστης δυσυχῆ τρίβει βίον.
Οι πολλὰ δή με ζοὶ τρέφειν μιάσορα
Επητιάζω· κ᾽ τόδ᾽, εἴπερ ἔσθενον,
Εδρων ἄν, εὖ τᾶτ᾽ ἴσθι· τᾶδέ γ᾽ ὕνεκα
Κήρυσσέ μ᾽ εἰς ἄπανλας εἴτε χρὴ κακὴν,
Εἴτε σόμαρσον, εἴτ᾽ ἀναιδείας πλέαν.
Εἰ γὰ πέφυκα τῶνδε τᾆ ἔρσων ἴσρις,
Σχεδόν τι τὴν σὴν ὐ καλαιχύνω φύσιν.

ΧΟ. Ορῶ μᾦος πνέυσαν· εἰ δὲ σὺν δίκη
Ξύνεσι, τᾶδε φροντίδ᾽ ὐκέτ᾽ εἰσορῶ.

ΚΛ. Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
Ητις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε,
Καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρ᾽ ὅ ζοι δοκεῖ
Χωρεῖν ἄν εἰς πᾶν ἔρσον αἰσχύνης ἄτερ;

ΗΛ. Εὖ νῦν ἐπίσω τῶνδέ μ᾽ αἰσχύνην ἔχειν,
Κεἰ μὴ δοκῶ ζοι· μανθάνω δ᾽ ὅθ᾽ ὕνεκα
Εξωρα πράσσω κὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
Αλλ᾽ ἡ γὰ ἐκ σοῦ δυσμᾦεια κᾆ τὰ σὰ
Εργ᾽ ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ.
Αἰσχροῖς γὰ αἰσχρὰ πράγματ᾽ ἐκδιδάσκε).

ΚΛ. Ω θρέμμ᾽ ἀναιδὲς, ἦ σ᾽ ἐγὼ, κᾆ τᾅμ᾽ ἔπη,
Καὶ τἄρσα τὰ᾽μὰ, πόλλ᾽ ἄγαν λέγειν ποιεῖ;

ΗΛ. Σύ τοι λέγεις νιν, ὐκ ἐγώ· σὺ γὰ ποιεῖς
Τἄρσον. τὰ δ᾽ ἔρσα τοὺς λόγους ἀρίσκε).

ΚΛ. Αλλ᾽ ὐ μὰ τὴν δέσποιναν Αρίεμιν, θράσος
Τῶδ᾽ ὐκ ἀλύξεις, εὖτ᾽ ἂν Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛ. Ορᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
Λέγειν ἃ χρῄζοιμ᾽, ὐδ᾽ ἐπίσασαι κλύειν;

ΚΛ. Οὔκουν ἐάσεις ὐδ᾽ ὑπ᾽ ἀφήμᾳ βοῆς
Θῦσαί μ᾽, ἐπειδὴ ζοί γ᾽ ἐφῆκα πᾶν λέγειν;

ΗΛ. Εᾦ, κελεύω· θῦε, μηδ᾽ ἐπαυτιῶ

Τὐμὸν σόμ'· ὡς ὐκ ἂν πέρα λέξαμ' ἔτι.

ΚΛ. Επαρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παρθὐσά μοι
Πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυπηρίως
Εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἃ νῦν ἔχω.
Κλύοις ἂν ἤδη Φοῖβε προσαλήριε
Κεκρυμμὐην μὐ βάξιν· ὐ γὰρ ἐν φίλοις
Ο μῦθος, ὐδὲ πᾶν ἀναπλύξαι πρέπει
Πρὸς φῶς, παρὐσης τῆσδε πλησίας ἐμοί.
Μὴ σὺν φθόνῳ τε κὴ σολυγλώσσῳ βοῇ
Σπείρῃ μαλαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν·
Αλλ' ὦδ' ἄκυε. τῆδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
Α γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῆδε φάσμαλα
Διοσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ,
Εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα·
Εἰδ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.
Καὶ μή με πλὐτυ τὔ παρόντος εἴ τινες
Δόλοισι βυλλὐσσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς·
Αλλ' ὦδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
Δόμυς Ατρειδῶν ςκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
Φίλοισί τε ξυνὔσαν οἷς ξύνειμι νῦν
Εὐημερὔσαν, κὴ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
Δύσνοια μὴ πρόσεσιν, ἢ λύπη πικρά.
Ταῦτ' ὦ Λύκει' Απολλον ἵλεως κλύων
Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτὐμεθα·
Τάδ' ἄλλα πάντα, κὴ σιωπώσης ἐμὔ,
Επαξιῶ ςε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι·
Τὐς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκὸς ἐσι πάνθ' ὁρᾶν.

ΠΑΙ. Ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην ςαφῶς
Εἰ τῦ τυράννυ δώματ' Αἰγίσθυ τάδε;

ΧΟ. Τάδ' ἐσὶν, ὦ ξέν'· αὐτὸς εἰκάσας καλῶς.

ΠΑΙ.

V. 638 al. ὧν νῦν.

Meum os dehinc, non enim ultra quid loquar.

CL. Tolle jam, tu quae aſtas mihi, libamenta
Omnigenis referta frugibus, ut huic regi preces
Effundam, quae terroribus me liberent, quos nunc fero.
Audi nunc Apollo, qui noſtras ſtas ante fores,
Secretum meum ſermonem: non enim inter amicos
Sermo, neque omnia revelare convenit
Ad lucem, haec praeſertim cum prope adſit mihi.
Ne per invidiamque et clamorem linguae petulantem
Diſpergat rumores inanes per univerſam urbem.
Sed ſic accipe *ſilenter*; ita enim et ego loquar.
Quae enim hac ipſa nocte vidi ſpectra
Geminorum ſomniorum, haec mihi, Apollo Lycee Rex,
Si viſa ſunt proſpera, fac rata;
Si vero adverſa, inimicis ea tranſmitte retro.
Et ne, (ſi qui me opibus praeſentibus
Dolis ſtudent ejicere) ſinas ejici;
Sed ſic me ſemper viventem vita incolumi,
Domum Atridarum, et ſceptra haec gubernare
Cumque charis verſantem, quibus nunc verſor,
Quotidie felicem, et cum liberis, quibus in me
Nulla eſt malevolentia, nec moleſta animi acerbitas.
Haec, O Lyce Apollo, propitius audiens
Da nobis omnibus, ita ut expoſcimus.
Caetera vero omnia etiam me tacente
Exiſtimo te, cum Deus ſis, pulchre noſſe:
Jove enim natos conſentaneum eſt omnia videre.

PAE. Mulieres hoſpites, quonam modo certo ſciam
An haec ſit regis Aegiſthi domus?

CH. Haec eſt, O hoſpes; ipſe conjeciſti probe.

PAE. An et uxorem hanc illius conjectura nactus ſum?
Decoro enim, ut regina, videtur vultu.
CH. Maxime, haec ipſa tibi adeſt.
PAE. Salve regina; ferens adſum nuncium
Jucundum, a viro amico tibi, Aegiſthoque ſimul.
CL. Accipio dictum. diſcere autem ex te
Primum volo, quis te miſit mortalium.
PAE. Phanoteus ille Phocenſis, rem magni momenti parans.
CL. Quidnam hoſpes? dic: nam ab amico miſſus
Huc viro, amica (ſat ſcio) dicturus es verba.
PAE. Obiit Oreſtes. dico ſummatim omnia.
EL. O ego miſera, perii hac ipſa die.
CL. Quid ais, quid ais, hoſpes? ne hanc audi.
PAE. Periiſſe Oreſten dico nunc, ut et prius.
EL. Occidi miſera penitus! amplius jam nulla ſum.
CL. Tu tuas res age ſane; mihi vero tu, hoſpes,
Verum dic, quo modo periit.
PAE. Et ad haec miſſus ſum, et rem omnem enarrabo.
Ille enim profectus ad celebrem Graeciae
Apparatum certaminis, Delphicos propter ludos,
Simul audivit claram praeconis vocem
Curſum indicentis, quo primum contenditur,
Ingreſſus campum eſt ſplendidus, omnibuſque qui ibi aderant venerabilis.
Cum vero curſus metas praeſtanti ſua indole attigiſſet,
Exivit gerens praemium victoris magnificum.
Utque ex multis, *quae habeo dicenda*, pauca tibi dicam,
Non novi ſimilem virum factis et robore.
Unum autem ſcito: quorumcunq; enim pronunciarant arbitri
Curſuum ſpatioſorum quinquertia, quae lege ſtatuta ſunt,
Horum omnium auferens praemia

Beatus

ΠΑΙ. Η ϗ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
Κείνῃ; πρέπει γὰ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
ΧΟ. Μάλιστα πάντων ἥδε σοι κείνη πάρα.
ΠΑΙ. Ω χαῖρ' Ανασσα. σοὶ φέρων ἥκω λόγους
Ηδεῖς φίλῃ παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ θ' ὁμῶ.
ΚΛ. Εδεξάμην τὸ ῥηθέν. εἰδέναι δέ σε
Πρώτιστα χρῄζω τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν.
ΠΑΙ. Φανοτὰς ὁ Φωκὰς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.
ΚΛ. Τὸ ποῖον, ὦ ξέν', εἰπέ. πατρὶ φίλῃ γὰ ὢν
Ανδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
ΠΑΙ. Τέθνηκ' Ορέστης. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
ΗΛ. Οἵ' γὼ τάλαιν', ὅλωλα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΚΛ. Τί φῄς, τί φῄς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.
ΠΑΙ. Θανόντ' Ορέστην νῦν τε ϗ τότ' ἐννέπω.
ΗΛ. Απωλόμην δύσπους. οὐδὲν εἰμ' ἔτι.
ΚΛ. Σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ'· ἐμοὶ δὲ σὺ ξένε
Τἀληθὲς εἰπὲ, τῷ τρόπῳ διόλλυ.
ΠΑΙ. Κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, ϗ τὸ πᾶν φράσω.
Κεῖνος γὰ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ελλάδος
Πρόχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
Οτ' ἤκουε' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
Δρόμον προκηρύξαντος, ᾧ πρώτη κρίσις,
Εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·
Δρόμῳ δ' ἰσώσας τῇ φύσῃ τὰ τέρματα,
Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
Χἄπως μὲν ἐν πολλοῖσι πανῶρά σοι λέγω,
Οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα ϗ κράτη·
Εν δ' ἴσθ'· ὅσων γὰ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς
Δρόμων διαύλων πεντάθλ' ἃ νομίζεται,
Τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια

Ωλέ-

V. 678 al. πάλαι λέγω Rectius, H. Steph.

Ωλβίζετ', Αργεῖος μὲν ἀναναλκέμφως,
Ονομα δ' Ορέσης, τῦ τὸ κλεινὸν Ελλάδος
Αγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείρανλός σοι.
Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'. ὅτων δέ τις Θεῶν
Βλάπλῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
Κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας ὅθ' ἱππικῶν
Ην, ἡλίυ τέλλονλος, ὠκύπυς ἀγὼν,
Εἰσῆλθε σολλῶν ἁρμαληλατῶν μέτα·
Εἷς ἦν Αχαιὸς, εἰς ἀπὸ Σπάρλης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπισάτας.
Κἀκεῖνος ἐν τύτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
Ιππυς ὁ σέμπλος· ἕκλος, ἐξ Αἰτωλίας
Ξανθαῖσι σώλοις· ἕβδομος, Μάγνης ἀνήρ.
Ο δ' ὄγδοος, Λάκιππος Αἰνιὰν γλύος·
Εναλος, Αθηνῶν τῶν Θεσμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος δέκαλον ἐκπληρῶν ὄχον.
Στάνλες δ' ὅτ' αὐτὺς οἱ τελασμῶοι βραβεῖς
Κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέσησαν δίφρυς,
Χαλκῆς ὑπαὶ ζάλπιγσος ἦξαν. οἱ δ' ἅμα
Ιπποις ὁμοκλήσανλες, ἡνίας χεροῖν
Εσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεσώθη δρόμος
Κτύπυ κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
Φορεῖθ'· ὁμῦ δὲ πάνλες ἀναμεμιγμῶοι,
Φείδονλο κέντρων ὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι
Χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγματ' ἱππικά.
Ομῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
Ηφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐχάτην σήλην ἔχων,
Εχριμπ' ἀεὶ σύριγσα· δεξιόν τ' ἀνεὶς
Σειραῖον ἵππον, εἶρσε τὸν σροσκείμῶον.
Καὶ σρὶν μὲν ὀρθοὶ πάνλες ἔσασαν δίφροι·

Επείτα

Beatus praedicabatur, Argivus cognomine vocatus,
Nomine Oreſtes, filius Agamemnonis qui inclytum Graeciae
Exercitum adgregaſſet olim.
Et haec quidem ita ſunt acta : cum vero quis Deorum
Nocere vult, ne fortis quidem valet effugere.
Ille enim altero die, cum equeſtre
Erat, ſolis ad ortum, velox certamen,
Ingreſſus eſt cum multis curruum rectoribus.
Unus erat Argivus, unus a Sparta, duo
Afri jugatorum curruum praeſides,
Et ipſe inter eos, Theſſalicas habens
Equas quintus : ſextus ex Aetolia
Cum equis flavis, deinde ſeptimus Magneſius vir :
At octavus albis equis, Aenian genere erat :
Nonus ab Athenis, deorum manibus conditis,
Boeotius quidem decimum explens currum.
Stantes igitur (cum delecti ludorum praeſides ipſos
Ex ſorte ſtare juſſerant cum curribus)
Ad aereae clangorem tubae eruperunt. illi vero ſimul
Equos increpitantes, habenas manibus
Quaſſere; totum autem completum erat ſtadium
Strepitu crepitantium curruum; pulvis autem in altum
Ferebatur, ſimulque omnes commiſti
Parcebant ſtimulis nequaquam, ut poſſet ſuperare
Alter alterius rotas, et fremitus equeſtres.
Nam circa terga ſimul, et rotarum orbitas
Spumabant, ruebant fervidi equorum flatus.
Ille vero ultimam metam jam nactus
Admovit propius axem, eoque fine dextrum remittens
Equum, cohibuit proximum *metae*.
Et primo quidem erecti omnes ſteterunt currus,

Deinde

Deinde vero Aenianis viri duro equi ore
Vi auferunt currum, et ex reverſione
Cum abſolverunt ſextum ſeptimumque jam curſum,
Frontes impingunt Libycis vehiculis:
Hinc uno ex malo alius alium
Fregit, et ſuperincidit; totus vero replebatur
Naufragiis Criſſaeus equeſtribus campus.
Quod cum cerneret Atticus acer auriga,
Extra deflectit, et fraena inhibet, praeterlapſus
Equeſtrem procellam, in medio aeſtuantem.
Agebatque poſtremus quidem, ſecundus tamen habens
Equas Oreſtes, ad metam *ſimul* certam *victoriae* ſpem ducens.
Qui ſimul vidit ipſum ſolum relictum,
Acuto aures ſtrepitu perſonans velocium
Equarum inſequitur; et aequatis jugis ambo
Ferebantur ſimul, modo hic, modo ille
Caput praetendens equeſtribus vehiculis.
Et reliquos curſus quidem omnes incolumes
Exegit infelix Oreſtes, erectis curribus:
Deinde laxans lorum ſiniſtrum
Flectentis equi, inſcius in metam extimam
Impegit; fregit autem medios rotarum modiolos,
Et e curru lapſus eſt; implicaturque
Sectilibus loris. illo autem humi cadente
Equae ſunt diſſipatae medium per ſtadium.
Coetus autem ut vidit illum excuſſum
Curru, ululavit ob juvenem, dicens
Quibus rebus geſtis, quae ſortitur mala
Raptatus modo per ſolum, modo in coelum
Crura protendens! donec ipſum aurigae
Vix cohibito equorum curſu

Solverunt

Επειτα δ' Αινιᾶνος ἀνδρὸς ἄσομοι
Πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
Τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
Μέτωπα ζυμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
Κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
Εθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
Ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.
Γνοὺς δ' οὐξ Αθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος,
Εξω παραστᾶς, κἀνακωχεύει, παρεὶς
Κλύδωνα· ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
Ηλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑστέρας δ' ἔχων
Πῶλους Ορέσης, τῷ τέλει πίσιν φέρων.
Οδ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
Οξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
Πώλοις, διώκει· κἀξισώσαντες ζυγὰ
Ηλαυνέτην, πότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος
Κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
Καὶ τὰς μὲν ἄλλας πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
Ωρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
Επειτα, λύων ἡνίαν ἀριστεράν
Κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει σήλην ἄκραν
Παίσας. ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας,
Κἀξ ἀντύγων ὤλισθε· ζὺν δ' ἑλίσσει
Τιμηοῖς ἱμᾶσι. τὰ δὲ πίπτοντος πέδῳ,
Πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον.
Στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
Δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
Οἵ' ἔργα δράσας, οἷα λαγχάνει κακὰ,
Φορούμενος πρὸς ὕδασ, ἄλλοτ' ἀρτῷ
Σκέλη προφαίνων· ἐς τέ νιν διφρηλάται,
Μόλις καταχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,

Ελυσαν αἱμαλῆρὸν, ὥσε μηδένα
Γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
Καί νιν πυρᾷ κείανλες ἀθὺς, ἐν βραχεῖ
Χαλκῷ μέγισον ζῶμα δειλαίας ποδὸς
Φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τέλαμβύοι,
Οπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐσὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
Αλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν οἴπερ ἔιδομεν,
Μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟ. Φεῦ φεῦ, τὸ πᾶν δὴ δεσπότασι τοῖς πάλαι
Πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρ' γένος.

ΚΛ. Ω Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον ἀτυχῆ λέγω,
Η δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει
Εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον ζώζω κακοῖς.

ΠΑΙ. Τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

ΚΛ. Δεινὸν τὸ τίκτειν ἐσίν· ὐδὲ γὰ κακῶς
Πάσχοντι μῖσος ὧν τέκη προσγίνε'.

ΠΑΙ. Μάτην ἄρ' ἡμεῖς ὡς ἔοικεν ἥκομεν.

ΚΛ. Οὕτοι μάτην γέ. πῶς γὰ ἂν μάτην λέγοις;
Εἴ μοι θανόντος πὶς ἔχων τεκμήρια
Προσῆλθες, ὅσις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
Μαστῶν ἀποσὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
Απεξενῶτο· καί μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
Εξῆλθεν, ὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
Φόνυς πατρῴυς, δεὶν' ἐπηπείλη τελεῖν.
Ως τ' ὔτε νυκτὸς ὕπνον ὔτ' ἐξ ἡμέρας
Εμὲ σεγάζειν ἡδύν· ἀλλ' ὁ πρόσατῶν
Χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανυμένην.
Νῦν δ' ἡμέρᾳ γὰ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβυ
Πρὸς τῆσδ' ἐκείνυ θ'. ἥδε γὰ μείζων βλάβη

Ξύροικος

V. 759 al. κήανλες.

Solverunt cruentatum, ita ut nemo
Agnoſceret amicorum videns afflictum corpus.
Et ipſum rogo *impoſitum* cremarunt ſtatim, *et* in parvo
Vaſe aereo maximo de corpore miſellum cinerem
Afferunt viri Phocenſium delecti,
Ut paterno tumulum *tandem* ſortiatur in ſolo.
Haec quidem hoc modo geſta ſunt, etiam verbis
Luctifica, ſpectantibus autem *nobis*, qui ſpectavimus,
Graviſſima omnium, quae ego vidi, malorum.

CH. Heu heu! totum ergo veterum dominorum
Radicitus, ut videtur, interiit genus.

CL. O Jupiter, quid haec? utrum felicia dicam,
An atrocia quidem, lucroſa tamen? male tamen mordet
Quod meis ipſius vitam conſervo malis.

PAE. Quid ita animo concidis, mulier, ob ea quae modo dixi?

CL. Acerbum eſt liberos parere: neque enim injuriam li-
Paſſae matri odium eorum, quos peperit, accreſcit. [cet

PAE. Fruſtra igitur, ut videtur, huc venimus.

CL. Minime quidem fruſtra: quomodo enim fruſtra dixeris?

Quando mihi de illius morte certa afferens indicia
Ades, qui ex mea anima prognatus,
Ab uberibus meis, et alimento meo deſciſcens, exul
Inter exteros egit vitam: neque me, poſtquam ex hac terra
Exiit, unquam vidit: accuſans autem me
Necem ob paternam, atrocia minatus eſt *mihi* facere.
Ut neque noctu ſomnus, neque interdiu
Me cooperiat dulcis: ſed procedens
Tempus ita compulit me agere vitam, ut ſemper morituram.
Jam vero hac ipſa die liberor, nihil ut metuam *poſthac*
Ab iſta illoque. Iſta enim majus domeſticumque

Erat mihi incommodum, meum exſorbens ſemper
Animae meracum ſanguinem: jam vero tranquille forſitan,
Quod ad iſtius attinet minas, vivemus.
EL. Hei mihi miſerae: nunc enim lugere licet
Oreſta, tuam calamitatem; quando ita te habens
Ab iſta contumelia afficeris matre. num bene ſe habet?
CL. Non ſane tu: ſed ille, ut ſe habet, recte habet.
EL. Audi Nemeſis eum qui nuper interiit.
CL. Audiit quos oportet, et decrevit recte.
EL. Inſulta. nunc enim felix es.
CL. Tunc ergo et Oreſtes extinguere haec cogitatis?
EL. Nos quidem ipſi ſumus extincti, adeoque non te extinguere valemus.
CL. Multa veniſti, O hoſpes, dignus conſequi *praemia*,
Si hujus extinxiſti petulantes clamores.
PAE. Diſcedere ergo licet, ſi recte haec ſe habent.
CL. Minime *abibis:* quoniam neque me dignum
Sic faceres, neque, qui miſit, hoſpite.
At ingredere intro: iſtam vero foris clamare
Sine ſuaſque ipſius, et amicorum miſerias.
EL. Num vobis (ut maeſta curiſque mater afflicta *ſolet*)
Graviter lacrymare, et plorare videtur
Ob filium impia ſic *miſerrime* perditum?
Non, ſed irridens intus ſe abripuit. O me miſeram!
Oreſta chariſſime, ut me tua perdidiſti morte!
Avulſa enim prius ex animo meo abis,
Quae mihi ſola aderat jam reliqua, ſpe:
Te *nempe* patris fore aliquando vivum ultorem
Meique miſerae. nunc vero quo me ire oportet?
Sola enim ſum, teque jam privata
Et patre: ſerviendum eſt mihi denuo
Inter inimiciſſimos hominum mihi,

Patris

Ξύνοικος ἦν μοι, τὰμὸν ἐκπίνυσ' ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκραλον αἷμα· νῦν δ' ἔκηλά σε
Τῶν πῆσδ' ἀπειλῶν ὕπερχ' ἡμερώσομαι.
ΗΛ. Οἵ μοι τάλαινα. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα
Ορέσα τὴν σὴν ξυμφοράν, θθ' ὧδ' ἔχων
Πρὸς πῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;
ΚΛ. Οὔτοι σύ· κεῖνος δ' ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.
ΗΛ. Ακυε Νέμεσις τᾶ θανόντος ἀρτίως.
ΚΛ. Ηκυσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.
ΗΛ. Υβριζε. νῦν γὰ ἀτυχᾶσα τυγχάνεις.
ΚΛ. Οὐκᾶν Ορέσης γ' σὺ παύσελον τάδε;
ΗΛ. Πεπαύμεθ' ἡμεῖς, ὐχ' ὅπως ζε παύσομαι.
ΚΛ. Πολλῶν ἂν ἥκοις ὦ ξέν' ἄξιος τυχεῖν,
Εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσυ βοῆς.
ΠΑΙ. Οὐκᾶν ἀποσείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.
ΚΛ. Ηκις· ἐπείπερ ὕτ' ἐμᾶ καλαξίως
Πράξειας, ὕτε τᾶ πορόσανλος ξένυ.
Αλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκλοσθεν βοᾶν
Εα τά θ' αὐτῆς γ' τὰ τῶν φίλων κακά.
ΗΛ. Αρ' ὑμὶν ὡς ἀλγῦσα κωδυνωμένη,
Δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
Τὸν γὸν ἡ δύσηνος ὧδ' ὀλωλότα;
Αλλ' ἐγελῶσα, φρῦδος. ὦ τάλαν' ἐγώ,
Ορέσα φίλαθ' ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
Αποπαύσας γὰ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς
Αἴ μοι μόναν πορῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
Σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν πολε,
Κἀμᾶ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
Μόνη γὰ εἰμι, σᾶ τ' ἀπεστερημένη
Καὶ πατρὸς ἤδη. δεῖ με δυλεύειν πάλιν
Εν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ

Φόνευσι

Φονεῦσι πατρός· ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
Αλλ' ὅτι μὴν ἔγωγε τῦ λοιπῦ χρόνυ
Ξύνοικος ἔσομαι· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
Παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον·
Πρὸς ταῦτα, καμνέτω τις εἰ βαρύνεται
Τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μὲν, ἣν κλάνῃ·
Λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τῦ βίυ δ' ὐδεὶς πόθος.

Αντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Πῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ
Πῦ φαέθων Αλιος,
Εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
Κρύπτυσιν ἔκπλοι;
ΗΛ. Ε ἔ, αἰ αἰ.
ΧΟ. Ω παῖ, τί δακρύεις;
ΗΛ. Φεῦ.
ΧΟ. Μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς.
ΗΛ. Απολεῖς με.
ΧΟ. Πῶς;
ΗΛ. Εἰ δὴ φανερῶς οἰ-
χομένων εἰς αἴδαν
Ελπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμῦ
Τακομένας
Μᾶλλον ἐπεμβάσῃ.

Αντιστροφὴ ά.

ΧΟ. Οἶδα γὰ ἄνακτ' Αμφιάρεων
Χρυσοδέτοις ἵπποις
Κρυφθέντ' ἀπάταισι·
Καὶ νῦν ὑπὸ γαίας
ΗΛ. (Ε ἔ. ἰώ.)
ΧΟ. Πάμψυχος ἀνάσσει.

ΗΛ.

V. 827 al. Η ταῦτ'.

Patris *mei* ſicarios. num res mea bene ſe habet?
At nequaquam ego quidem in poſterum
Cum illis habitare ſuſtinebo, ſed has ipſas ad fores
Meipſam abjiciens, orba amicis reliquam conficiam vitam.
Propter quae ſi cui aegre eſt eorum, qui intus ſunt,
Occidat licet. nam beneficium erit, ſi occiderit,
Dolor vero, ſi vivam; vitae quia nulla jam cupido.

ANTISTROPHICA. *Strophe* I.

CH. Ubi tandem ſunt fulmina, vel
Ubi ſplendidus Phoebus,
Si haec intuentes
Supprimunt taciti, nec vindicant?
EL. He, He, Heu, Heu.
CH. Filia quid lachrymas?
EL. Heu!
CH. Ne altum nimis clamaveris.
EL. Enecabis me.
CH. Quomodo?
EL. Si de iis, qui manifeſte
Ad Orcum abierunt
Spem *importuna* ſuggeres, in me
Dolore jam tabidam
Magis inſultabis.

ANTISTROPHE I.

CH. *Quidni ſpem ſuggeram?* Novi enim regem Amphiaraum
Aurea propter monilia
Demerſum *uxoris* fraude.
Qui tamen nunc ſub terra
EL. (He, He, Heu, Heu.)
CH. Immortalis imperat.

EL.

EL. Heu!
CH. Heu inquis, *apage*, pernicioſa enim *mulier*.
EL. Domita nempe fuit.
CH. Imo illud volo.
EL. Novi, novi: quippe repertus eſt
Curator *et vindex* viri
Lugubris: mihi vero nemo amplius ſupereſt;
Qui enim ſuperfuit,
Evanuit vi abreptus.

STROPHE 2.

CH. Miſera, miſerias ſuſtines.
EL. Et ego hoc ſatis ſuperque ſcio,
Denſo ex impetu, perpetuaque ſerie multorum
Atrocium triſtiumque malorum.
CH. Novimus quae ploras.
EL. Ne igitur, ne nunc me amplius
Soleris, ubi nulla
CH. Quid dicis?
EL. Sunt ſpei
Ex germano fratre amplius
Et nobili, ſubſidia.

ANTISTROPHE 2.

CH. Omnibus mortalibus natura mors eſt deſtinata.
EL. An et equeſtribus in certaminibus
Cuique ut huic miſero, deſtinatum eſt,
Loris ſectilibus implicari?
CH. Improviſa ſane calamitas.
EL. Quidni improviſa? ſi terra in peregrina
Sine meis manibus
CH. Papae.

EL.

ΗΛ. Φεῦ.
ΧΟ. Φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γά.
ΗΛ. Εδάμη γά.
ΧΟ. Ναί.
ΗΛ. Οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γὰ
Μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν
Πένθει. ἐμοὶ δ' ὕτις ἔτ' ἔ-
ων· ὃς γὰ ἔτ' ἦν,
φρὸς ἀναρπαθείς.

Στροφὴ β'.

ΧΟ. Δειλαία δειλαίων κυρεῖς.
ΗΛ. Κἀγὼ τῶδ' ἴσωρ, ὑπερίσωρ,
Πανσύρτῳ πλαμμήνῳ πολλῶν
Δεινῶν συνῶντ' ἀχαιῶν.
ΧΟ. Εἴδομεν ἃ θροεῖς.
ΗΛ. Μή με νῦν μηκέτι
Παραγάγῃς, ἵν' ᾖ
ΧΟ. Τί φῄς;
ΗΛ. Πάρεισιν ἐλπίδων
Ετι κοινοτόκων
Εὐπαλριδᾶν τ' ἀρογοί.

Ανλιστροφὴ β'.

ΧΟ. Πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος.
ΗΛ. Η γὰ χαλαρσοῖς ἐν ἀμίλλαις
Οὕτως ὡς κείνῳ δυσάνῳ
Τμηθοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι;
ΧΟ. Ασκοπος ἁ λώβα.
ΗΛ. Πῶς γὰ ἥκ, εἰ ξένος,
Ατερ ἐμᾶν χεροῖν;
ΧΟ. Παπαί.

V. 858 al. ἀρχαίων. Sed Hesychius exponit ἀχαίας, λύπας.

ΗΛ. Κἐκἀθεν ὅτε τῦ
Τἀφυ ἀντιἀσας,
Οὔτε γόων ωαρ' ἠμῶν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΧΡ.
Ὑ Φ' ἡδονῆς τοι φιλἀτη διώκομαι,
Τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τἀχῳ μολεῖν.
Φέρω γὀ ἡδονἀς τε, κἀνἀπαυλαν ὧν
Πἀροιθεν εἶχες ἠ κατέσενες κακῶν. 880
ΗΛ. Πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ ωημἀτων
Ἀρηξιν, οἷς ἴασιν ὐκ ἔνες' ἰδεῖν;
ΧΡ. Πἀρες' Ορέσης ἡμἰν· ἴωθι τῦτ' ἐμῦ
Κλύσ' ἐναργῶς, ὥωερ εἰσορᾶς ἐμέ.
ΗΛ. Αλλ' ἦ μέμηνας ὦ τἀλαινα, κἀπὶ τοῖς
Σαυτῆς κακοῖσι, κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾶς;
ΧΡ. Μὰ τὴν ωαλρῴαν ἑσίαν, ἀλλ' ὐχ ὕβρι
Λέγω τἀδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς ωαρόντα νῷν.
ΗΛ. Οἴμοι τἀλαινα· ἠ τίνος βροτῶν λόγον
Τόνδ' εἰσακὐσασ', ὧδε ωισἀεις ἄγαν; 890
ΧΡ. Εγὼ μὲν ἐξ ἐμῦ τε κὐκ ἄλλυ, Ζαφῆ
Σημεῖ' ἰδῦσα, τῷδε ωισἀω λόγῳ.
ΗΛ. Τίν' ὦ τἀλαιν' ἰδῦσα ωίσιν, ἐς τί μοι
Βλέψασα, θἀλπῃ τῷδ' ἀνηκέσῳ ωυρί;
ΧΡ. Πρὸς νῦν Θεῶν ἄκυσον, ὡς μαθῦσά μυ
Τολοιπὸν, ἢ φρονῦσαν ἢ μωρὰν λέγῃς.
ΗΛ. Συ δ' ἴν λέγ', εἴ Ζοι τῷ λόγῳ τὶς ἡδονή.
ΧΡ. Καὶ δὴ λέγω Ζοὶ ωᾶν ὅσον καἰειδόμην.
Επεὶ γὀ ἦλθον ωαλρὸς ἀρχαῖον τἀφον,

Ορῶ

EL. Conditus eſt, neque
Sepulchrum nactus,
Neque luctus a nobis *debitos*.

CHRYSOTHEMIS, ELECTRA, CHORUS.

IAMBI.

CHR.

PRAE gaudio quidem, O chariſſima, compellor
Decoro omiſſo citius huc accurrere.
Affero enim voluptateſque et requiem illorum, quae
Olim ferebas et ingemiſcebas malorum.
EL. Unde autem invenias tu meorum malorum
Levamen, quibus nullam medelam conſpicor?
CHR. Adeſt Oreſtes nobis: hoc ſcito ex me
Audiens, *tam* certum eſſe, ut *jam* intueris me.
EL. At tu profecto inſanis, O miſera, et tuis
Ipſius malis et meis irrides?
CHR. Non per patrios Deos *rideo*, nec *ulla* contumelia
Iſta dico, illum ſed eſſe praeſto nobis *inquam*.
EL. Hei mihi, miſera! et ex quo mortalium rumorem
Hunc cum audieris, tam credis nimium?
CHR. Ego quidem ex me *ipſa*, non ex alio, cum certa
Signa viderem, hiſce dictis credo.
EL. Quid, miſera, conſpicata indicii? quidnam quaeſo
Intuita incaluiſti tam fervida et inſanabili ſpe?
CHR. Audi ergo, per Deos, ut cum me audiveris,
Deinde vel ſapientem *me*, vel ſtultam dicas.
EL. Tu vero dic, ſiqua tibi in dicendo voluptas.
CHR. Dicam hercle tibi omnia quae vidi.
Nam ſimulac veni patris ad vetus buſtum,

Video tumulo ex ſummo nuper fuſos
Fontes lactis, et cinctum undique
Omnibus quotquot ſunt floribus conditorium patris.
Conſpicata autem mirabar, et circumſpicio
Ne forte quis nobis prope accedat mortalium :
Ubi vero in tranquillo omnem vidi locum,
Tumulum acceſſi propius; in ſumma autem video
Pyra recentes comas deſectas :
Et continuo miſera ubi vidi, incutit mihi aliquid
Familiaris animo facies, cariſſimi mortalium
Omnium Oreſtae me haſce certum videre indicium :
Et manibus tollens, mali quidem ominis nihil dico,
Laetitia vero repleo ſtatim oculos lachrymis.
Nuncque ſimiliter, ut tunc quoque, certo ſcio
A nemine hoc ornamentum, quam ab illo, profectum.
Cui enim convenit hoc praeterquam mihi vel tibi?
Et ego quidem non feci (hoc novi)
Neque adeo tu : qui enim? cui quidem neque ad Deos
Licet impune ab hoc tecto diſcedere?
Sed nec matris ſane ne mens quidem amat
Talia facere; neque ſi feciſſet, latuiſſet.
Verum ſunt Oreſtae hi proculdubio honores.
At, O cara, confide; iiſdem nempe
Non idem ſemper Deorum adeſt.
Nobis quidem erat ante inimicus : praeſens autem forte
Multorum erit auſpicium dies bonorum.

EL. O dementia! ut te miſereor jampridem?

CHR. Quidnam eſt? non jucunda ſunt quae dico?

EL. Neſcis ubi terrarum, neque ubi ſenſuum ſis.

CHR. Qui ergo neſciam, quae ſaltem vidi clare?

EL. Mortuus eſt, miſera; et ab illo tibi

Sperata

Ορῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
Πηγὰς γάλακτος, καὶ περισεφῆ κύκλῳ
Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην παλρός.
Ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
Μήπω τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν·
Ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
Τύμβῳ περσείρπον ἄσσον· ἐχάτης δ' ὁρῶ
Πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τελουμένου·
Κἀθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
Ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
Πάντων Ορέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον·
Καὶ χερσὶ βασάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ,
Χαρᾷ δὲ πίμπλημ' ἄθυς ὄμμα δακρύων·
Καὶ νῦν θ' ὁμοίως κοὐτότ' ἐξεπίσαμαι,
Μήτοι τόδ' ἀγλαΐσμα πλὴν κείνου μολεῖν.
Τῷ γὰρ πρεσπήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
Κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσαμαι,
Οὔθ' αὖ σύ. πῶς γάρ, ἤ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
Ἔξεις' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποσῆναι σέγης;
Αλλ' ὅδε μὲν δὴ μητρὸς ὕθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
Τοιαῦτα πράσσειν, ὅστε δρῶσ' ἐλάνθανεν·
Αλλ' ἐς Ορέστου ταῦτα τἀπιτίμια.
Αλλ' ὦ φίλη θάρσυνη· τοῖς αὐτοῖσί τοι
Οὐκ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παρασατεῖ.
Νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν συγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛ. Φεῦ τῆς ἀνοίας· ὡς σ' ἐποικτείρω πάλαι.
ΧΡ. Τί δ' ἐστίν; ὑ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
ΗΛ. Οὐκ οἶδ' ὅποι γῆς, οὐδ' ὅποι γνώμης φέρῃ.
ΧΡ. Πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἃγ' εἶδον ἐμφανῶς;
ΗΛ. Τέθνηκεν ὦ τάλαινα· τὰ κείνου δέ σοι

Σωτῆρι

Σωτῆρι ἔρρει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα.
ΧΡ. Οἵ μοι τάλαινα· τῦ τάδ' ἥκυσας βροτῶν;
ΗΛ. Τῦ πλησίον παρόντος ἠνίκ' ὤλλυτο.
ΧΡ. Καὶ πῦ 'στιν ὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.
ΗΛ. Κατ' οἶκον, ἡδύς, ὐδὲ μήτρὶ δυσχερής.
ΧΡ. Οἴμοι τάλαινα. τῦ γὰ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
Τὰ πολλὰ παῖς πρὸς τάφον κλερίσματα;
ΗΛ. Οἶμαι μαλις' ἔγωγε τῦ τεθνηκότος
Μνημεῖ' Ορέστυ ταῦτα προσθεῖναί τινα.
ΧΡ. Ω δυσυχής· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγυς
Τοιύσδ' ἔχυσ' ἔπαυσον, ὐκ εἰδῆ ἄρα
Ιν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν ὅθ' ἱκόμην,
Τά τ' ὄντα προύθεν, ἄλλα δ' ἁρίσκω κακά.
ΗΛ. Οὕτως ἔχει σοὶ ταῦτ'. ἐὰν δέ μοι πιθῇ,
Τῆς νῦν παρύσης πημονῆς λύσεις βάρος.
ΧΡ. Η τὺς θανόντας ἐξανασησω ποτέ;
ΗΛ. Οὐ ἔωδ' ὅγ' εἶπον· ὐ γὰ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.
ΧΡ. Τί γὰ κελάδεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος;
ΗΛ. Τλῆναί σε δρῶσαν ἃ 'γὼ παραινέσω.
ΧΡ. Αλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', ὐκ ἀπώσομαι.
ΗΛ. Ορα· πόνυ τοι χωρὶς ὐδὲν ἀτυχεῖ.
ΧΡ. Ορῶ· ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν οἰήσω.
ΗΛ. Ακυε δὴ νῦν ἣ βεβύλαμαι τελεῖν.
Παρυσίαν μὲν οἶδα κἀ σύ πυ φίλων,
Ως ὅτις ἡμῖν ἐσὶν, ἀλλ' ἄδης λαβὼν
Απεσέρηκε, κἀ μόνα λελείμμεθον.
Εγὼ δ' ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
Θάλλονθ' ἑτοίμυν, εἶχον ἐλπίδας
Φόνυ πότ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι παῖδος.
Νῦν δ' ἠνίκ' ὐκέτ' ἐσὶν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
Οπως

V. 949 al. ἃ 'γὼ ἐγὼ.

Sperata ſalus periit: nihil ad illum ultra reſpice.
CHR. Hei mihi miſerae! ex quo haec audiſti mortalium?
EL. Ab eo, qui aderat, cum periret.
CHR. Ubinam ille eſt? admiratio ſane me ſubit.
EL. Domi ſuavis, neque matri moleſtus.
CHR. Hei mihi miſerae! cujuſnam ergo hominum erant
Multae illae ad patris tumulum inferiae?
EL. Credo equidem potiſſimum mortui Oreſtae
Monumenta haec appoſuiſſe quempiam *alterum*.
CHR. O infelix! ego quidem cum gaudio ſermones
Hoſce ferens properabam, ignara ſcilicet
Quibus eſſem in malis: nunc vero ubi veni,
Prioraque, aliaque *inſuper* reperio infortunia.
EL. Ita haec ſe tibi habent: ſi vero mihi parueris,
Praeſentis mali nos liberabis onere.
CHR. *Vis* igitur mortuos exſuſcitem?
EL. Non iſtud eſt quod dixi: non enim adeo demens ſum.
CHR. Quid igitur jubes, quod ego praeſtare valeam?
EL. Ut *nempe* ſuſtineas quae ego juſſero.
CHR. Age, ſiquid ex uſu erit, non detrectabo.
EL. Vide: ſine labore nihil proſpere cedit.
CHR. Video, conferamque omnia quaecunque valeo.
EL. Audi igitur jam, quae decreverim facere.
Copiam quidem noſti et tu quoque amicorum,
Quam nulla nobis ſit: at Orcus, ſublatis omnibus,
Nos privavit, et ſolae ſumus relictae.
Ego vero quamdiu quidem fratrem vivis *intereſſe*,
Florentemque inaudibam, fovi ſpes
Caedis aliquando eum vindicem fore patris.
At nunc, quando non eſt amplius, ad te reſpicio,

Ut autorem ipſum paternae caedis,
Cum hac tua ſorore, ne cunctéris occidere
Aegiſthum. nihil enim te oportet me celare amplius.
Quo uſque enim manebis ſegnis? quam ſpem
Reſpicis amplius firmam? cui adeſt quidem copia gemendi,
Opum paternarum uſu orbatae,
Adeſt et lugendi copia, quae in tantum temporis ſpatium
Thalamique et Hymenaei expers ſeneſcis.
Et haec ſane nequaquam ſperaveris
Te poſt adepturam: neque enim adeo inconſultus eſt homo
Aegiſthus, ut tuum unquam vel meum genus
Creſcere ſinat, ſuum ipſius ad certum malum.
Quod ſi ſecuta fueris mea conſulta,
Primum quidem laudem pietatis a parente infra
Defuncto reportabis, fratreque ſimul:
Deinde autem, ut nata es, libera
Vocabere in poſterum, et nuptias *te* dignas
Conſequeris: amat enim quiſque *ſua* ſpectare commoda.
Ex ore quoque hominum famam nonne vides quantam
Tibique, et mihi, adjunges, ſi mihi pareas?
Quiſnam civium *omnium*, aut hoſpitum nos conſpicatus
Talibus nos laudibus non excipiet?
Videte has duas ſorores, amici,
Quae paternam domum conſervarunt;
Quae hoſtium modo feliciter agentium,
Animae *ſuae* non parcentes, duces erant caedis.
Has amare decet, has decet omnes venerari:
Has etiam et in feſtis diebus, inque civium conventu
Honorare omnes decet, propter virilem virtutem.
Talia de nobis nemo non dicet mortalium,

Viven-

Οπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴων φόνων
Ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ καλοκυήσῃς κλανεῖν
Αἴγισθον. ὡδὲν γὰρ (ε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
Ποῖ γὰρ μῶεῖς ῥάθυμος; εἰς τίν' ἐλπίδων
Βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεσι μὲν σένειν
Πλάτα πατρῴα κλῆσιν ἐσερημώμη,
Πάρεσι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τᾶ χρόνω
Αλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμφάγά τε.
Καὶ τῶνδε μῶτοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
Τάξῃ πότ'. ὁ γὰρ ὧδ' ἄβουλος ἐς' ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥσε σόν ποτ' ἢ καμὸν χρῶς
Βλασεῖν ἐάσαι, πημονὴν αὐτῷ (αφῆ.
Αλλ' ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
Πρῶτον μὲν ἀσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
Θανόντος οἴσῃ, τᾶ κασιγνήτᾳ δ' ἅμα.
Επειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλεύθερα
Καλῇ τολοιπὸν, κὴ γάμων ἐπαξίων
Τάξῃ· φιλεῖ γὰρ πως τὰ χρησὰ πᾶς ὁρᾶν.
Λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
Σαυτῇ τε καμοὶ προσβαλεῖς πειθῆσ' ἐμοί;
Τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν,
Τοιῶσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται;
Ιδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,
Ω τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην·
Ω τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
Ψυχῆς ἀφειδήσανθ', πρυσήτην φόνω.
Τύτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
Τῶδ' ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει
Τιμᾶν ἅπαντας ὕνεκ' ἀνδρίας χρεών.
Τοιαῦτά τοι νῷ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,

V. 979 al. Λόγῳ μὲν ἦν.

Ζώσαν, θανόσαν θ', ὥσε μὴ κλιπεῖν κλέος.
Αλλ' ὦ φίλη πεί θηλι, ξυμπόνει πατρί·
Σύσκαμν' ἀδελφῷ· σαῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ·
Πᾶσον δὲ ξαυτὴν, τοῦτο γινώσκουσ', ὅτι
Ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΧΟ. Εν τοῖς τοιούτοις ἐσὶν ἡ πειθμηθία
Καὶ τῷ λέγονλι κὴ κλύονλι σύμμαχος.

ΧΡ. Καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
Ετύσχαν' αὔτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἄν
Τὴν ἀλάθειαν, ὥσπερ οὐχὶ ξώζεῖ). 1000
Ποῖ γάρ' πότ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
Αὐτὴ θ' ὁπλίζη, κἀμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
Οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς·
Σθένεις δ' ἔλατλον τῶν ἐναντίων χεροῖν.
Δαίμων δὲ τοῖς μὲν ἀτυχὴς καθ' ἡμέραν,
Ημῖν δ' ἀπορρεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεῖ).
Τίς ὢν τοιοῦτον ἄνδρα βυλεύων ἐλεῖν,
Αλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεῖ);
Ορα, κακῶς πράσονλε, μὴ μείζω κακὰ
Κτησώμεθ', εἴτις τόσδ' ἀκούσεῖ) λόγυς. 1010
Λύει γὰ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἐπωφελεῖ,
Βαξιν καλὴν λαβόνλε, δυσκλεῶς θανεῖν.
Οὐ γὰ θανεῖν ἔχθισον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
Χρῄζων τὶς, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.
Αλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρυς τοπᾶν
Ημᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος,
Καλάσχες ὀργήν· κὴ τὰ μὲν λελεγμένα
Αρρετ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
Αὐτὴ δὲ νῦν χὲς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
Σθένυσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν. 1020

ΧΟ. Πείθυ· πρεπούσας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ

Κέρδε

Viventibus, mortuisque, adeo ut *nostra* nunquam deficiat gloria.
At, O cara, obtempera, patri fer auxilium :
Adjuva fratrem : libera ex malis me :
Liberaque teipsam : illud sciens quod
Turpe est generosis vivere turpiter.
CH. In hisce est prudentia
Et dicenti, et audienti utilis.
CHR. Et antequam locuta esset, O mulieres, si mens
Illi non laeva fuisset, servasset
Eam cautionem, quam non jam servat.
Quo enim quaeso respiciens, ad tam audax facinus
Et ipsa temet armas, et me subsidio advocas?
Nonne vides? mulier quidem, non vir, es :
Vales autem minus quam hostes manuum vi.
Fortuna vero illis quidem secunda *adest* indies;
Nobis autem retro labitur, et ad nihil redit.
Quis igitur talem virum moliens perimere
Immunis a malo discesserit?
Vide ne *nos ante* mala passae, majora mala
Nanciscamur, siquis ista audiverit dicta :
Nihil enim nos liberat, neque *adeo* adjuvat,
Si famam nactae honestam, indigne pereamus.
Haud enim mori tristissimum *est*, at cum mori
Quis cupiat, deinde ne hoc quidem valeat assequi.
Quare te supplex oro, priusquam simul et nos omnes funditus
Pereamus, et omne vastetur genus,
Cohibe iram : et quae jam dicta sunt
Indicta ego tibi et irrita servabo.
Ipsa vero mentem habens *sanam disce* saltem aliquando,
Cum nihil valeas, potentioribus cedere.
CH. Obtempera : prudentia enim nihil mortalibus est

Lucri, quod percipiant, praeſtantius, neque mente ſana.
EL. Inexpectatum nihil dixiſti : pulchre enim
Novi te rejecturam mea conſilia propoſita.
Sed hiſce manibus, mihique ſoli peragendum *reſtat*
Etiam hoc opus : neque enim jam irritum demittemus.
CHR. Heu ! utinam tali fuiſſes animo, pater
Cum caederetur : *ſic* enim omnia *per te* confeciſſes.
EL. Eram quidem natura *talis*, ſed animo tunc imbecilliore.
CHR. Da operam, ut talis animo ſemper perſtes.
EL. Non adjutura ſunt haec monita, *ſcio*.
CHR. Probabile *eſt* enim *mala* molientem cadere in infortunium.
EL. Laudo te ob tuam prudentiam, ſed ob timiditatem odi.
CHR. Suſtinebo audire, *venit tempus* quando et me laudabis.
EL. At ex me quidem id nunquam audies.
CHR. Sat longum reſtat tempus, quod haec dijudicet.
EL. Abi : in te enim nihil ineſt auxilii mihi.
CHR. Ineſt : tibi autem deeſt, qui diſcat, animus.
EL. I, matri haec omnia enarra tuae.
CHR. At nondum tanto in te odio accendor ego.
EL. Scis tu tamen, quo me infamiae ducis.
CHR. Infamiae quidem non, ſed providentia tibi *profutura*.
EL. Ergone, quod tibi juſtum videtur, ſequi me oportet?
CHR. Cum tu recte ſapueris, et tu nobis praeiveris.
EL. Malum eſt profecto bene dicentem, *factis* peccare.
CHR. Recte tuum, quo laboras, tetigiſti morbum.
EL. Quid? annon jure tibi haec videor dicere?
CHR. Eſt tamen ubi et jus diſpendium affert.
EL. Has ego ſecundum leges nolo vivere.
CHR. At haec ſi feceris, laudabis me poſtea.
EL. Atqui faciam equidem, neutiquam a te territa.

CHR.

Κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, ὐδὲ νῦ ζοφῦ.
ΗΛ. Απροσδόκητον ὐδὲν εἴρηκας· καλῶς
Δ' ἤδειν σ' ἀποῤῥίψασαν ἃ' πυγξελλόμην.
Αλλ' αὐτοχειρί μοι μόνῃ τε δρασέον
Τὄργον τόδ'. ὐ γὰ δὴ κενόν γ' ἀφήσομαι.
ΧΡ. Φεῦ, εἶθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην, παῖ ῥὸς
Θνήσκοντος εἶναι· πάντα γὰ καλειργάσω.
ΗΛ. Αλλ' ἦν φύσιν γὲ, τὸν δὲ νῦν ἤσων τότε.
ΧΡ. Ασκὶ τοιαύτη νῦν δι' αἰῶνος μόνειν.
ΗΛ. Ως ὐχὶ ζυνδράσασα νυθελεῖς τάδε;
ΧΡ. Εἰκὸς γὰ ἐγχειρῦντα χ' πράτλειν κακῶς.
ΗΛ. Ζηλῶ ζε τῦ νῦ, τῆς δὲ δειλίας συγῶ.
ΧΡ. Ανέξομαι κλύουσα, χ' ὥταν εὖ λέγῃς.
ΗΛ. Αλλ' ὄποτ' ἐξ ἐμῦ γε μὴ μάθῃς τόδε.
ΧΡ. Μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτά χ' ὡ λοιπὸς χρόνος.
ΗΛ. Απελθε· ζοὶ γὰ ὠφέλησις ὐκ ἔνι.
ΧΡ. Ενεσιν, ἀλλὰ ζοὶ μάθησις ὐ πάρα.
ΗΛ. Ελθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.
ΧΡ. Ουδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.
ΗΛ. Αλλ' ὖν ἐπίσω γ' οἵ μ' ἀτιμίας ἄγεις.
ΧΡ. Ατιμίας μὲν ὔ, πεπμηθείας δέ ζυ.
ΗΛ. Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπιπέπαμαι με δεῖ;
ΧΡ. Οταν γὰ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσῃ σὺ νῷν.
ΗΛ. Η δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.
ΧΡ. Εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πεθύσκεισαι κακῷ.
ΗΛ. Τί δ'· ὐ δοκῶ ζοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
ΧΡ. Αλλ' ἔσιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρῃ.
ΗΛ. Τύτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις ὐ βύλομαι.
ΧΡ. Αλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.
ΗΛ. Καὶ μὴν ποιήσω γ', ὐδὲν ἐκπλαγεῖσά ζε.

ΧΡ.

V. 1035 al. πάθῃς.

ΧΡ. Καὶ τῦτ' ἀληθὲς, ὐδὲ βυλεύσῃ πάλιν;
ΗΛ. Βυλῆς γὰ ὐδέν ἐσιν ἔχθιον κακῆς.
ΧΡ. Φρονεῖν ἔοικας ὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω.
ΗΛ. Πάλαι δέδοκ') ταῦτα, κὐ νεωσί μοι.
ΧΡ. Απειμι τοίνυν· ἴτε γὰ σὺ τἄμ' ἔπη
Τολμᾶς ἐπαινεῖν, ἴτ' ἐγὼ τὰς σὰς τρόπυς.
ΗΛ. Αλλ' εἴσιθ'. ἴ ζοι μὴ μεθέψομαί πολε,
Οὐδ' εἰ σφόδρ' ἱμείρυσα τυγχάνεις· ἐπεὶ
Πολλῆς ἀνοίας ἡ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
ΧΡ. Αλλ' εἰ ζεαυτῇ τυγχάνεις δοκῦσά τι
Φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰ ἐν κακοῖς
Ηδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

Ανιτροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Τί τὰς ἄνωθεν φρονιμωτάτυς
Οἰωνὰς ἐσορώμεθα
Τροφᾶς κηδομένυς, ἀφ' ὧν τε
Βλασῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρω-
σι, τάδ' ὐκ ἐπίσης τελῦμεν;
Αλλ' ἴ τὰν Διὸς ἀσραπάν,
Καὶ τὰν ὐρανίαν Θέμιν,
Δαρὸν γὰ ὐκ ἀποίνησοι.
Ω χθονία βροτοῖσι φάμα,
Καλά μοι βάσον οἰκτρὰν
Οπα τοῖς ἔνερθ' Ατρείδαις,
Αχόρατα φέρυς' ὀνείδη.

Ανιτροφὴ ά.

Οτι σφίσ' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων
Νοσεῖ δή· τὰ δὲ πρὸς τέκνων,
Διπλῆ φύλοπις ὐκέτ' ἐξι-
σῦται

V. 1071 al. ἀπόνησοι.

CHR. Etiamne hoc certum? neque *tuum* mutabis consilium *meo?*

EL. Consilio enim nihil est odiosius malo.

CHR. Intelligere videris nihil eorum, quae loquor.

EL. Olim decreta sunt haec mihi, non nuper.

CHR. Abeo igitur: neque enim tu meos sermones
Sustines probare, neque ego tuos mores.

EL. Quin abi, non tecum communicabo amplius,
Neque si impensius cupias: quoniam
Ingentis est stultitiae, vel sequi inania.

CHR. At si tibi ipsi videris omnino sapere,
Talia licet sapias: sed ubi in mala
Jam perveneris, mea probabis dicta.

ANTISTROPHICA. *Strophe* 1.

CH. Quare quae supra *volitant* prudentissimas
Alites intuentes
Earum victui prospicere, et a quibus
Natae fuerint, et a quibus beneficium
Acceperint, *quare* non *et nos eadem* pari gratia facimus?
At non per Jovis fulgur,
Coelestemque Themin,
Diu non erimus impuniti.
O terram penetrans mortalium Fama,
Defer mihi miserabilem
Vocem *hanc* ad manes Atridarum,
Gaudii prorsus vacua nuntiantem opprobria.

ANTISTROPHE 1.

Quod jam illis res domesticae
Aegre se habent: quod ad filias autem,
Duplex discordia nondum

Compo-

Componitur amico convictu.
Prodita vero, *ac* sola fluctuat
Electra, perpetuo patris *necem*
Misera gemens, sicut
Luctu inexplebilis luscinia,
Neque de morte tantillum sollicita;
Quin et luce privari parata *est*,
Postquam geminas perdiderit Furias.
Quae sic parentum amans unquam nata fuit?

STROPHE 2.

Nemo generosus vitam agens miseram,
Nobilitatem turpare suam sustinet,
Obscurus ut fiat. O filia, filia, quare
Et tu lacrymabilem
Assidue vitam elegisti,
Inhonesta strenue oppugnans,
Ita ut una tantum ratione duo feras *praemia*,
Prudensque optimaque *simul* filia dici.

ANTISTROPHE 2.

Vivas mihi utinam, superior manu
Divitiisque hostibus, quantum
Nunc manibus *illorum* subes.
Quoniam reperi te
Sorti malae
Obviam euntem, per tuam in Jovem pietatem
Optima primasque ferentem in iis
Quae inter mortales florent justissima.

ORE-

σῦταγ φιλοσασίῳ διαίτᾳ.
Πρόδολος δὲ μόνα ζαλᾴει
Ηλέκτρα, τὸν ἀεὶ σαλρὸς
Δειλαίᾳ σενάχυσ', ὅπως
Α σανόδυρλος ἀηδὼν,
Οὔτέ τι τᾷ θανεῖν σρομηθὴς,
Τό, τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα
Διδύμαν ἐλῦσ' ἐριννύν.
Τίς ἂν εὐπάλρις ὧδε βλασοῖ;

Στροφὴ β'.

Οὐδεὶς σῷ ἀγαθῶν ζῶν κακῶς,
Εὔκλειαν αἰχύναγ θέλῃ
Νώνυμος ὢ σαῖ σαῖ· ὥσ-
τε κἀγὼ σὰ σκλαυλον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἶλχ,
Τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα
Δύο φέρειν ἑνί γε λόγῳ,
Σοφά τ' ἀρίσα τε σαῖς κεκλῆθαγ.

Ανλισροφὴ β'.

Ζώης μοι καθύπερθεν χερὶ,
Πλύτῳ τε σῷ ἐχθρῶν, ὅσον
Νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις.
Επεί σ' ἐφάρηκα μοί-
ρᾳ μὲν ὐκ ἐπ' ἐωλᾷ
Βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγις' ἔβλασε
Νόμιμα, τῶνδε φερομήναν
Αρισα τᾷ Ζηνὸς ἀσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΠΑΙΔΑΓΟΓΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΟΡ.

Ἆρ' ὦ γυναῖκες ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
Ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;
ΧΟ. Τί δ' ἐξεραυνᾷς, ἢ τί βουληθεὶς πάρει;
ΟΡ. Αἴγισθον ἔνθ' ὤκησεν ἰσορῶ πάλαι.
ΧΟ. Ἀλλ' εὖ γ' ἱκάνεις, χ' ὡ φράσας ἀζήμιος.
ΟΡ. Τίς ἦν ἄν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἄν
Ἡμῶν σοθεινὴν κοινόπτην παρουσίαν;
ΧΟ. Ἡ δ'· εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.
ΟΡ. Ἰθ' ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκεῖς ματαύσσ' ἄνδρες Αἴγισθον τινες·
ΗΛ. Οἴμοι τάλαιν· ἡ δή σοθ' ἧς ἠκούσαμεν
Φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
ΟΡ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν· ἀλλά μοι γέρων
Ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
ΗΛ. Τί δ' ἔστιν ὦ ξέν'; ὡς μ' ὑπέρχεῖ φόβος.
ΟΡ. Φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψανα ἐν βραχεῖ
Τάφῳ θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν.
ΗΛ. Οἵ ἐγὼ τάλαινα· τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές.
Πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.
ΟΡ. Εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεσίων κακῶν,
Τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου σέγον.
ΗΛ. Ὦ ξεῖνε, δὸς νῦν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
Κέκλοθεν αὐτὸν τεύχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν·
Ὅπως ἐμαυτὴν ἢ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
Ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι πρόσω.

ΟΡ.

ORESTES, ELECTRA, PAEDAGOGUS, CHORUS.

IAMBI.

OR.

NUM, O mulieres, rectaque audivimus,
Rectеque *eo*, quo volumus, ingredimur viam?

CH. Quid ſciſcitaris? cujus et cauſa venis?

OR. Aegiſthum, ubi habitet, quaero dudum.

CH. Atqui recte ſane *huc* venis, et, qui monſtravit, caret culpa.

OR. Quae igitur veſtrum nunciabit intro
Me adeſſe communis rei et gratiſſimae gratia? 1110

CH. Iſta; ſiquidem propinquam convenit dicere.

OR. I, mulier, dic ingreſſa
Phocenſes quoſdam viros quaerere Aegiſthum.

EL. Hei mihi miſerae: num tandem illius, quam audivimus
Famae adfertis *huc* certa indicia?

OR. Famam tuam haud ſcio: ſed mihi ſenex
Mandavit de Oreſte Strophius *aliquid* dicere.

EL. Quid autem eſt *id*, hoſpes? ut me inceſſit timor!

OR. Portantes parvas illius reliquias in exiguo
Vaſe mortui, ut vides, afferimus. 1120

EL. Heu ego miſera! illum ipſum jam certum
Praeſtoque ad manum, ut videtur, dolorem cerno.

OR. Siquid ploras ob Oreſtis mala,
Hoc vaſculum illius, ſcito, corpus tegit.

EL. O hoſpes, da jam, per Deos *rogo*, ſiquidem hoc
Tegit illum vas, in manus ſumere:
Ut me ipſam, et genus pariter totum
Cum hoc lamenter et defleam cinere.

OR. Qui fertis *huic*, quaecunquc ſit, date; non enim
Ut inimicum gerens animum rogat hoc,
Sed quaedam ex amicis, vel ſanguine propinquis.

EL. O chariſſimi monumentum hominum mihi
De anima Oreſtis reliquum: quam ſpe modo
Te diſpari recipio, quam *hinc* emiſeram.
Nunc enim te nullum geſto manibus;
Domo te vero, puer, ſplendidum emiſi ego.
O utinam prius *mihi* defeciſſet vita,
Quam te in terram peregrinam emiſiſſem, manibus
Furata hiſce, et ſervaſſem a caede:
Ut illa ipſa die defunctus, jaceres
Paterni tumuli communem ſortitus partem.
Nunc autem procul domo in peregrina terra exul,
Male periiſti, a tua procul ſorore.
Neque in meis manibus miſera ego
Lavacris *te* ornavi, neque voracis ignis
Suſtuli, ut decuit, infelix onus.
Sed peregrinis manibus curatus miſer
Parvum advenis pondus in parva urna.
O miſera ego! O inutilia quondam mea
Alimenta, quae ego ſaepius tibi
Dulci labore praebui: neque enim unquam
Matri tu eras magis quam mihi charus.
Neque domeſtici erant, ſed ego nutrix.
Ego tua ſoror *te* ſemper alloquebar.
Jam vero defecerunt haec una die
Extincta tecum: omnia enim ſimul rapuiſti,
Velut procella diſcedens. periit pater,
Ego *quoque* tibi ſum mortua; *tuque* ipſe nullus es mortuus.

Rident

ΟΡ. Δόθ', ὅτις ἐσὶ, προσφέρουλες· ὑ γὰ ὡς
Εν δυσμυείᾳ γ' ὧδ' ἐπαυτεῖταν τόδε·
Αλλ' ἢ φίλων τίς, ἢ πρὸς ἅιμαλος φύσιν.
ΗΛ. Ω φιλτάτυ μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
Ψυχῆς Ορέσυ λοιπόν· ὡς ἀπ' ἐλπίδων
Οὐχ' ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
Νῦν μὲν γὰ ὑδὲν ὄντα βασάζω χεροῖν·
Δόμων δέ σ', ὦ πᾶ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
Ως ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον
Πρὶν ἐς ξένην σὲ γᾶαν ἐκπέμψαι χεροῖν
Κλέψασα ταῆνδε, κἀνασώσαδαι φόνυ·
Οπως θανὼν ἔκειτο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
Τύμβυ παλρῴυ κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
Νῦν δ' ἐκλὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,
Κακῶς ἀπώλυ, σῆς κασιγνήτης δίχα.
Κὤτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
Λυπροῖς ἐκόσμησ', ὅτε σαμφλέκλυ πυρὸς
Ανειλόμην ὡς εἰκὸς ἄθλιον βάρος.
Αλλ' ἐν ξένῃσι χερσί κησθείς τάλας,
Σμικρὸς πεσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
Οἴμοι τάλαινα, τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
Ανωφελήτυ, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ Ϛοὶ
Πόνῳ γλυκεῖ παρέχον. ὅτε γὰ σὸλε
Μήτρὸς σύ γ' ἦθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος,
Οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός·
Εγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ προσηυδώμην ἀεί.
Νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
Θανόνλα σὺν Ϛοί· πάνλα γὰ Ϛυναρπάσας,
Θύελλ' ὅπως, βέβηκας. οἴχε) πατήρ·
Τέθνηκ' ἐγώ Ϛοι· φρῦδος αὐτὸς εἶ θανών.

Γελῶσι

V. 1156 al. Θανόνλι.

Γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεῖ δ' ὑφ' ἡδονῆς
Μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
Φήμας λάθρα πρὸπεμπες ὡς φανήμενος
Τιμωρὸς αὐτός· ἀλλὰ τῦθ' ὁ δυσυχὴς
Δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο·
Ος σ' ὧδέ μοι πρὸπεμψεν ἀντὶ φιλάτης
Μορφῆς, ποδόν τε καὶ χιὰν ἀνωφελῆ.
Οἴμοι οἴμοι.
Ω δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
Ω δεινολάτας, οἴμοι οἴμοι,
Πεμπθεὶς κελαδθεὶς φίλαθ', ὥς μ' ἀπώλεσας.
Απώλεσας δῆτ' ὦ κασίγνητον κάρα.
Τοιγὰρ, σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
Τὴν μηδὲν, εἰς τὸ μηδὲν, ὡς σὺν σοὶ κάτω
Ναίω τολοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
Ξὺν τοὶ μετεῖχον πρὸς ἴσων. καὶ νῦν πρόθῳ
Τῦ σῦ θανῦσα μὴ 'πολείπεσθαι τάφυ.
Τὺς γὰρ θανόντας εὖ ὁρῶ λυπυμένυς.

ΧΟ. Θνητῦ πέφυκας πατρὸς Ηλέκτρα, φρόνει·
Θνητὸς δ' Ορέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τῦτ' ὀφειλέτ' παθεῖν.

ΟΡ. Φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχάνων
Ελθω; κρατεῖν γὰρ ἐκέτι γλώσσης θέλω.

ΗΛ. Τί δ' ἔχες ἄλλος; πρὸς τί τῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;

ΟΡ. Η σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ηλέκτρας τόδε;

ΗΛ. Τόδ' ἐς ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.

ΟΡ. Οἴμοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε ξυμφορᾶς.

ΗΛ. Τί δή ποτ' ὦ ξέν' ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε;

ΟΡ. Ω σῶμ' ἀτίμως καὶθέως ἐφθαρμένον.

ΗΛ. Οὔτοι ποτ' ἄλλων ἢ 'μὲ δυσφημεῖς ξένε.

ΟΡ.

V. 1174 al. Ξὺν γοί.

Rident autem inimici : insanitque prae gaudio
Mater non mater, de qua tu mihi saepe
Nuncia clam misisti, quod venturus fores
Ipse vindex. at hoc infelix
Fortuna tuaque et mea prorsus abstulit,
Quae te mihi sic remisit, pro charissima
Forma cineremque et umbram inutilem.
Hei mihi miserae !
O corpus miserandum ! Heu, Heu !
O acerbissimas, (hei mihi, hei mihi)
Missus vias charissime, quam me perdidisti !
Perdidisti perfecto, O germanum caput.
Quare tu me suscipe in hoc tuum vasculum,
Me quae nulla sum, ad id quod nihil est, ut tecum apud inferos
Habitem posthac; etenim quando apud superos eras,
Tecum fruebar pari sorte. *quare* et nunc cupio
Mortua tuo non privari tumulo.
Mortuos enim dolore conflictari non video.
CH. Mortali nata es patre Electra; sapias *igitur:*
Mortalis et Orestes : ideo ne nimium gemas.
Omnibus enim nobis hoc ex debito ferendum est.
OR. Heu, heu, quid dicam? ubi sermonum perplexus
Feror? imperare enim non amplius linguae valeo.
EL. Quid tibi dolet? cur hoc dicis?
OR. Tuane *est* illa inclyta Electrae forma?
EL. Illa ipsa est, et misere admodum habita.
OR. Heu infelicem oppido hanc calamitatem.
EL. Quanam, quaeso, de causa propter me ista gemis?
OR. O corpus indigne atque impie deformatum.
EL. Non aliam sane dudum quam me deploras hospes.

OR.

OR. Heu tuam innuptam et infelicem vitam!
EL. Quidnam ita me, hoſpes, intuens gemis?
OR. Quam nil meorum adeo noveram malorum!
EL. Quibus ex dictis meis noviſti ea?
OR. Videns te infinite multis preſſam doloribus.
EL. Atqui pauca ſane vides meorum malorum.
OR. Et qui fiat, ut quis acerbiora etiam his cernat?
EL. Quia cum interfectoribus cohabitare cogor.
OR. Cujus interfectoribus? quid hoc eſt mali, quod indicas?
EL. Patris nempe: deinde et his per vim inſervire cogor.
OR. Quaenam te neceſſitas huc impellit mortalium?
EL. Mater vocatur, nil autem ſimile matri habet.
OR. Quid agendo? utrum manibus *cogit*, an foedo victu?
EL. Et manibus, et foedo victu, et omnibus malis.
OR. Neque qui opem ferat, neque qui prohibeat adeſt?
EL. Nemo ſane: qui enim mihi ſupererat, tu *mihi* protuliſti *jam* cinerem.
OR. O infelicem! ut te intuens dudum miſeror!
EL. Solus mortalium es (*hoc* ſcito) qui *mei* unquam miſertus.
OR. Solus enim advenio tuis dolens malis.
EL. An nobis cognatus alicunde venis obſecro?
OR. Dicerem ego *tibi*, ſi benevolae hae forent.
EL. At ſunt benevolae: fidis proinde dixeris.
OR. Omitte hoc vaſculum, ut omnia cognoſcas.
EL. Ne quaeſo per Deos hoc mihi facias, hoſpes.
OR. Pare *mihi* dicenti, et neutiquam peccabis.
EL. Ne, per mentum tuum, ne auferas chariſſima.
OR. Non, inquam, ſino.
EL. O miſeram me cauſa tui
Oreſtes, ſi *hoc* ſepulchro privabor tuo.
OR. Bona verba quaeſo, non enim recte gemis.
EL. Quidni? ob mortuum fratrem non recte gemo?

OR.

ΟΡ. Φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
ΗΛ. Τί δή ποτ' ὦ ξέν' ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις;
ΟΡ. Ὡς οὐκ ἄρ' ἦσθην τἄρ' ἐμοῦ ὐδὲν κακῶν.
ΗΛ. Ἐν τῷ δίεργως τοῦτο τἄρ' εἰρημένον;
ΟΡ. Ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι.
ΗΛ. Καὶ μὴν ὁρᾷς γε πᾶσα τἄρ' ἐμοῦ κακῶν.
ΟΡ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδέ τ' ἐχθίω βλέπειν;
ΗΛ. Οὗ ἕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.
ΟΡ. Τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
ΗΛ. Τοῖς πατρὸς, εἶτα τοῖσδε δηλόω βία.
ΟΡ. Τίς γὰρ σ' ἀνάγκη τῆδε προσπέπτωκε βροτῶν;
ΗΛ. Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' ὐδὲν ἐξισοῖ.
ΟΡ. Τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίᾳ;
ΗΛ. Καὶ χερσὶ, κἀ λύμαισι, κἀ πᾶσιν κακοῖς.
ΟΡ. Οὐδ' ὑ παρήξων, ὅθ' ὁ κωλύσων πάρα;
ΗΛ. Οὐ δῆθ'· ὃς ἦν γὰρ μοι, σὺ προὔθηκας ποδόν.
ΟΡ. Ω δύσπολμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι.
ΗΛ. Μόνος βροτῶν νῦν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ.
ΟΡ. Μόνος γὰρ ἧκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
ΗΛ. Οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;
ΟΡ. Εγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.
ΗΛ. Αλλ' ἔσιν εὔνουν· ὥστε μὴ σὺς πισὰς ἐρεῖς.
ΟΡ. Μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.
ΗΛ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ ξένε.
ΟΡ. Πείθου λέγοντι, κοὐκ ἁμαρτήσῃ ποτέ.
ΗΛ. Μὴ, πρὸς γονέων, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.
ΟΡ. Οὐ φημ' ἐάσειν.
ΗΛ. Ω τάλαιν' ἐγὼ σέθεν
Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.
ΟΡ. Εὔφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
ΗΛ. Πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;

ΟΡ. Οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
ΗΛ. Οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
ΟΡ. Ατιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.
ΗΛ. Εἴπερ γ' Ορέστου σῶμα βασάζω τόδε.
ΟΡ. Αλλ' οὐκ Ορέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.
ΗΛ. Πῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;
ΟΡ. Οὐκ ἔστι, τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστι τάφος.
ΗΛ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;
ΟΡ. Ψευδος οὐδὲν ὧν λέγω·
ΗΛ. Η ζῇ γὰρ ἀνήρ;
ΟΡ. Εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ. 1230
ΗΛ. Η γὰρ σὺ κεῖνος;
ΟΡ. Τήνδε προσβλέψασα μου
Σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ ξαφῆ λέγω.
ΗΛ. Ω φίλταλον φῶς.
ΟΡ. Φίλταλον, ξυμμαρτυρῶ.
ΗΛ. Ω φθέγμ' ἀφίκου;
ΟΡ. Μηκέτ' ἄλλοθεν σύθῃ.
ΗΛ. Εχω σὲ χερσίν.
ΟΡ. Ως τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.
ΗΛ. Ω φίλαι γυναῖκες, ὦ πολίτιδες, 1240
Ορᾶτ' Ορέστην τόνδε μηχαναῖσι μὲν
Θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς ξεσωσμένον;
ΧΟ. Ορῶμεν ὦ παῖ, κἀπὶ ξυμφοραῖσί μοι
Γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

Περικομμάτα. Στροφὴ ά.

ΗΛ. Ιὼ γοναὶ γοναὶ ξω-
μάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
Εμόλετ' ἀρτίως.
Εφάνητ'· ἤλθετ'· εἴδεθ' ὃς ἐχρῄζετε.

Σύσημα.

Or. Non tibi convenit haec verba fari.
El. Adeone indigna ſum *fratre* mortuo?
Or. Indigna nequaquam tu: ſed hoc non *eſt* tuum.
El. *Eſt:* ſiquidem jam Oreſtis hoc porto corpus.
Or. At non Oreſtis *portas*, niſi verbis modo ornatum.
El. Ubi ergo eſt illius miſeri ſepulchrum?
Or. Nullibi eſt: viventis enim nullum eſt ſepulchrum.
El. Quomodo locutus es, adoleſcens?
Or. Nihil falſi *ineſt iis* quae dico
El. An itaque vivit homo?
Or. Siquidem ego ſane vivo.
El. Num tu ille es?
Or. Hoc intuita mei
Sigillum patris, vera dicam necne, diſce.
El. O chariſſima Lux.
Or. Chariſſima et ipſe teſtor.
El. O vox adveniſti?
Or. Ne aliunde quaeras.
El. Teneone te manibus?
Or. Ut in poſterum teneas, *velim* ſemper.
El. O chariſſimae mulieres, *optimae* cives,
Videtiſne Oreſten hunc vafris commentis quidem
Mortuum, at nunc *iiſdem* commentis *vivum* ſalvumque?
Ch. Videmus, O filia: et in *his* caſibus mihi
Laetae labuntur lachrymae ab oculis.

PERICOMMATA. *Strophe* 1.

El. Soboles, Io ſoboles corporum
Mihi chariſſimorum
Veniſtis tandem.
Inveniſtis, acceſſiſtis, vidiſtis quos cupiebatis.

SYSTEMA 1.

OR. Adſumus, ſed tacita operire.
EL. Quid autem eſt?
OR. Tacere ſatius, ne quis intus exaudiat.

STROPHE 2.

EL. At per Dianam
Semper indomitam (i. e. *innuptam*)
Non hoc unquam dignabor timere
Inutile pondus mulierum
Quod intus ſemper eſt.

SYSTEMA 2.

OR. Cave tamen jam, *ſuus* et in mulierculis Mars *Ineſt*; *Hoc autem pulchre noſti experta olim.*

STROPHE 3.

EL. Heu, Heu.
Manifeſtum animo ſubſtituiſti,
Nunquam ſolubile,
Nec unquam delebile,
Noſtrum quale eſt, malum.

SYSTEMA 3.

OR. Pernovi haec quoque: ſed cum occaſio
Suaſerit, tunc opera haec meminiſſe oportet.

ANTISTROPHE 1.

EL. Omne mihi, omne
Convenit praeſens tempus,
Ad haec dicenda, quae ſunt juſta.
Vix enim nunc *tandem* habeo liberam linguam.

ANTISYSTEMA 1.

OR. Idem ſentio et ego: quare ſerva hoc.

EL.

Σύσημα ά.

ΟΡ. Πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.

ΗΛ. Τί δ' ἐστίν;

ΟΡ. Σιγᾶν ἄμεινον, μήτις ἔνδοθεν κλύῃ.

Στροφὴ β'.

ΗΛ. Αλλ' ὦ τὰν Αρτεμιν
Τὰν αἰὲν ἁδμήταν,
Τόδε μὲν ὔποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
Περισσὸν ἄχθος ἔνδον
Γυναικῶν ὃν ἀεί.

Σύσημα β'.

ΟΡ. Ορα γὲ μὲν δὴ, κἄν γυναιξὶν ὡς ἄρρης.

Στροφὴ γ'.

ΗΛ. Οτοτοῖ.
Ανέφελον ἐπέβαλες,
Οὔπολε καλαλύσιμον,
Οὐδέπολε λησόμενον,
Αμέτερον οἷον ἔφυ κακόν.

Σύσημα γ'.

ΟΡ. Εξοιδα κἀγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
Φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.

Αντιστροφὴ ά.

ΗΛ. Ο πᾶς ἐμοὶ ὁ πᾶς ἂν
Πρέποι παρὼν ἐννέπειν
Τάδε δίκα χρόνος,
Μόλις γὼ ἔχον νῦν ἐλεύθερον σόμα.

Αντισυσήμα ά.

ΟΡ. Σύμφημι κἀγώ· τοιγαροῦν ζώζε τόδε.

ΕΛ. ΗΛ.

V. 1256 lege αἰεὶ, ut reſpondeat antiſtrophico ſuo.

ΗΛ. Τί δρῶσα;
ΟΡ. Οὖ μή 'σι καιρὸς, μὴ μακρὰν βύλου λέγειν.

Ἀντιστροφὴ β'.

ΗΛ. Τίς δῆτ' ἦν ἀξίαν
Σοῦ μοι φανέντος νῦν
Μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
Ἐπεί σε νῦν ἀφράσως
Ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

Ἀντίστασις β'.

ΟΡ. Τότ' εἶδες, ὅτε θεοί γέ μ' ὤτρυναν μολεῖν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

ΗΛ. Οτοτοῖ.
Ἔφρασας ὑπερτέραν
Τᾶς πάρος ἔτι χάριτος.
Εἴ σε θεὸς ἐς μέλαθρα,
Δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

Ἀντίστασις γ'.

ΟΡ. Τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ
Δέδοικά σε λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

Μονοστροφικα.

ΗΛ. Ἰὼ χρόνῳ μακρῷ γε φιλτάταν ὁδὸν
Ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
Μή τί με πολύσονον ὧδ' ἰδών·
ΟΡ. Τί μὴ ποιήσω;
ΗΛ. Μή μ' ἀποστερήσῃς
Τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέλαι.
ΟΡ. Η κάρτα κἄν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.
ΗΛ. Ξυναινεῖς;
ΟΡ. Τί μὴ ἔ;
ΗΛ. Ω φίλαι, ἔκλυον ἄν

Εγὼ

EL. Quid agendo?
OR. Ubi non opportunum eſt, noli prolixe dicere.

ANTISTROPHE 2.

EL. Quis jam vero,
Te mihi in conſpectum dato,
Commutet ſilentium verbis ſine diſpendio?
Quando te nunc praeter nuncium
Praeterque ſpem intuita ſum.

ANTISYSTEMA. 2.

OR. Tum *me* vidiſti, cum dii me impulerunt *patriam* repetere.

ANTISTROPHE 3.

EL. Ah,
Jam tu nunciaſti
Rem gratiorem quam prius,
Si *nempe* te Deus domum hanc adegit,
Hoc divinum *prorſus* ego judico.

ANTISYSTEMA 3.

OR. Partim te vereor gaudentem vetare, partimque
Metuo ne nimio victa gaudio *luas*.

MONOSTROPHICA.

EL. O qui poſt longum tempus gratiſſimo itinere
Dignatus es ſic me viſere,
Ne me gemebundam conſpicatus:
OR. Quid non faciam?
EL. Ne me privaveris
Tui conſpectus voluptate, ut amitterem.
OR. Certe admodum iraſcerer, in aliis hoc ſi cernerem.
EL. Approbas *ergo?*
OR. Quidni?
EL. O amicae, audivi, quam

Ego

Ego ne ſperavi quidem *audire*, vocem.
Ardebam *modo* ira tacita,
Nullo cum clamore audiens miſera *mortis tuae nuncium.*
At nunc te teneo : apparuiſti autem,
Gratiſſimum habens aſpectum,
Cujus ego quantumvis in malis non obliviſci potero.

IAMBI.

OR. Superfluos nunc mitte ſermones,
Et neque me doce, mater ut mala ſit,
Neque ut paternas opes Aegiſthus domo
Exhauriat, partimque effundat, partimque diſſipet inaniter;
Agendi enim occaſionem excludat tibi *futilis* loquela.
Quae vero mihi apta erunt in praeſens tempus,
Ea expone, quomodo, palamne, an clam
Inſultantes inimicos, hoc noſtro adventu, comprimamus :
Vide igitur ne mater te *tua* ſenſerit
Hilari vultu, nobis domum ingreſſis.
Sed velut ob infortunium, *quamvis* falſo nunciatum,
Gemito : cum enim res nobis feliciter proceſſerit, tunc
Gaudere licebit, et ridere libere.

EL. At, O frater, ita ut et tibi gratum
Et mihi erit in hac re; quoniam voluptatem hanc
A te accepi, et non ipſa mihi quaeſivi.
Et ne quidem, ſi tibi vel parum moleſta ſim,
Velim ipſa *quamlibet* invenire magnum lucrum : non enim recte
Sic ſubſervirem praeſenti, qui favet, Deo.
Tu vero noſti hic quae fiunt : quidni enim? qui audis
Quod Aegiſthus a domo abeſt,
Mater vero domi adeſt; quam neutiquam vereare, ne
Riſu laetam videat faciem meam.

Odi

Ἐγὼ δ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.
Ἔχον ὀργὰν ἄναυδον,
Οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
Νῦν δ' ἔχω σέ· φρὺφάνης δὲ
φιλτάταν ἔχων θέσφιν,
Ἃς ἐγὼ δ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

Ἰαμβοί.

ΟΡ. Τὰ μὲν περισσὰ τῶν λόγων ἄφες·
Καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,
Μήθ' ὡς παλρῴαν κλῆσιν Αἴγισθος δόμων
Ἀλλεῖ· τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διαπείρᾳ μάτην.
Χρόνῳ γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείρῃοι λόγος.
Ἃ δ' ἁρμόσῃ μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
Σήμαν', ὅπῃ φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
Γελῶντας ἐχθρὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ·
Οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνώσεται
Φαιδρῷ προσώπῳ, νῶν ἐπελθόντοιν δόμους.
Ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην κεκλαυμένῃ,
Στένασ'. ὅταν γὰρ ἀτυχήσωμεν, τότε
Χαίρειν πάρεσαι καὶ γελᾶν ἐλεύθερος.

ΗΛ. Ἀλλ' ὦ κασίγνητ', ὧδ' ὅπως καί σοι φίλον
Καὶ τιμὸν ἔσαι τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
Πρὸς σὲ λαβοῦσα, κἀκ' ἐμὰς ἐκλησάμην.
Κεὐδ' ἄν σε λυπήσασα βιοίμην βραχύ,
Αὐτὴ μέγ' ὀφεῖν κέρδος· ἃ γὰρ ἂν καλῶς
Ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
Ἀλλ' οἶδα μὲν τἀνθένδε· πῶς γὰρ οὔ; κλύων
Οὗ ἕνεκ' Αἴγισθος μὲν ἃ καλὰ στέγας,
Μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσῃς πόθ', ὡς
Γέλωτι φαιδρῷ τιμὸν ὄψεται κάρα.

V. 1323 al. φαιδρὸν.

Μῖσός τε γὰ ϖαλαιὸν ἐντέτηκέ μοι·
Κἀπεί σ' ἐσεῖδον, ὕϖοτ' ἐκλήζω χαρᾶς.
Δακρυῤῥοοῦσα ϖῶς γὰ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
Ητις μιᾷ ζε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
Καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; ἐῤῥασαν δέ μ' ἄσκοπα.
Ως εἰ ϖατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
Τέρας νομίζειν αὐτὸ, ϖισδεῖν δ' ὁρᾶν. 1330
Οτ' ὢν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδὸν,
Αρχ' αὐτὸς, ὥς ζοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη,
Οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον· ἢ γὰ ἂν καλῶς
Εσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀϖωλόμην.
ΟΡ. Σιγᾶν ἐϖῄνεσ'· ὡς ἐϖ' ἐξόδῳ κλύω
Τῶν ἔνδοθεν χωρῦντος.
ΗΛ. Εἴσιτ', ὦ ξένοι,
Αλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν ὕτέ τις
Δόμων ἀϖώσαιτ', ὕτ' ἂν ἡδεῖη λαβών.
ΠΑΙ. Ω ϖλεῖσα μῶροι, καὶ φρενῶν τηλώμενοι, 1340
Πότερα ϖαρ' ὑδὲν τὸ βίᾳ κήδεαθ' ἔτι,
Η νὺς ἔνεσιν ὕτις ὑμῖν ἐγγενὴς,
Οτ' ὐ ϖαρ' αὐτοῖς ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
Τοῖσιν μεγίσοις ὄντες ὐ γινώσκετε;
Αλλ' εἰ σαθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρων ἐγὼ
Πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
Τὰ δρώμεν' ὑμῶν ϖρόσθεν ἢ τὰ ζώμαλα.
Νῦν δ' ἀλάβειαν τῶνδε ϖρυθέμην ἐγώ.
Καὶ νῦν ἀϖαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων
Καὶ τῆς ἀϖλήσυ τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς, 1350
Εἴσω ϖαρέλθεθ'. ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
Εν τοῖς τοιούτοις ἔς', ἀϖηλλάχθαι δ' ἀκμή.
ΟΡ. Πῶς ἦν ἔχῃ ταὐτεῦθεν εἰσιόντί μοι;
ΠΑΙ. Καλῶς· ὑϖάρχῃ γὰ ζε μὴ γνῶναί τινα.

ΟΡ.

Odiumque enim vetus mihi inſedit :
Et poſtquam te aſpexi, nunquam deſinam prae gaudio
Lacrymas effundere : quo pacto enim deſiſterim ego,
Quae te una hac *eademque* via mortuumque
Et vivum aſpexi ? feciſti autem mihi ne ſperanda quidem.
Ita ut ſi pater mihi vivus redeat, neutiquam id
Pro miraculo ſim habitura, ſed creditura *me* videre *protinus*.
Quando igitur *huc* tantam profectus es nobis viam,
Ipſe rem adminiſtra, ut tibi animus *eſt* : nam ego ſola *cum eſſem*,
Non utrobique *propoſito* excidiſſem : aut enim honeſte
Me liberaſſem, aut honeſte interiiſſem.

OR. Tacere jubeo : nam exeundi gratia audio
Quempiam intus prodire foras.

EL. Introite, hoſpites,
Maxime quod ea feratis, quae neque domo quis
Repellat, neque gaudeat qui ſuſcipit.

PAE. O ſtulti admodum, et mente orbati *ſana*,
An nihil de vita ſolliciti eſtis amplius,
An ratio ineſt vobis nulla ingenita,
Quod, non *dico* prope ipſa, ſed in ipſis malis
Maximis cum ſitis, *tamen* neſcitis ?
At niſi fores haſce ſervaſſem ego
Jampridem, fuiſſent ſane veſtra in aedibus
Molimina priuſquam corpora.
Nunc autem hiſce cautionem oppoſui ego *meam*.
Quare jam omiſſis *nimium* ſermonibus,
Ei immodico hoc cum laetitia clamore,
Introite : nam cunctari malum
In rebus hujuſmodi eſt, tempus autem ipſum inſtat exſequendi.

OR. Ut igitur res ſe habent iſtae ingredienti mihi ?

PAE. Recte : nemo enim te poterit noſcere.

OR. Nunciaſti, ut decuit, me mortuum.
PAE. Unum ex mortuis ſcito te eſſe, licet hic ſis.
OR. Gaudentne ergo ob haec, aut quid dicunt?
PAE. Rebus confectis narrabo. Sed ad praeſens quod attinet,
Recte illorum omnia ſe habent, etiam quae non recte.
EL. Quiſnam hic eſt, frater? per Deos, dic mihi.
OR. Neſciſne?
EL. Ne in mentem quidem venit.
OR. Ignoras cui me in manus tradidiſti olim?
EL. Cui? quid praedicas?
OR. Cujus manibus in Phocenſium agrum
Clam emiſſus ſum tua providentia.
EL. An hic ille eſt, quem ego ex multis
Solum inveni fidum, cum pater interficeretur?
OR. Hic, *inquam*, eſt. ne me interroges plura.
EL. O dulciſſima lux, O ſolus columen domus
Agamemnoniae, quomodo huc veniſti? an tu ille es,
Qui hunc et me ſervaſti e multis malis?
O chariſſimae quidem manus, tuque gratiſſimum habens
Pedum miniſterium. Quare jampridem,
Cum adeſſes, me feſelliſti, nec te indicabas, ſed me
Sermone tuo enecabas, facta habens dulciſſima mihi?
Salve, O Pater, (Patrem enim videre videor)
Salve: ſcias vero, quod te ex hominibus maxime,
Et oderim, et amaverim in uno die.
PAE. Satis eſſe ſentio: quae enim interim facta reſtant dicenda,
Multae circumagent noctes dieſque totidem,
Quae tibi haec declarabunt, Electra, manifeſto.
Vobis autem edico, qui adſtatis, quod
Nunc tempus agendi; nunc Clytaemneſtra ſola,
Nunc nemo mortalium intus; ſi vero differetis,

Cogi-

ΟΡ. Ηγγειλας ὡς ἔοικεν ὡς τεθνηκότα.
ΠΑΙ. Εἷς ἦν ἐν ἄδῃ μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ.
ΟΡ. Χαίρουσιν ὧν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;
ΠΑΙ. Τελυμβώων, εἴποιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
Καλῶς τὰ κείνων πάντα κ' τὰ μὴ καλῶς.
ΗΛ. Τίς οὗτος ἐς ἀδελφὲ σοὺς θεοὺς φράσον.
ΟΡ. Οὐχὶ ξυνίης;
ΗΛ. Οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.
ΟΡ. Οὐκ οἶδ' ὅτω μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας ποτέ;
ΗΛ. Ποίῳ; τί φωνεῖς;
ΟΡ. Οὗ τὸ Φωκέων πέδον
Ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθείᾳ χεροῖν.
ΗΛ. Η κεῖνος οὗτος ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
Μόνον προσεῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
ΟΡ. Οδ' ἐσί. μὴ μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
ΗΛ. Ω φίλταλον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἢ σὺ κεῖνος εἶ
Ος τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
Ω φίλταθ') μὲν χεῖρες, ἥδιον δ' ἔχων
Ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλαι
Ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; ἀλλά με
Λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδις' ἐμοί.
Χαῖρ' ὦ πάτερ· (πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ)
Χαῖρ'· ἴσθι δ' ὡς μάλισά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
Ηχθηρα κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
ΠΑΙ. Αρκεῖν δοκεῖ μοι· τὰς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
Πολλαὶ κυκλοῦν') νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
Δι' ταῦτά σοι δείξουσιν Ηλέκτρα σαφῆ.
Σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεσώτοιν, ὅτι
Νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη,
Νῦν οὐτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,

Φρονεῖ-

Φροντίζεθ' ὡς τύτοις τε κ) ζοφωτέροις
Αλλοισι, τύτων πλείοσιν μαχύμφοι.
ΟΡ. Οὐκ ἄν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν ὑδὲν ἄν λόγων
Πυλάδη τόδ' εἴη τῦρ ζον· ἀλλ' ὅσον τάχος
Χωρεῖν ἔσω, πατρῷα πρεσκύσανθ' ἑδη
Θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίυσιν τάδε.
ΗΛ. Αναξ Απολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
Εμῦ τε πρὸς τύτοισιν, ἥ ζε πολλὰ δὴ
Αφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ πρῦσην χερί.
Νῦν δ' ὦ Λύκει' Απολλον ἐξ οἴων ἔχω,
Αἰτῶ, προπίλνῶ, λίσομαι· γλύκυ πρόφρων
Ημῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶ βυλεμάτων·
Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰ 'πιτίμια
Τῆς δυσεβείας οἷα δωρῦν) θεοί.

Αντιστροφικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Ιδεθ' ὅπυ προνέμε) 1400
Τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Αρης.
Βεβᾶσι δ' ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
Μελάθρομοι κακῶν πανυργημάτων,
Αφυκτοι κύνες.
Ως' ὑ μακράν γ' ἔτ' ἀμμύει
Τύμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρύμενον.

Αντιστροφὴ.

Παράγε) γὸ ἐνέρων
Δολιόπυς ἀρωγὸς εἴσω στέγης,
Αρχαιόπλυτα πατρὸς εἰς ἑδράσματα,
Νεακόνητον αἷμα χειρῶν ἔχων· 1410
Ο Μαίας δὲ πᾶις
Ερμῆς σφ' ἄγῳ δόλον ζκότῳ
Κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, κὐκέτ' ἀμμύει.

ΗΛΕ

Cogitate et cum his, et prudentioribus
Aliis, iiſque *numero* pluribus, vos certaturos.
OR. Non longis amplius nobis omnino ſermonibus,
Pylade, opus eſt ; ſed quam celerrime
Ire intro, paternas adorantes ſedes
Deorum, quicunque haec tenent veſtibula.
EL. O Rex Apollo, propitius illos audi,
Meque *ſimul* cum his, quae tibi multa ſane
Unde potui, munifica praebui manu.
Nunc autem, O Lycaee Apollo, quae reſtant ſola,
Peto, adoro, ſupplico : adſis benevolus
Nobis opitulator hiſce in conſiliis :
Et oſtende mortalibus poenas
Impietatis, quales tribuunt Divi.

ANTISTROPHICA. *Strophe* 1.

CH. Videte quo prior graditur
Illud inexpugnabile, ſpirans ſanguinem Mars :
Subeunt jam tecta domorum,
Inſectatores immanium ſcelerum
Inevitabiles Canes.
Quare non ſaltem jam diu moratur
Meum animi de ſomnio vaticinium ſuſpenſum.

ANTISTROPHE.

Tranſit enim mortuorum
Vindex furtivo pede intra tectum
In antiquas patris ſedes,
Recens acutum gladium manibus habens :
Maiae vero filius
Mercurius illum ducit, fraude tenebris
Celata, uſque ad terminum, nec amplius moratur.

ELECTRA, ORESTES, AEGISTHUS, CLYTAEMNESTRA, CHORUS.

IAMBI.

EL.

O Chariſſimae mulieres, mox viri
Opus exequuntur: tu vero tacita mane.
CH. Quomodo? quidve nunc agunt?
EL. *Et* illa quidem in funus
Lebetem adornat, illi autem adſtant prope.
CH. At tu quid exiſti foras?
EL. Obſervatura ne
Aegiſthus ipſe clam nos opprimat ingreſſus.
CL. Heu, Heu, tecta
Amicis deſerta, plenaque percuſſoribus!
EL. Clamat intus aliquis: nonne audiſtis, amicae?

PERICOMMATA. *Strophe* 1.

CH. Non audienda infelix *ego*
Audivi, adeo ut horreant comae.

SYSTEMA 1.

CL. Hei mihi miſera! Aegiſthe, ubi tandem es?
EL. Ecce iterum exclamat quiſpiam.
CL. O nate, nate,
Miſerere matris.
EL. At neque hic a te
Miſericordiam nactus eſt *olim*, neque, qui genuit, pater.

STROPHE 2.

CH. O civitas, O genus
Miſerum! nunc te

Fatum

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΗΛ.
Ω Φίλαι γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
Τελοῦσι τὔργον· ἀλλὰ σῖγα πεύσμηνε.
ΧΟ. Πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν;
ΗΛ. Η μὲν ἐς τάφον
Λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέσπιον πέλας.
ΧΟ. Σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πεῦς τί;
ΗΛ. Φρουρήσουσ' ὅπως 1420
Αἴγισθος αὐτὸς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.
ΚΛ. Αἰ αἰ αἰ αἰ. ἰὼ στέγαι
Φίλων ἔρημοι, τῶνδ' ἀπολλύντων πλέαι.
ΗΛ. Βοᾷ τις ἔνδον· οὐκ ἀκούετ' ὦ φίλαι;

Περικομμάτα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Ηκουσ' ἀνήκουστα
Δύσανος, ὥστε φρίξαι.

Σύστημα ά.

ΚΛ. Οἴμοι τάλαιν'. Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;
ΗΛ. Ιδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις.
ΚΛ. Ω τέκνον, τέκνον,
Οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν. 1430
ΗΛ. Αλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
Ωκτείρεθ' ὅτος, ὅθ' ὁ γονεὺς πατήρ.

Στροφὴ β'.

ΧΟ. Ω πόλις, ὦ γενεὰ
Τάλαινα· νῦν (ε

Μοῖρα καθημερία
Φθίνᾳ, φθίνᾳ.

Σύσημα β'.

ΚΛ. Ω μοι, πέπλησμαι.
ΗΛ. Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.
ΚΛ. Ω μοι μάλ' αὖθις.
ΗΛ. Εἴ γ' Αἰγίσθῳ δ' ὁμῶς.

Στροφὴ γ'.

ΧΟ. Τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ
Γᾶς ὑποκείμενοι.
Πολύῤῥυτον γ' αἷμ' ὑπεξαρῦσι φῶς
Κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες.

Σύσημα γ'.

ΗΛ. Καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
Στάζει θυηλῆς Ἄρεος· ὠδ' ἔχω λέγειν
Ὀρέστα πῶς κυρεῖ γε.
ΟΡ. Τἀν δόμοισι μὲν
Καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
Τέθνηκεν ἡ τάλαινα· μηκέτ' ἐκφοβοῦ
Μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.

Ἀντιστροφὴ ά.

ΧΟ. Παύσασθε· λάσω γ'
Αἴγισθον ἐκ πεδήλου.

Ἀντισυσήμα ά.

ΗΛ. Ω παῖδες, οὐκ ἄψορρον; εἰσορᾶτε πῶς
Τὸν ἄνδρ' ἐφ' ὑμῖν; ὕστος ἐκ φασίου
Χωρεῖ γεγηθώς.

Ἀντιστροφὴ β'.

ΧΟ. Βᾶτε κατ' ἀντιθύρων
Ὅσον τάχισα,

Νῦν

Fatum hodiernum
Penitus opprimit.

SYSTEMA 2.

CL. Hei mihi, percuſſa ſum.
EL. Inflige geminam, ſi potes, plagam.
CL. Hei mihi jam iterum.
EL. Utinam et Aegiſtho ſimul.

SROPHE 3.

CH. Ratae ſunt imprecationes: vivunt *denuo* qui
Sub terra erant conditi.
Nam mortui quondam affatim
Sanguinem ab homicidis auferunt.

SYSTEMA 3.

EL. Sed adſunt illi quidem; cruenta autem *illorum* manus
Stillat a victima Martis; nec poſſum dicere,
Oreſta, ut res ſe habeat.
OR. In aedibus quidem bene,
Apollo ſi recte vaticinatus eſt.
Occubuit infelix illa, nec eſt quod amplius metuas,
Ne faſtus te maternus unquam habeat contemtui.

ANTISTROPHE 1.

CH. Quieſcite: video enim
Aegiſthum clare.

ANTISYSTEMA 1.

EL. O juvenes! non hinc retro *itis?* cernite modo
Virum vobis occurrere: iſte ex ſuburbio
Venit laetus.

ANTISTROPHE 2.

CH. Ite poſt januam
Ocyſſime.

Nunc, ut priora recte curaſtis,
Haec iterum bene conficite.

ANTISYTEMA 2.

OR. Confide: effecta dabimus, ut cupis.
EL. Age propera.
OR. At jam ivi.
EL. Quae hic agenda ſunt, erunt mihi curae.

ANTISTROPHE 3.

CH. In aures pauca ſaltem enim
Blande dicere
Huic viro expediat, ut imprudens ruat
In occultum ultionis certamen.

ANTISYSTEMA 3.

AE. Quis veſtrum novit, ubinam illi Phocenſes *ſint* hoſpites,
Quos dicunt nobis nunciaſſe, Oreſtem vita
Deceſſiſſe equeſtri naufragio?
Te inquam, te ſciſcitor, et te ſuperiori
Tempore ferocem; nam id tibi maxime curae eſſe
Opinor, teque ut gnaram maxime poſſe dicere.

IAMBI.

EL. Pernovi: qui enim neſcirem? caſus enim alioqui
Ignara forem e meis chariſſimi.
AE. Ubinam ergo ſint hoſpites? doce me.
EL. Intus *nimirum*: amica enim potiti ſunt hoſpita.
AE. Veriſſime ergo nunciarunt mortuum?
EL. Non: ſed et demonſtrarunt, non verbis modo.
AE. Adeſt ergo nobis, ita ut clare ſciamus.
EL. Adeſt ſane, et ſpectaculum prorſus inamabile.
AE. Ingens certe gaudium mihi narraſti, praeter ſolitum.
EL. Gaudeas porro licet, ſi tibi haec gaudium afferant.

AE.

Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι,
Τάδ' ὡς πάλιν.

Ἀντιστροφὴ β'.

ΟΡ. Θάρσει· τετέλεσμαι γὰρ νοεῖς.
ΗΛ. Ἐπειγέ νυν.
ΟΡ. Καὶ δὴ βέβηκα.
ΗΛ. Ταὐθάδ' ἂν μέλοι γ' ἐμοί.

Ἀντιστροφὴ γ'.

ΧΟ. Δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς
Ἤπιον ἐννέπειν,
Πρὸς ἄνδρα τόνδε ξυμφέροι, λαθραῖον ὡς
Ὀρθῇ πρὸς δίκας ἀγῶνα.

Ἀντιστροφὴ γ'.

ΑΙ. Τίς οἶδεν ὑμῶν πῶ ποθ' οἱ Φωκεῖς ξένοι,
Οὓς φασ' Ὀρέσην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
Λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν γυμνασίοις;
Σέ τοι σὲ κρίνω, κἄ σὲ τὴν ἐν τῷ πάρος
Χρόνῳ θρασεῖαν, ὡς μάλισά ξοι μέλειν
Οἶμαι· μάλισα δ' ἂν καλειδῆαν φράσαι.

Ἰαμβοί.

ΗΛ. Ἐξοισθα· πῶς γὰρ οὐχί; ξυμφορᾶς γὰρ ἂν
Ἐξωθεν εἴην τῆς ἐμῆς τῆς φιλτάτης.
ΑΙ. Πῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με.
ΗΛ. Ἐνδον. φίλης γὰρ προξένου καλήνυσαν.
ΑΙ. Ἦ κἀθανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
ΗΛ. Οὔκ· (ἀλλὰ καπέδειξαν) οὐ λόγῳ μόνον.
ΑΙ. Πάρεσ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε καμφανῆ μαθεῖν;
ΗΛ. Πάρεσι δῆτα κἀμὰλ' ἄζηλος θέα.
ΑΙ. Ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως.
ΗΛ. Χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρὰ τυγχάνει τάδε.

ΑΙ.

ΑΙ. Σιγᾷν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας
Πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὁρᾶν·
Ὡς, εἴτις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
Ἐξήρετ', ἀνδρὸς τῆδε νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
Στόμια δέχηθ' τἀμά, μηδὲ πρὸς βίαν
Ἐμοῦ κολαστοῦ προσυχὼν, φύσιν φρέναις.
ΗΛ. Καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
Νῦν ἔχον ὥστε ξυμφέρειν τοῖς κρείτσοσιν.
ΑΙ. Ω Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἄνακ φθόνου μὲν ὑ
Πεπλωκός· εἰ δ' ἔπεσι νέμεσις, ὑ λέγω.
Χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
Τὸ ξυγγενές γε κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.
ΟΡ. Αὐτὸς σὺ βάσαζ'· ὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,
Τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε χ' προσηγορεῖν φίλως.
ΑΙ. Αλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δὲ,
Εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.
ΟΡ. Αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε ξκόπει.
ΑΙ. Οἴμοι. τί λέξω;
ΟΡ. Τίνα φοβῇ; τίν' ἀγνοεῖς;
ΑΙ. Τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυσάτοις
Πέπλωχ' ὁ τλήμων;
ΟΡ. Οὐ γὰ αἰθάνῃ πάλαι
Ζῶν τοὶς θανοῦσιν ὕνεκ' ἀνταυδᾶς ἴσα;
ΑΙ. Οἴμοι, ξυνῆκα τοῦπος· ὑ γὰ ἐὰ ὅπως
Οὐ ὐκ Ορέσης ἔα' ὁ ποσσφονῶν ἐμέ.
ΟΡ. Καὶ μάλις ὢν ἄριστος, ἐσφάλης πάλαι.
ΑΙ. Ολωλα δὴ δείλαιος· ἀλλά μοι πάρες
Κἂν σμικρὸν εἰπεῖν.
ΗΛ. Μὴ πέρα λέγειν ἔα
Πρὸς θεῶν ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
Τί γὰ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένον

Θνήσκειν

AE. Ut quiſque taceat jubeo, et pandat fores
Omnibus Mycenaeis Argiviſque, ut videant:
Ut ſiquis eorum ſpe inani olim
Elatus fuit, viri iſtius nunc intuens cadaver
Mea accipiat fraena, neque violentum
Me vindicem nactus, inflet animos.
EL. Jam quidem hoc a me fit: tandem enim
Didici me accommodare potentioribus.
AE. O Jupiter! video ſpectaculum, quod abſque invidia quidem
Non cecidit: ſin adeſt Nemeſis, indictum volo.
Laxate omnia ab oculis opercula, ut
Cognatus et ſaltem a me lamenta conſequatur.
OR. Tu ipſe tolle: non meum hoc, ſed tuum
Haec et intueri, et alloqui amice.
AE. Recte quidem mones, et in hoc *tibi* parebo; tu vero mihi,
Sicubi domi eſt Clytaemneſtra, voca.
OR. Ea prope te eſt: ne jam aliorſum ſpecta.
AE. Hei mihi! quid video?
OR. Quem times? quem non agnoſcis?
AE. Quorumnam hominum in medios caſſes
Miſer incidi?
OR. Nonne ſentis dudum
Te vivum cum mortuis mutuo uti colloquio?
AE. Hei mihi! novi quod dicis: neque enim fieri poteſt, ut
Hic non ſit Oreſtes, qui me alloquitur.
OR. At cum augur eſſes optimus, jamdudum aberraſti.
AE. Perii jam miſer: ſed mihi permitte
Pauca tamen fari.
EL. Ne ulterius loqui ſine
Per Deos frater, neque producere ſermones.
Quid enim mortalis malis immiſtus

Jamque

Jamque moriturus brevi mora lucri ferat?
Quin quam celerrime interfice, et interfectum propone
Pollinctoribus, quos dignus eſt conſequi,
Amotum a noſtris oculis: nam mihi hoc malorum
Solum fuerit remedium veterum.

OR. I intro propere: de ſermonibus enim non
Nunc eſt certamen, ſed de vita tua.

AE. Quid autem in aedes me ducis? hoc ſi pulchrum
Sit opus, quaeſo quid tenebris opus, et cur non paratus es hic necare?

OR. Praecipere noli: ſed vade ad eum locum ubi interfeciſti
Patrem meum, ut in eodem moriaris.

AE. Certe omuino neceſſe eſt hancce domum aſpicere,
Praeſentiaque et futura Pelopidarum mala.

OR. Tua certe. Ego vates tibi ſum hac in re veriſſimus.

AE. Atqui non hoc ex arte paterna jactas.

OR. Multum obſtrepis, interim iter tardatur.
Sed vade.

AE. At praei.

OR. Tibi eundum eſt prius.

AE. Ne te fugiam, times?

OR. Ne ergo ſuaviter
Moriaris, ſervare me convenit hanc tibi acerbitatem.
Deceret autem omnes illico has poenas dare,
Quicunque contra leges quidvis agere ſtudent,
Ut necarentur. Sic ſcelera minus crebra forent.

ANAPAESTI.

CH. O genus Atrei, quam multa poſt mala
In libertatem vix evaſiſti,
Praeſenti molimine conſummatam.

Θνήσκειν ὁ μέλλων τῦ χρόνυ κέρδος φέροι;
Αλλ' ὡς τάχισα κλεῖνε· χ' κλανὼν πρόθες
Ταφεῦσιν ὧν τόνδ' εἰκός ἐσι τυγχάνειν,
Αποπλον ἡμῶν· ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
Μόνον χρήοιτο πρὸς πάλαι λυτήριον. 1520

OP. Χωροῖς ἂν εἴσω ζὺν τάχει· λόγων γ' ὑ
Νῦν ἐσιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

AI. Τί δ' ἐς δόμυς ἄγεις με; πῶς τόδ' εἰ καλὸν
Τὔργον, χότυ δεῖ, κὐ προχειρος εἶ κλανεῖν;

OP. Μὴ τάσε· χώρει δ' ἔνθά περ κατέκλανες
Πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.

AI. Η πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
Τά τ' ὄντα χ' μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά.

OP. Τὰ γῦν σ' ἐγὼ ζοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

AI. Αλλ' ὑ πολρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας. 1530

OP. Πόλλ' ἀνλιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεϑ.
Αλλ' ἕρπ'.

AI. Υφηγῦ.

OP. Σοὶ βαδισέον πάρος.

AI. Η μὴ φύγω σέ;

OP. Μὴ μὲν ὦν καθ' ἡδονὴν
Θάνῃς, φυλάξαι δεῖ μέ τῦτό ζοι σικρόν.
Χρὴν δ' ἄθυς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
Οσις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλῃ,
Κτείνειν. τὸ γ' πανῦργον ὐκ ἂν ἦν πολύ. 1540

Αναπαίσοι.

ΧΟ. Ω πέρμ' Ατρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
Δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
Τῇ νὺν ὁρμῇ τελεωθέν.

V. 1522 Prima ſyllaba vocis ἀγὼν ſemper brevis eſt, ergo legendum forte Νῦν ἐς' ἀγὼν μοὺ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ

ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Το δρᾶμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστι πραγματείας, ὥσπερ οἱ Ἀντηνορίδαι, ἢ Αἰχμαλώτιδες, ἢ Ἑλένης ἁρπαγὴ, ἢ Μέμνων· πεπλωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδόκουν Αἴας τε ἢ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀρισθεύειν περὶ τὴν τοῦ ζώματος κομιδήν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεύς· ὅθεν ὁ Αἴας τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν παρακεκινημένος ἢ διέφθαρτο τὴν γνώμην, ὥστε ἐφαπλόμενος τῶν προβάτων ἢ τέμνων, δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχειρίζεσθαι· καὶ τὰ μὲν ἀνεῖλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δήσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν ζκηνήν· ἐν οἷς ἐστι ἢ κριός τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα· ὃν δήσας ἐμαστίγωσεν· ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται Αἴας μαστιγοφόρος· ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. Δικαίαρχος δὲ Αἴαντος θάνατον ἐπιγράφει. ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς Αἴας ἀναγέγραπται. ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηνᾶ τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς ζκηνῆς διοπτεύοντα

FAbula ad res Trojanas ſpectat, quemadmodum Antenoridae, Captivae, Helenae raptus, et Memnon. Nam caeſo in pugna Achille, inter Ajacem et Ulyſſem de corpore ferendo incidit controverſia, quod alter altero in hoc munere obeundo ſibi videretur praeſtantior. Ac quum in judicio de armis ejus contenderent, Ulyſſes illa obtinuit. Unde Ajax, quod cauſa cecidiſſet, nimio dolore in furorem actus invaſit gregem, exiſtimans ſe Graecos trucidare, ac alias quidem ex quadrupedibus jugulat, alias vero colligatas in tentoria abducit. Inter quas eximia quadam magnitudine aries eſt: quem Ulyſſem eſſe ſuſpicans, ligatum flagellat: unde titulus huic tragoediae inditus eſt Ajax μαστιγοφόρος, id eſt flagellifer, aut ad differentiam Locri. Dicaearchus autem titulum praefigit, *Ajacis mors*. Sed quum exhibetur fabula, Ajax ſimpliciter inſcribitur. Haec igitur facit Ajax. Ulyſſem autem in tentoriis deprehendit Minerva ſpeculantem quidnam agat Ajax, ac quaecunque geſta

ſunt

τί ἄρα πολε πράτλει ὁ Αἴας· ἢ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, ἢ πεπαλεῖται εἰς τὐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, ἢ ἐπικομπάζοντα ὡς ἦδ ἐχθρῶν ἀνηρημένων· καὶ ὁ μὲν εἰσέρχε) ὡς ἐπὶ τὸ μασιγῦν τὸν Ὀδυσέα· παραγίνε) δὲ χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονὸς, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν Ἑλληνικὰ, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα· ἔξεισι δὲ ἢ Τέκμησσα τῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος πολλακὶς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα ἦδ ποιμνίων ὅτι Αἴας ἐστὶν, ἀγνοῦσα δὲ τίνος εἶεν τὰ ποίμνια· μαθόντες ὖν παρ' ἀλλήλων τὸ ἀγνούμενον, ὁ χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτ' ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τῦ χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικὰ τὰ σφαγέντα ποίμνια, ἀπολοφύρον), ἢ μάλισα ὁ χορός· ἐνλεῦθεν ὁ Αἴας πεσελθὼν, ἢ ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρε), ἢ τύτῳ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δ' ἀποκριθεὶς πεπαῦσθαι, ἔξεισι δῆθεν καθαρσίων ἕνεκεν, ἢ ἑαυτὸν διαχειρίζε)· εἰσὶ δὲ ἢ ἐπὶ τῷ τέλει τῦ δράματος λόγοι τινὲς Τἀκρυ πεὸς Μενέλαον, ἢ πρὸς Ἀγαμέμνονα, ὐκ ἐῶνλας θάπλειν τὸ σῶμα· τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν ὁ Τεῦκρος, ἀπολοφύρελαι· παρίσησι δὲ ὁ

sunt ei narrat: vocatque, tandem ut foras prodeat, Ajacem etiamnum furiosum et superbe se efferentem gloriantemque de interfectis hostibus suis. Deinde se in aedes recipit, Ulyssem flagris caesurus. Accedit interea chorus ex nautis Salaminiis, sciens quidem mactatum esse Graecorum gregem, autorem vero ignorans. Egreditur etiam Tecmessa, quam bello captam Ajax pro concubina habebat, sciens quidem ab Ajace stragem gregis editam: verum cujusnam gregis, ignara. Uterque igitur quod ignorabat ab utroque edoctus: chorus quidem a Tecmessa, quod Ajax caedis esset autor: Tecmessa vicissim Graeci exercitus esse gregem: lugent, maxime chorus. Deinde Ajax jam ad se reversus mentisque compos egreditur, et sua facta deplorat. Tecmessa eum ut iram remittat, obsecrat. Ille vero jam se remisisse simulans, exit tanquam se caedemque expiaturus, ac mortem sibi consciscit. Sub finem fabulae contentiones sunt, Teucri adversus Agamemnonem non permittentem cadaver sepeliri; tandem autem sepultum Teucer luget. Porro fabula

hoc

λόγος τῆς τραγῳδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ λύπης ἄκρας οἱ ἄνθρωποι εἰς μανίαν περιπέπτουσι. ὃ δὴ καὶ Αἴας πέπονθε, τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀπολυχών.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματός ἐν τῷ ναυσάθμῳ κεῖται πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος· δαιμονίως δὲ εἰσφέρει πεπλογίζουσαν τὴν Ἀθηνᾶν· ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊόντα, εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν· οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος· Θεοῦ ἂν ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι· περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἱστόρηκασιν· οἱ μὲν γάρ φασιν ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἱμαρροῶν· οἱ δὲ, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν· (σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτὸς) καὶ οὕτω τελευτᾷ· οἱ δὲ ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἐστι καὶ Σοφοκλῆς· περὶ δὲ τῆς πληγῆς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν

hoc innuit, ex ira nimiaque vincendi cupiditate hujuſcemodi morbos exiſtere. Quemadmodum Ajax ſperans ſe armis potiturum et fruſtratus, ipſe ſibi manus adfert. Atque id genus contentiones ne ipſis quidem qui videntur ſuperiores evaſiſſe ſunt utiles. Vide quid Homerus de hac Ajacis calamitate breviter quidem ſed pathetice ſcribat. *Sola ſed Ajacis reliquis procul umbra receſſit, Arma ob Pelidae magno commota furore.* Deinde audi quid victor dicat, *O utinam haud eſſem tali in certamine victor.* Nihil igitur utilitatis attulit ei victoria tanti viri morte redempta.

Fabulae actio conſtituitur prope tentoria Ajacis in navalibus. Mire autem inducit Minervam initio loquentem. Abſurdum enim fuiſſet Ajacem egreſſum narrare quae a ſe fuerant geſta, et ipſum ſe reprehendere: neque quiſquam alius potuiſſet reſcire quae ſecreto et noctu ab Ajace deſignata erant. Dei fuerat iſta palam facere, et quidem Minervae, quae Ulyſſis partes ſtudioſe fovebat, ut in fabula eſt: *Et hanc ideo prodii in viam Cuſtos tibi et tuo favens venatui.* De morte Ajacis variant apud autores ſententiae. Alii aiunt a Paride vulneratum veniſſe in caſtra ſua ſanguine diffluentem: alii Trojanis oraculum editum, ut luto eum coenoque peterent, (ferro enim vulnerari non poterat) et hoc modo obiiſſe: alii rurſus, ipſum ſibi mortem conſciviſſe aſſerunt, quorum eſt in numero Sophocles. De latere vero quod illud ſolum vulnerabile eſſet, Pindarus meminit:

ἔιχεν, ἱσορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν ζῶμα (ὅπερ ἐκάλυπτεν ἡ τῦ Ηρακλέυς λεονῆ) ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν (ὅπερ ἦν ἡ ωλάρα) τρωτὸν ἦν· τὸ κεφάλαιον δὲ τῦ δράματος, Αἴαντος μανία καὶ τελευτή.

meminit: Corpus quidem qua parte leonino tegebatur exuvio, vulnerari non potuisse: qua vero patebat fuisse vulneribus obnoxium. Summa vero Fabulae est Ajacis furor et mors.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.	MINERVA.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.	ULYSSES.
ΑΙΑΣ.	AJAX.
ΧΟΡΟΣ ἐκ Σαλαμινίων ναυτῶν.	CHORUS senum Salaminiorum.
ΤΕΚΜΗΣΣΑ.	TECMESSA.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNCIUS.
ΗΜΙΧΟΡΟΣ.	SEMICHORUS.
ΤΕΥΚΡΟΣ.	TEUCER.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.	MENELAUS.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.	AGAMEMNON.

ΑΙΑΣ

AJAX FLAGELLIFER.

MINERVA, ULYSSES, AJAX, CHORUS.

IAMBI.

MINER.

SEMPER, o fili Laertis, video te
Inſidias quaſdam hoſtium praeripere captantem.
Et nunc inter tabernacula nautica te cerno
Ajacis, ubi locum extremum tenet,
Jampridem venantem, et metientem
Veſtigia illius recens impreſſa, ut videas
Utrum intus, an vero non intus ſit. Sed bene ducit te
Quaſi ſagacis Laconicae canis veſtigatio.
Intus enim jam vir hic eſt, caput
Stillans ſudore, et manus caede reſperſas.
Nec te intra hanc portam introſpectare
Amplius opus eſt, dicere autem cujus cauſa
Operam hanc ſuſceperis, ut a me ſciente diſcas.

UL. O vox Minervae chariſſimae mihi ex Diis,
Quam bene notam tuam, etſi inconſpicua eras, attamen
Vocem exaudio, et corripio mente
Aereae tanquam *ſonum* tubae Tyrrhenicae.
Et nunc intelligis probe me propter virum inimicum
Hic ambulare, Ajacem *(dico)* ſcutiferum.
Nam illum, nec quemquam alium, quaero jamdudum.
Hac nocte enim rem inopinatam contra nos

Perpe-

ΑΙΑΣ

ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΑΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΑΘ.

ΑΕΙ μὲν, ὦ παῖ Λαέρτου, δέδοκρά σε
Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον.
Καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυλικαῖς ὁρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐκάτην ἔχει,
Πάλαι κυνηγετοῦντα, κἀμεμνημένον
Ἰχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον· εὖ δέ σ' ἐκφέρει
Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις·
Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
Στάζων ἱδρῶτι κἀπὸ χειρὸς ξιφοκτόνους·
Καί σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
Ἔτ' ἔργον ἐστὶν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
Σπουδὴν ἔθου τήν δ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς.

ΟΔ. Ω φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
Ὡς ἀμαθές σε, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ,
Χαλκοσόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς·
Καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
Βάσιν κυκλοῦντ' Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ·
Κεῖνον γὰρ, οὐδὲν ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
Νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον

Εχθ περάνας, εἴπερ εἴργασαι τάδε.
Ισμεν γὰρ ὑδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα.
Κἀγὼ θελοντὴς τῶ δ' ὑπεζύγην πόνῳ.
Εφθαρμένας γὰρ ἀρτίως ἁρίσκομεν
Λείας ἀπάσας, κὴ καπηναρισμένας
Εκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπισάτας.
Τὴν δ' ὧν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν τρέπει.
Καί μοι τὶς ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
Πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει,
Φράζει τε, καδήλωσεν, ἀθέως δ' ἐγὼ
Κατ' ἴχνος αἴσω· κὴ τὰ μὲν ξυμαίνομαι,
Τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κὠκ ἔχω μαθεῖν ὅτῳ.
Καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τάτ' ὧν πάρος,
Τά τ' εἰσέπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί——

ΑΘ. Εγνων Οδυσεῦ, κὴ πάλαι φύλαξ ἔβην
Τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.

ΟΔ. Η κὴ φίλη δέσποινα πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘ. Ως ἔστιν ἀνδρὸς τῆδε τἄρτα ταῦτά ζοι.

ΟΔ. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦζεν χέρα;

ΑΘ. Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Αχιλλείων ὅπλων.

ΟΔ. Τί δῆτα ποίμνας τὴν δ' ἐπεμπίπλει βάσιν;

ΑΘ. Δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.

ΟΔ. Η κὴ τὸ βούλημ' ὡς ἐπ' Αργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘ. Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ καλημέλησ' ἐγώ.

ΟΔ. Ποίαισι τόλμαις ταῖσδε κὴ φρενῶν θράσει;

ΑΘ. Νύκλωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶτο μόνος.

ΟΔ. Η κὴ παρέση, καπὶ τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘ. Καὶ δὴ 'πι διαναῖς ἦν σταλῃγίσιν πύλαις.

ΟΔ. Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαμῶσαν φόνου;

ΑΘ. Εγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι

Γνώμας

V. 28 νέμῃ Hen. Steph. V. 32 αἴσω. Id.

Perpetravit, ſiquidem fecerit haec :
Nam nihil certi habemus, ſed dubitamus :
Et ego mea ſponte ſubii hunc *explorandi* laborem.
Nam corruptam jam eſſe deprehendimus
Praedam omnem, et caeſam
Manu, una cum ipſis paſtoribus :
In Ajacem vero omnes culpam conferunt.
Et mihi quidam, qui fuit ſpectator, ipſumque vidit ſolum
Exultantem per campum cum recenti cruore manante gladio,
Retulit, ac ſignificavit. Ego vero ſtatim
Ejus coepi veſtigia perſequi, et quaedam animadverto :
Quibuſdam vero perturbor, nec poſſum ſcire cujus ſint.
Sed tu opportune ades. Nam, ut quoad omnia priora,
Ita et futura, tua gubernor manu.

MI. Scio Ulyſſe, et jampridem cuſtos prodii
In viam, tuae favens venationi.

UL. Utrum chara Domina tempeſtive hanc operam ſumo?

MI. Ut quidem ab Ajace haec facta ſunt.

UL. Quidnam ad rem tam temerariam huc impulit manum?

MI. Incenſus ira propter arma Achillis.

UL. Cur igitur in greges fecit hunc impetum?

MI. Putans ſe caede veſtra polluere manum.

UL. An erat hoc ejus conſilium, quaſi in Graecos iſta faceret?

MI. Et quidem perfeciſſet, ſi ego neglexiſſem.

UL. Qua audacia, vel qua mentis ferocia?

MI. Nocte ſolus ex inſidiis coortus contra vos tendebat.

UL. Utrum et propius acceſſit, atque ad metam pervenit?

MI. Et quidem jam juxta Imperatorias caſtrorum portas principales erat.

UL. Quomodo igitur cohibuit a caede furentem manum?

MI. Ego repreſſi eum, oculis ambiguas

Opiniones objiciens, ab illo nefario gaudio,
Et ad greges converto, ac varias pecudes
Praedae, quae non diviſae a paſtoribus cuſtodiebantur.
In eas irruens caede inter cornutas beſtias ſaeviebat,
Paſſim mactans : ac videbatur ſibi nunc
Geminos Atridas manu ſua occidere,
Nunc alios ex ducibus irruens.
Ego vero graſſantem furenti morbo
Impuli, et in mala ſepta deduxi.
Tandem ubi ab hac caede conquievit,
Quoſdam boves vivos ligavit vinculis,
Et omnem gregem abducit domum,
Quaſi viros, ac non praedam cornutam cepiſſet :
Et nunc domi vinctos flagris caedit.
Oſtendam vero tibi hunc manifeſtum morbum,
Ut ubi videris, rem omnibus Graecis narrare poſſis.
Fortiter vero ſiſte, nec *tanquam* calamitatem exſpecta
Virum : ego enim oculorum ipſius averſos
Radios arcebo, ne te videant.
Heus tu, te voco, qui manus captas
Vinculis coerces, ut accedas huc.
Ajacem appello, progredere huc, ante veſtibulum.

UL. Quid agis Minerva ? nequaquam ipſum foras evoces.

MI. Non tacebis, neque metum demes ?

UL. Non per Deos, ſed intus ſatis ſit ut maneat.

MI. Quare hoc non fiat ? an non et ante hic vir fuit ?

UL. Hoſtis quidem mihi etiam nunc eſt.

MI. Ergo dulciſſimus riſus eſt in calamitate inimici ridere.

UL. Mihi ſatis eſt ut in domo maneat.

MI.

Γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς·
Καὶ σφὼ τε σοίμνας ἐκλρέπω, σύμμικλά τε
Λείας, ἄσασα βυκόλων φρυάγμαλα.
Ἐνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε σολύκερων φόνον,
Κύκλῳ ῥαχίζων· καὶ δόκῃ μὲν ἔσθ' ὅτε
Διοσὸς Ατρείδας αὐτόχειρ κλείνειν ἔχων,
Οτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπίλνῶν, σραλήλατῶν.
Ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις,
Ωτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά.
Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου,
Τὰς ζωὸλας αὖ δεσμοῖσι ζυνδήσας βοῶν,
Σοίμνας τε σάσας, εἰς δόμους κομίζεσ',
Ως ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων.
Καὶ νῦν κατ' οἴκους ζυνδέτους αἰκίζεσ'.
Δείξω δὲ κἀγὼ ζοὶ τήνδε σεριφανῆ νόσον,
Ως σᾶσιν Αργείοισιν εἰσιδὼν σροῆς.
Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ ζυμφορὰν δέχου
Τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποσρόφους
Αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν σεσοψιν εἰσιδεῖν.
Οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλώτιδας χέρας
Δεσμοῖς ἀπαθύνοντα, σροσμολεῖν καλῶ.
Αἴανλα φωνῶ· σεῖχε δωμάτων σάρος.

ΟΔ. Τί δρᾷς Αθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

ΑΘ. Οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

ΟΔ. Μὴ σρὸς θεῶν, ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτο μένων.

ΑΘ. Τί μὴ γλύῃ); σρόσθεν γὰκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν.;

ΟΔ. Εχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ, κἀ τανῦν ἔτι.

ΑΘ. Οὐκοῦν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν.

ΟΔ. Εμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μολεῖν.

ΑΘ.

V. 58 al. ἐμπεσὼν. V. 62 forte εὖ δεσμοῖσι.
V. 80 al. ἐν δόμοις.

ΑΘ. Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
ΟΔ. Φρονοῦντα γὰρ νιν οὐκ ἂν ἐξέσην ἰδεῖν.
ΑΘ. Αλλ' ὑδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.
ΟΔ. Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;
ΑΘ. Εγὼ σκοτώσω βλέφαρα τἀμὰ δεδοκρότα.
ΟΔ. Γένοιτο μὰ τ' ἄν πᾶν, θεᾷ τε χνωμονῦ.
ΑΘ. Σίγα νῦν ἐσὼς, ἀλλ' μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.
ΟΔ. Μένοιμ' ἄν· ἦθελον δ' ἂν ἐκὸς ὢν τυχεῖν.
ΑΘ. Ω ὗτος, Αἶαν δεύτερόν σε προσκαλῶ.
Τί βαγὸν ὕτως ἐνέπεπε τῆς συμμάχε;
ΑΙ. Ω χαῖρ' Αθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
Ως εὖ παρέσης· καί σε πασχρύσοις ἐγὼ
Στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
ΑΘ. Καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
Εβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Αργείων στρατῷ;
ΑΙ. Κόμπος πάρεσι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαί τὸ μή.
ΑΘ. Η γὰ πρὸς Ατρείδαισιν ἦ χμασας χέρα;
ΑΙ. Ως ὅποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσσο' ἔτι.
ΑΘ. Τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
ΑΙ. Θανόντες, ἤδη τἄμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα.
ΑΘ. Εἶεν· τί γὰ δὴ πᾶς ὁ τῦ Λαερτίου,
Πῦ σοι τύχης ἔσηκεν; ἢ πέφαγέ σε;
ΑΙ. Η τὰ πίτριπλον κίναδος ἐξήρε μ' ὅπως;
ΑΘ. Εγωγ' Οδυσσέα τὸν σὸν ἐχθίστην λέγω.
ΑΙ. Ηδίσος ὦ δέσποινα δεσμώτης ἔσω
Θακεῖ· θανεῖν γὰ αὐτὸν ὅτι πω θέλω.
ΑΘ. Πρὶν ἄν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον;
ΑΙ. Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης.
ΑΘ. Τί δῆτα τὸν δύσηνον ἐργάσῃ κακόν;
ΑΙ. Μάσιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.
ΑΘ. Μὴ δῆτα τὸν δύσηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ.

ΑΙ.

MI. Num virum manifeſte furentem times aſpicere?
UL. Sanum enim eum non recuſarem videre.
MI. Sed nunc te non videbit, etſi prope adſis.
UL. Quomodo, ſiquidem oculis iiſdem utetur?
MI. Ego caliginem palpebris etiam videntibus objiciam.
UL. Fiant quidem omnia Deo gubernante.
MI. Tace nunc, et mane ſic in loco conſiſtens.
UL. Manebo, etſi malim procul abeſſe.
MI. Heus tu Ajax, iterum te evoco.
Quid adeo parum revereris auxiliatricem tuam? 90
AJ. O ſalve Minerva, ſalve Jovis filia,
Quam opportune ades! te aureis ego
Ornabo ſpoliis, propter hanc capturam.
MI. Pulchre dixiſti, ſed hoc mihi narra,
Tinxiſti haſtam probe in Graecorum exercitu?
AJ. Eſt quod glorier, neque me feciſſe nego.
MI. An et adverſus Atridas armaſti manum?
AJ. Ita ut non amplius Ajacem contumelia ſint affecturi.
MI. Mortui ſunt viri, quantum tuum verbum intelligo.
AJ. Mortui. Jam mea mihi eripiant arma. 100
MI. Age, quid filius Laertis,
In qua fortuna tibi conſtitutus eſt, utrum e manibus effugit tuis?
AJ. De perditiſſima vulpecula interrogas me ubi ſit?
MI. Ego quidem Ulyſſem tuum adverſarium dico.
AJ. Jucundiſſimus, o domina, intus captivus
Sedet, mori enim eum nondum volo.
MI. Quid igitur ei facies, aut quid lucri capies?
AJ. Prius alligatus ad columnam veſtibuli.
MI. Quod igitur infelici infliges mali?
AJ. Flagris primum cruentato tergo, deinde morietur.
MI. Ne quaeſo miſerum ſic flagelles. 111

AJ.

AJ. In aliis ego te cupio gaudere o Minerva :
Ipſe vero hanc et non aliam poenam dabit.
MI. Tu igitur, quandoquidem tibi voluptas eſt iſta facere,
Utere manu, nec peperceris, quaecunque in animo habes.
AJ. Accedo ad opus, hoc autem peto
Ut ſemper mihi talis adſis auxiliatrix.
MI. Vides Ulyſſe quanta ſit potentia divina.
Hoc viro enim quis prudentior,
Aut ad res praeclare gerendas paratior inventus eſt?
UL. Ego quidem neminem ſcio : miſeret me vero ejus,
Cum ita miſere affectum video, quamvis mihi infenſum eſſe ſciam,
Propterea quod noxae copulatus eſt malae :
Nil magis hunc quam me ipſum reſpiciens.
Video enim nos homines nihil aliud eſſe quam
Simulachra, quicunque vivimus, vel inanem umbram.
MI. Haec igitur exempla te moveant, ſuperbe
Ne quid dicas adverſus Deos,
Neque inſoleſcas, ſi forte plus aliis
Vel manu polles, vel magnarum opum pondere :
Quia dies inclinat, et excitat rurſum
Omnia humana : modeſtos vero
Dii amant, et oderunt malos.

ANAPAESTI.

CH. O fili Telamonis, qui tenes ſedem
Salaminiae inſulae maritimae ;
Qnando bene tecum agitur, tunc tibi gratulor.
Et contra, cum aliqua plaga divinitus te oppreſſit,
Aut Graeci maledicta in te jactent,
Sic trepido, et in metum propter te conjicior,
Ut volucris oculus columbae.
Sicut et praeterita nocte

Magni

ΑΙ. Χαίρειν Αθάνα τἄλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι·
Κεῖνος δὲ τίσῃ τήνδε, κὐκ ἄλλην δίκην.
ΑΘ. Σὺ δ' ὦν, ἐπειδὴ τέρψις ὧδέ σοι τὸ δρᾶν,
Χρῶ χειρὶ, φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς.
ΑΙ. Χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
Τοιάνδ' ἀεὶ μοι σύμμαχον παρεσάναι.
ΑΘ. Ορᾷς ὀδυσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση,
Τούτῳ τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἦν προνοέστερος,
Η δρᾶν ἀμείνων ἁρέθη τὰ καίρια; 120
ΟΔ. Εγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ', ἐποικτείρω δέ νιν
Δύσηνον ἔμπης, καί περ ὄντα δυσμενῆ,
Οθ' ὕνεκ' ἄτῃ συγκαλέζακ) κακῇ,
Οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τὸ σὸν σκοπῶν.
Ορῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
Εἴδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
ΑΘ. Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεὸς ἔπος,
Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον
Η χειρὶ βρίθεις, ἢ μακρῷ πλούτου βάρει· 130
Ως ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
Απαντα τἀνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
Θεοὶ φιλοῦσι, κοὐ συγῶσι τοὺς κακούς.

Αναπαίσοι.

ΧΟ. Τελαμώνε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
Σὲ δ' ὅταν πλαγὰ Διὸς, ἢ ζαμενὴς
Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω, κοὐ πεφόβημαι
Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.—— 140
Ως κὰπὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς,

Μεγάλοι θόρυβοι κατέχυσ' ἡμᾶς
Επὶ δυσκλεία, σὲ τὸν ἱππομανῆ
Λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
Βοτὰ, ϗ λείαν,
Ηπερ δορίληπλος ἔτ' ἦν λοιπή,
Κτείνοντ' ἄθωνι ζιδήρῳ.——
Τοιάσδε λόγυς ψιθύρυς πλάτλων
Εἰς ὦτα φέρῃ πᾶσιν Οδυσσεύς,
Καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰ σῦ νῦν
Εὔπειτα λέγῃ· ϗ πᾶς ὁ κλύων
Τῦ λέξαντος χαίρῃ μᾶλλον,
Τοῖς ζοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.——
Τῶν γὰ μεγάλων ψυχῶν ἰεὶς
Οὐκ ἂν ἁμάρτοι· καλὰ δ' ἄν τις ἐμὰ
Τοιαῦτα λέγων, ϗκ ἂν πείθοι.
Πρὸς γὰ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπῃ.
Καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς,
Σφαλερὸν πύργυ ῥῦμα πέλονται).
Μελὰ γὰ μεγάλων βαιὸς ἄρις' ἄν,
Καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικρῶν.——
Αλλ' ὑ δυνατὸν τὰς ἀνοίτυς
Τύτων γνώμας προδιδάσκειν.——
Υπὸ τοιύτων ἀνδρῶν θορυβῆ,
Χ' ἡμεῖς ὑδὲν ἀθέλομι πρὸς ταῦ-
τ' ἀπαλέξασθαι, σῦ χωρίς.——
Αλλ' ὅτε γὰ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
Παλαγῦσιν, ἅτε πλημῶν ἀγέλαι
Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες·
Τάχ' ἂν ἐξαίφνης ἐι σὺ φανείης,
Σιγῇ πλήξειαν ἄφωνοι.——

Ετω-

Magni tumultus nos terruerunt
Ob infamiam, quod ferebant te furentem
Egreſſum in campos perdidiſſe Graecorum
Pecora et praedam,
Quae in bello capta adhuc reliqua erat:
Ac interfeciſſe lucenti ferro.
Tales ſermones calumnioſe confingens
In aures omnium inſuſurrat Ulyſſes,
Et admodum perſuadet: de te enim nunc
Plauſibilia dicit, et quicunque audiunt
Haec ipſum dicentem, valde gaudent,
Et tuis aerumnis inſultant.
Nam qui maledicta jaciunt in magnos viros,
Facile inveniunt applauſores: ſi quis autem in me
Talia diceret, non perſuaderet:
Nam qui habet, is invidiae obnoxius eſt.
Sed cives humiles praeſtantium virorum ope deſtituti
Infirmum ſunt propugnaculum.
Cum magnis enim viris tenues optime agunt,
Et magni ſuſtentantur a tenuibus.
Sed non facile eſt ſtultis
Haec vera eſſe perſuadere.
A talibus viris hic ortus eſt in te tumultus,
Et nos nihil poſſumus his rebus
Opis afferre, ſine te, *o Rex noſter*.
Sed quando illi faciem tuam effugerunt,
Trepidant, velut avium greges
Magnam aquilam metuentes.
Et ſi tu forte ſubito illis conſpectus fueris,
Muti ſilentio et metu perculſi tacebunt.

EPODICA. *Strophe.*

Certe quidem, quae in Tauris colitur, filia Jovis Diana
(O fama ingens,
O hujus dedecoris noſtri mater)
Te impulit, ut in publicos boves ſaevires,
Indignans forte victoriae cauſa gratiam non eſſe relatam:
Vel ex inclytis ſpoliis ſe eſſe
Fruſtratam ſua parte, vel ex venatione.
Aut ferreo thorace armatus Mars
Aliquam cur ſuccenſeat cauſam habens
Ex bello, nocturnis inſidiis
Te exercet, propter acceptam injuriam.

ANTISTROPHE.

Nunquam enim mentis compos ad ſiniſtra,
O fili Telamonis, proceſſiſſes,
Ita in greges irruens.
Poteſt incidere morbus divinitus, ſed arceant precor
Jupiter et Apollo malam a Graecis famam.
Si vero a ſubornatis hominibus
Captant ſermones magni reges,
Aut a ſcelerato genere Siſyphi,
Ne mihi, ne Rex amplius
Ita in nauticis tentoriis abditus,
Malam famam in te recipias.

EPODOS.

Sed ſurge et progredere iſto ex loco, ubi jam diu
Haeres, in hoc longo et moleſto otio,
Atque interim noxam, quae te divinitus affligit, magis accendis:

Et

Επωδικα. Στροφή.

Η ῥά ζε Ταυροπόλα Διὸς Αρ|εμις,
(Ω μεγάλα φάτις, ὦ
Μᾶτερ αἰχύνας ἐμᾶς)
Ωρμασε πανδάμυς ἐπὶ βῦς ἀγελαίας,
Ητυ τινὸς νίκας ἀκάρπωλον χάριν,
Η ῥα κλυτῶν ἐνάρων
Ψαθεῖσα δώροις, ἤτ' ἐλαφηβολίας.
Η χαλκοθώραξ, ἤ τιν' Ενυάλιος
Μομφὰν ἔχων
Ξυνᾶ δορὸς ἐννυχίοις μαχαναῖς
Ετίσα|ο λώβαν; ——

Αν|ιστροφή.

Οὔπο|ε γὰ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀρισερὰ
Παῖ Τελαμῶνος ἔβας,
Τόσσον ἐν πομπαις πιλνῶν.
Ηκοι γὰ ἄν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
Καὶ Ζεὺς κακὰν ἠὲ Φοῖβος Αργείων φάτιν.
Εἰ δ' ὑποβαλλόμφοι
Κλέπ|υσι μύθυς οἵ μεγάλοι βασιλῆς,
Η τᾶς ἀσώτυ Σισυφιδᾶν γλυεᾶς,
Μὴ μή μ' ἄναξ,
Εθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων,
Κακὰν φάτιν ἄρῃς· ——

Επῳδός.

Αλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπυ μακραίωνι
Στηρίζῃ ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ χολᾷ,
Αταν ὑρανίαν φλέγων.

Εχθρῶν

V. 179 forte ἤνιν' pro τινά.
V. 191 al. Σισυφίδα, et recte, metri causa.

Εχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα
Ορμᾶται ἐν ἀνέμοις βάσαις,
Πάντων καταχαζόντων γλώσσαις
Βαρυάλγητ'. ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσακε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΑΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

Αναπαίσοι.

ΤΕ.

ΝΑΟΣ ἀρογοὶ τῆς Αἴαντος,
Γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ερεχθειδᾶν,
Εχομεν σοναχὰς οἱ κηδόμενοι
Τᾶ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκω.
Νῦν γὰ ὁ δεινὸς, ὁ μέγας, ὠμοκρατὴς
Αἴας, θολερῷ
Κεῖται χειμῶνι νοσήσας ——

ΧΟ. Τί δ' ἐπήλλακ') τῆς ἀμερίας
Νὺξ ἥδε βάρος,
Παῖ τᾶ Φρυγίω Τελάταντος,
Λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δοριάλωτον
Στέρξας ἀνέχει θήριος Αἴας.
Ως οὐκ ἄν ἄϊδρις ὑπείποις. ——

ΤΕ. Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
Θανάτῳ γὰ ἴσον βάρας ἐκπέσῃ.
Μανίᾳ γὰ ἀλὼς ἡμῖν ὁ κλεινὸς
Νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
Τοιαῦτ' ἄν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
Χειροδαΐκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ,
Κείνω χρησήρια τανδρός.

Αντι-

V. 212 al. στέρξασαν ἔχει.

Et inimicorum petulantia abſque metu libere,
Ac velut apertis vallibus, contra te erumpit.
Semper rident te, et linguis de te
Triſtia ſpargunt, quae me dolore afficiunt.

TECMESSA, AJAX, CHORUS.

ANAPAESTI.

TE.

O Socii navis Ajacis,
Genere ab indigenis Athenienſibus orti,
Nos conflictamur cum dolore gravi, qui curamus
Telamonis filium, procul a patria.
Nunc enim ille acer et magnus et fortis
Ajax, atra
Jacet oppreſſus tempeſtate.

CH. Quid pro tranquillitate priore
Nox haec attulit calamitatum onus,
O filia Phrygii Teleutantis,
Narra nobis, quoniam te conjugem bello captam
Amare ſuſtinet Martius Ajax:
Quapropter haec non ignara dixeris.

TE. Quomodo vero narrabo rem infandam?
Nam non minus morte triſte malum audies.
Furore enim captus nobis inclytus
Hac nocte Ajax rem foedam perpetravit.
Haec videre poteris in tabernaculo:
Nempe manu caeſas pecudes cruentas,
Quae ſunt hujus viri facinora.

ANTISTROPHICA. *Strophe.*

CH. Qualem affers de viro
Incenſo nuncium ac famam,
Intolerandam, nec evitabilem,
Et ab exercitu magno Graecorum
Rumoribus ante ſparſam,
Quam multorum ſermo in immenſum auget.
Hei mihi, metuo impendens malum:
Vir enim hic inclytus et illuſtris
Morietur, furenti
Manu poſtquam interfecit
Cruento gladio pecudes,
Et paſtores gregibus praefectos.

ANAPAESTI.

TE. Hei mihi! hinc hinc itaque nobis
Captivas pecudes ducens venit,
Ex quibus alias intus humi ſtratas jugulavit,
Alias caeſas in duas partes diſſecuit.
Duos vero arietes candidos accipiens,
Alterius caput et extremam linguam
Abjecit praecidens, alterum rectum ſurſum
Ad columnam alligans
Accepto grandi loro equeſtri
Caedit ſtridula duplici ſcutica,
Mala convicia ingerens, quae Genius *malus* illi
Et nemo hominum ſubjiciebat.

ANTISTROPHE I.

CH. Nunc tempus eſt ut quiſque noſtrum caput
Operiat et involvat velis,

Ac

Ανλισροφικα. Στροφὴ.

ΧΟ. Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
Αἴθωνος ἀγγελίαν
Ατλαγον, ὑδὲ φακλὴν,
Τῶν μεγάλων Δαναῶν,
Υποκληϊζομένην
Τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει·
Ω μοι, φοβᾶμαι τὸ ωρόσερπον.
Περίφανλος ἀνὴρ
Θανεῖται, ωαραπλήκλῳ
Χερὶ ζυγκαλακλὰς
Κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ,
Καὶ βοτῆρας ἱππονόμυς.——

Αναπαίξοι.

ΤΕ. Ω μοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
Δεσμῶτιν ἄγων ἦλυθε ωοίμναν·
Ων τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας,
Τὰ δὲ ωλάροκοπῶν, δίχ' ἀνερρήγνυ.
Δύο δ' ἀργίποδας κριὰς ἀνελὼν,
Τῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσαν ἄκραν
Ριπῖεῖ θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
Κίονι δήσας,
Μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν,
Παίει λιγυρᾷ μάσιγι διπλῇ·
Κακὰ δεννάζων ῥήματ', ἃ Δαίμων
Κὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν——

Ανλισροφὴ.

ΧΟ. Ωρα τιν' ἤδη κάρα κα-
λύμμασι κρυψάμενον,

V. 222 Αἴθοπος Suidas, et Turn.
V. 225 lege Υπο κλῃζομένην.

Ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
Η θοὸν ἐρεσίας
Ζυγὸν ἐξόμφιον
Πολιοπόρῳ ναΐ μεθεῖναι.
Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς
Δικρατεῖς Ατρεῖδαι
Καθ' ἡμῶν, στεφόβημαι
Λιθόλεσσον Αρην
Ξυναλγεῖν μελὰ τῶδε τυ-
χεὶς, τὸν αἰσ' ἄπλασος ἔχει.

Αναπαίσοι.

ΤΕ. Οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰ ἄτερ στεροπᾶς
Αἴξας ὀξὺς νότος ὡς, λήγει.
Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλσος ἔχει.
Τὸ γὰ ἐσλέσσειν οἰκεῖα πάθη,
Μηδενὸς ἄλλω παραπράξαντος,
Μεγάλας ὀδύνας ὑπολείπει——

Ιαμβοί.

ΧΟ. Αλλ' εἰ στέπαυ), κάρτ' ἂν ἀτυχεῖν δοκῶ.
Φρένδε γὰ ἤδη τῶ κακῶ μείων λόγος.
ΤΕ. Πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τὶς αἵρεσιν, λάβοις,
Φίλης ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
Η κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
ΧΟ. Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.
ΤΕ. Ημεῖς ἄρ' ὑ νοσοῦντες, ἀτώμεθα νῦν.
ΧΟ. Πῶς τοῦτ' ἔλεξας; ὑ κάτοιδ' ὅπως λέγεις.
ΤΕ. Ανὴρ ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
Αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἶχειτ' ἐν κακοῖς,
Ημᾶς δὲ τὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνών·
Νῦν δ' ὡς ἔληξε, καὶπνεύσε τῆς νόσυ,

Κεῖνός

V. 257 al. ἄπλαλος vel ἄπληστος inexplebilis.

Ac pedibus se in fugam conjiciat,
Aut celeri remigio
Nauticis transtris insidens
Pontigrada nave fugiat;
Tales movent minas
Gemini Atridae, qui rerum potiuntur,
Adversus nos: nunc metuo
Sententiam, qua condemnati lapidibus obruamur,
Ut simul cum illo poenam luamus,
Quem furor inaccessus tenet.

ANAPAESTI.

TE. Atqui *non furit* amplius, nam coruscо sine fulgure
Velut vehemens ventus coortus desiit tandem;
Et nunc sanus novo dolore angitur.
Nam propriorum malorum consideratio,
Cum neminem habeas cui possis imputare,
Ingentes dolores parit.

IAMBI.

CH. Sed si conquievit furor, tunc praeclare nobiscum agitur
Minor enim sublato malo cura est.
TE. Utrum vero, si quis optionem det, eliges?
An afflictis amicis etiam laetari malis,
Quam una cum illis affici communi dolore simul?
CH. Geminum malum, o Mulier, gravius est.
TE. Nos igitur absque morbo nunc miseri sumus.
CH. Quid hoc rei est? non enim intelligo quod dixisti.
TE. *Sic est:* cum hic vir morbo oppressus esset,
Ipse quidem laetabatur illis malis, quibus tenebatur,
Nos vero sanos magna tristitia afficiebat.
Nunc ut desiit furere, ac respiravit a morbo,

Ipſe totus affligitur dolore :
Et nos ſimiliter non minus quàm ante :
Sunt ergo haec duplicia ex ſimplicibus mala.
CH. Aſſentior tibi, et metuo ne a Deo
Aliqua plaga immineat. Sed qui fit, ut laxato morbo,
Non magis quam cum aegrotaret laetetur?
TE. Oportet te ſcire, ut haec res ſe habeat.
CH. Quomodo igitur hoc malum incepit?
Indica nobis infortunium, non minus enim et nos dolemus.
TE. Rem totam cognoſces, ſiquidem et tu communi dolore afficeris.
Ipſe nocte ſumma, quo tempore veſpertini
Lychni non amplius lucebant, ancipitem arripiens
Haſtam volebat temere exire.
Cumque ego increparem, ac dicerem, quam rem agis
Ajax? cur hanc injuſſus, et a nullo nuncio
Vocatus ſuſcipis explorationem? neque tubae ſignum audiſti:
Et nunc quidem univerſus exercitus dormit.
Tunc ad me brevem hunc, ſed uſitatum ſermonem dixit:
Mulier, Silentium decus affert mulieribus :
Quo ego ſermone admonita deſtiti, ipſe autem foras erupit ſolus,
Neque quid ibi geſſerit dicere poſſum.
Intro vero rediens captivos adduxit ſimul,
Tauros, canes paſtorales, et cornutam praedam;
Ex quibus alias pecudes decollavit: alias ſurſum alligatas
Mactabat ac diſſecabat : alias ceu captivos homines
Flagris caedebat, et ſic in pecora ſaeviebat.
Tandem ad fores procurrens, cum umbra quadam
Sermones habuit : nunc contra Atridas,
Nunc de Ulyſſe loquens, magnoſque riſus edebat,
Commemorans quam eos ulciſceretur ob acceptam injuriam.

Deinde,

Κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαˆται κακῇ,
Ημεῖς δ' ὁμοίως ὄδὲν ἧσσον, ἢ πάρος.
Αρ' ἐσὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά.
ΧΟ. Ξύμφημι δή σοι, κ̓ δέδοικα μὴ 'κ Θεοῦ
Πληγή τις ἥκοι· πῶς γὰˆ, εἰ πεπαυμένος
Μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν ἀφραίνεˆ——
ΤΕ. Ως ὧδ' ἐχόντων τῶν δ' ἐπίσαθαί σε χρή.
ΧΟ. Τίς γὰˆ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ πεσσέπαλο;
Δήλοσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
ΤΕ. Απαν μαθήσῃ τἔρσον, ὡς κοινωνὸς ὤν·
Κεῖνος γὰˆ ἄκρας νυκλὸς, ἡνίκ' ἔσπεροι
Λαμπῆρες ὑκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβὼν
Εμαῖετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς·
Κἀγὼ 'πιπλήσσω, κ̓ λέγω, τί χρῆμα δρᾷς
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος, ὥθ' ὑπ' ἀγγέλων
Κληθεὶς, ἐφορμᾷς πεῖραν, ἤτέ τυ κλύων
Σάλπιγγος, ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός.
Ο δ' εἶπε πρός με βαῖ', ἀεὶ δ' ὑμνήμασα,
Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Κἀγὼ μαθοῦσ', ἔληξ'· ὁδ' ἐσύθη μόνος.
Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν τύχας·
Εσω δ' ἐσῆλθε ξυνδέτους ἄγων ὁμοῦ
Ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐκερών τ' ἄγραν.
Καὶ τοὺς μὲν ἠυχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων,
Εσφαζε, κἀρράχιζε· τοὺς δὲ δεσμίους
Ηκίζετ' ὥσε φῶτας, ἐν ποίμνας πίλνῶν.
Τέλος δ' ἐπαίξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινὶ
Λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ατρειδῶν κάτα,
Τοὺς δ' ἀμφ' Οδυσεῖ, ξυλιθεὶς γέλων σολὺν,
Οσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκλίσαιτ' ἰὼν.

Κἄπειτ'

V. 281 forte ὥσ γὰˆ ἔ, cum nota interrog. ad finem ſententiae.

Κἄπειτ' ἐπαίξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν
Εμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσα)·
Καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπλάει σέγος,
Παίστας κάρα, θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
Νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείᾳ φόνᾳ,
Κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι ξυλλαβὼν χερί.
Καὶ τὸν μὲν ἧσο πλεῖσον ἄφθογγος χρόνον.
Επειτ' ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
Εἰ μὴ φανείην πᾶν τὸ ξυλυχὸν πάθος·
Κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
Κἀγὼ φίλοι δείσασα, τἀξειργασμένον
Ελεξα πᾶν ὅσον περ ἐξηπισάμην.
Ο δ' ἄθὺς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγράς,
Ας ἅπαντ' αὐτᾷ πεύθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
Πρὸς γὰρ κακῷ τε κἠ βαρυψύχῳ γόνῳ
Τοιῷσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν.
Αλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων,
Υπεσέναζε ταῦρος ὡς μυκώμενος.
Νῦν δ' ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ,
Ασιτος ἀνὴρ, ἄπολις, ἐν μέσοις βόλοῖς
Σιδηροκμῆσιν, ἥσυχος θακεῖ πεσών.
Καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν·
Τοιαῦτα γὰρ πως κἠ λέγῳ κωδύρε).
Αλλ' ὦ φίλοι, (τούτων γὰρ ἕνεκ' ἐσάλην)
Αρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύναισθέ τι.
Φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶν) φίλοι.

ΧΟ. Τέκμησα δεινὰ πᾷ Τελαμώνιος λέγεις
Ημῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

ΑΙ. Ιώ μοι μοι.

ΤΕ. Τάχ' ὡς ἔοικε μᾶλλον· ἢ οὐκ ἠκούσατε
Αἴαντος,

V. 310 al. ἐρειωθεὶς innixus. V. 332 Λόγοις Stobaeus, rectius.

Deinde, cum rursum huc intro irrupisset,
Ad sese vix tandem rediit,
Atque ut caede pecorum plenam vidit domum,
Pulsans caput exclamavit, inque cadaverum strage
Volutus, recubuit in illa ovium caede,
Comam manibus acerrime vellens,
Et diu sic tacitus sedit.
Postea mihi atrociter comminatus est,
Nisi, ut haec calamitas accidisset, commemorarem,
Quaerens in quod negotium incidisset.
Atque ego, amici, metuens, rem ut acta erat
Exposui totam quantum quidem noram.
Ipse vero statim coepit ejulare vociferatione tristi,
Cujusmodi lamentationes antehac nunquam ex eo audivi.
Nam viri timidi, et pusilli animi, luctus
Tales esse, semper antea solebat dicere.
Et prius cum aliquid aegre erat, temperans a claris ejulatibus
Gemebat tantum, ut taurus fremens.
Nunc vero ista calamitate tristissima oppressus,
Absque cibo potuque inter media pecora
Ferro contrucidata, tacitus jacet prolapsus:
Et manifeste prae se fert, quasi aliquid moliens mali,
Tales sermones, questusque edit.
Sed o amici, nam ob hanc causam huc prodii,
Huc introite, et ferte opem, si quid potestis.
Ab amicis enim viri tales flecti solent.

Ch. Horribilia narras nobis, o Tecmessa,
Quae dicis Ajacem ex rebus adversis insanire.

Aj. Hei mihi.

Te. Statim acrius, ut videtur, vociferabitur. An non audistis

Ajacem,

Ajacem, quales clamores ciet?

AJ. Hei mihi.

CH. Hic vir videtur vel jam affligi morbo,
Vel a priore aegritudine adhuc dolore affici.

AJ. Ah Puer, Puer!

TE. Me miseram, Euryfaces, de te clamat,
Quam rem agit? Ubi tandem es? miseram me!

AJ. Teucrum voco, ubi es Teucer? An ille perpetuo
Praedas aget? Ego vero pereo.

CH. Hic vir jam apud se esse videtur. Sed aperite:
Fortasse enim me conspecto verebitur.

TE. Ecce aperio, licet tibi videre
Quomodo rem gesserit, et quomodo ipse affectus sit.

ANTISTROPHICA. *Strophe* I.

AJ. O mihi cari Socii navales
Soli ex meis amicis, solique
Manentes in recta lege,
Videtisne, quanta tempestas
Purpureo velut e mari
Undique me oppresserit?

CH. Hei mihi, quam nimis vera dixisti *Tecmessa*,
Res ipsa ostendit Ajacem furere.

ANTISTROPHE I.

AJ. O Gens nautica mihi
Auxiliatrix in arte, marinos
Qui naves ascendisti agitans remos in mari,
Vos, vos, inquam, solos video
Ex proceribus curantes me:
Sed me simul interficite.

CH.

Αἴανλος, οἵαν τήνδε θωΰσσῃ βοήν;

ΑΙ. Ἰώ μοι μοι.

ΧΟ. Ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
Νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙ. Ἰώ, πᾶ, πᾶ.

ΤΕ. Ω μοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
Τί πόλε μῳοινᾷ; πῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.

ΑΙ. Τεῦκρον καλῶ· πῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
Λειπλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

ΧΟ. Ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγελε·
Τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.

ΤΕ. Ἰδὺ δοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεσί σοι
Τὰ τῦδε πράγη, κἀυτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.

Ανλιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΑΙ. Ἰώ μοι φίλοι ναυβάται,
Μόνοι ἐμῷ φίλων, μόνοι
Τ' ἐμμῳόνλες ὀρθῷ νόμῳ·
Ἰδεσθέ μ' οἷον ἄρλι κῦμα
Φοινίας ὑπὸ ζάλης
Αμφίδρομον κυκλεῖται——

ΧΟ. Οἴ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρλυρεῖν ἄγαν.
Δηλοῖ δὲ τὄργον ὡς ἀφροντίσως ἔχῃ.——

Ανλιστροφὴ ά.

ΑΙ. Ἰώ μοι γῳός ναΐας
Αρωγὸν τέχνας, ἁλίαν
Ος ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν·
Σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορ-
κα πομπῶν ἐπαρκέσον-
τ'· ἀλλά με ξυνδαΐξον.——

V. 360 forte Αρηγε adjuva, ſic conſtat metrum.

V. 362 lege δέδορκα et ſequens verſ. incipiat cum Ποιμῳῶν.

ΧΟ. Εὔφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ δίδυς
Αχος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.——

Στροφὴ β'.

ΑΙ. Ορᾷς τὸν θρασύν, τὸν ἀκάρδιον,
Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεσον μάχαις,
Εν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
Ω μοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα—— 370

ΤΕ. Μὴ δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε.

ΑΙ. Οὐκ ἐκλός; ὐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα;
Αἴ, αἴ, αἴ, αἴ.

ΧΟ. Ω πρὸς θεῶν ὕπεικε, κἠ φρόνησον εὖ——

Στροφὴ γ'.

ΑΙ. Ιὼ δύσμορος, ὃς χεροῖν
Μεθῆκα τὰς ἀλάστορας,
Εν δ' ἐλίκεσι βυσὶ κἠ
Κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις,
Ερεμνὸν αἷμ' ἔδαρσα——

ΧΟ. Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; 380
Οὐ γὰ γνοίτ' ἂν ταῦθ' ὅπως ὐχ ὧδ' ἔχειν——

Ανλισροφὴ β'.

ΑΙ. Ιὼ πάνθ' ὁρῶν, ἀπάνλων τ' ἀεὶ
Κακῶν ὄργανον τέκνον Λαρτίου,
Κακοπινέσατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
Η πῶ πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις —

ΧΟ. Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς κἠ γελᾷ κἀδύρεται.

ΑΙ. Ιδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
Ιὼ μοι, μοι.

ΧΟ. Μηδὲν μέγ' εἴπῃς· ὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ;

Ανλισροφὴ γ'.

ΑΙ. Ιὼ Ζεῦ προγόνων πάτερ, 390

Πῶς

CH. Bona verba, quaeſo, nec malo malum addens
Remedium, damnum in majus accumules.

STROPHE 2.

AJ. Vides hunc ferocem, hunc magnanimum,
Inque bellicis proeliis imperterritum,
Interque feras intrepidas manibus acrem?
Hei mihi! quantos riſus praebebo, quanto me probro contaminavi?

TE. Ne Ajax here, ne quaeſo iſta dicas.

AJ. Hinc non tu *abis?* non foras effers pedem?
Heu! Heu!

CH. Per Deum oro, ut flecti te patiaris, et rectius ſapias.

SROPHE 3.

AJ. O ego infelix qui ex manibus meis
Emiſi illos execrabiles,
Inque nigros boves,
Et greges balantes incurrens,
Atrum ſanguinem fudi.

CH. Quid adeo doles ob facta,
Quae jam infecta fieri non poſſunt?

ANTISTROPHE 2.

AJ. O qui omnia vides, et omnium qui es
Malorum organum, fili Laertis,
Sordidiſſime impoſtor exercitus,
Quam tu ſuaviter et cum voluptate alicubi nunc rides?

CH. Omnes, Deo volente, vel rident, vel lugent.

AJ. Utinam videam ipſum, quamvis ita afflictus ſim.
Hei mihi miſero!

CH. Ne quid elate dicas, an non vides quantum mali habeas?

ANTISTROPHE 3.

AJ. O Jupiter majorum meorum progenitor,

Utinam occiſo garrulo
Veteratore, et geminis
Regibus prius perditis,
Deinde et ipſe moriar.

TE. Quando haec imprecaris, ſimul et mihi mortem
Opta : ad quid enim me vivere oportet te mortuo?

STROPHE 4.

AJ. O Tenebrae, lux mea, tenebrae
O quam lucidae nunc mihi !
Tollite me dominum veſtrum,
Tollite. non enim Deorum
Genus, neque aetate brevium
Amplius dignus ſum ut intuear
Hominum, cum aliqua utilitate mea.
Sed me filia Jovis, potens Dea,
Noxium excruciat.
Nam quo quis effugerit ?
Quo curram ? aut ubi manebo ?
Siquidem prior gloria et fama periit, O Amici.
Et jam ſimul alia inſtant,
Egoque in iſta infami venatione jaceo,
Totuſque exercitus jam ambabus manibus,
Ut me interficiat, concurret.

TE. Me miſeram ! hunc tantum virum
Iſta loqui, quae ante hoc tempus non ſuſtinuiſſet?

ANTISTROPHE 4.

AJ. O fluvii in mare labentes, et antra maritima,
Ac nemus littorale,
Longo, longo tempore, diuque me

Tenu-

Πῶς ἂν τὸν αἰμυλώταλον,
Ἐχθρὸν ἄλημα, τύς τε δισ-
άρχας ὀλέσας βασιλῆς,
Τέλος θάνοιμι κἀυτός;

ΤΕ. Οταν καλδ' ἐχῃ ταῦθ' ὁμῶς κἀμοὶ θανεῖν
Εὖχυ· τί γὰ δεῖ ζῆν με σῦ τεθνηκότος;

Στροφὴ δ'.

ΑΙ. Ιὼ ζχότος, ἐμὸν φάος, ἔρεμβος
Ω φαεινὸν ὡς ἐμοὶ,
Ελεῶ' ἔλεῶ' οἰκήτορα,
Ελεῶέ μ'· ὕτε γὰ Θεῶν
Γένος, ὕθ' ἁμπρίων
Ετ' ἄξιος βλέπειν τιν'
Εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων.
Αλλά μ' ἀ Διός γ' ἀλκίμα Θεὸς
Ολέθριον αἰκίζει.
Ποῖ τις ὖν φύγῃ;
Ποῖ μολὼν μῳῶ;
Εἰ τὰ μὲν φθίνῳ, φίλοι,
Τοῖς δ' ὁμῦ πέλας,
Μωρᾶς δ' ἄγραις πεσκείμεθα.
Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλλος
Αν με χειρὶ φονδ'οι ———

ΤΕ. Ω δυσάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον
Φωνεῖν, ἃ πεφάθεν ὕτος ὐκ ἔτλη ποτ' ἄν;

Αντιστροφὴ δ'.

ΑΙ. Πόροι ἁλίρροθοι, πάραλά τ' ἄντρα,
Καὶ νέμος ἐπάκλιον,
Πολὺν πολὺν δαρόν τε με

Κατεί-

V. 391 forte πότ' ecquando, metri cauſa. V. 392 forte δυσ- Camerar. V. 410 lege προκείμεθα metri cauſa.

Κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν
Χρόνον· ἀλλ' ὑκέτι μ' ὑ-
κέτ' ἀμπνοὰς ἔχονλα·
Τῦτό τις φρονῶν ἴσω.
Ω Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ
Εὔφρονες Αργείοις,
Οὐκέτ' ἄνδρα μὴ
Τόνδ' ἴδητ' (ἔπος
Εξερέω μέγ') οἷον ὕ-
τινα Τροία ςρατῦ
Δέρχθη, χθονὸς μολόντ' ἄπο
Ελλανίδος· τανῦν δ' ἄ-
τιμος ὧδε ωροκεῖ).

Ιαμβοί.

ΧΟ. Οὗτοι σ' ἀπείρξειν, ὕθ' ὅπως ἐῶ λέγειν
Εχω, κακοῖς τοιοῖσδε ζυμπεπλωκότα ——

ΑΙ. Αἲ, αἲ· τίς ἄν ωοτ' ᾠεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
Τὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
Νῦν γὰ ωάρεσι κἠ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ,
Καὶ τρίς· τοιῦτοις γὰ κακοῖς ἐνλυζχάνω.
Οτυ ωατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ιδαίας χθονὸς
Τὰ ωρῶτα καλλισεῖ ἀρισ&'σας ςρατῦ,
Πρὸς οἶκον ἦλθε ωᾶσαν εὔκλειαν φέρων·
Εγὼ δ' ὁ κείνυ ωαῖς τὸν αὐτὸν εἰς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν ὐκ ἐλάσονι ωδένῳ,
Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
Ατιμος Αργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι.
Καίτοι τοσῦτόν γ' ἐξεπίσαθαι δοκῶ,
Εἰ ζῶν Αχιλλέως ωῶν ὅπλων ωῶν ὧν ωέρι
Κρίνειν ἔμελλε κάρλος ἀρισείας τινὶ,

Οὐκ

V. 446 melius κράτος, metri causa.

Tenuiſtis ad Trojam,
Sed non amplius me, non amplius
Habentem ſpiritum *tenebitis*.
Hoc ſciat, qui iſta intelligit.
O Scamandri vicinae undae,
Faventes Graecis,
Non amplius me virum
Hunc videbitis, (verbum
Dicam magnum :) qualem non alium
Troja in exercitu
Vidit a terra profectum
Graeca : ſed nunc ita inglorius
Contemptuſque hic jaceo.

IAMBI.

CH. Neque quomodo prohibeam, neque ut ſinam te iſta dicere
Invenio, cum in tanta incideris mala.

AJ. Ah, ah, quis unquam putaſſet ſic conſentiens
Meum convenire nomen malis meis?
Nunc enim tempus eſt, quo bis lugere me
Et ter oporteat, in tantis demerſum malis.
Cujus pater ex hac ipſa Idaea terra,
Re praeclare geſta, primos honores in exercitu
Domum retulit, parta ingenti gloria :
Ego vero illius filius in eundem locum
Veni non minore virtute praeditus,
Neque minoribus rebus manu geſtis,
Infamis inter Graecos ita pereo.
Sed et hoc ſatis certo ſcio,
Si vivus Achilles de ſuis armis
Et de virtutis primatu ſententiam dicturus eſſet,

Non

Non aliquis ea mihi *ornamenta* praeripuiſſet.
Nunc vero illa Atridae homini impoſtori
Tribuerunt, neglecta mea virtute.
Et niſi oculi mei atque mens alio verſa
A meo propoſito me avertiſſent, non illi amplius
Poſthac ſententiam contra quenquam talem ferrent.
Sed Pallas terrifica et invicta Dea
Me jam illis manum intentantem
Feſellit, objiciens rabioſum morbum,
Ut horum pecudum caede manus contaminarem.
Illi vero nunc irrident, elapſi
Me invito. Sed cum Deus
Adverſatur, tunc etiam ignavi effugiunt e manibus virorum fortium.
Nunc igitur quid oportet me facere, cum manifeſte Diis
Inviſus ſim? Oditque me Graecorum exercitus,
Odit et univerſa Troja, atque hi campi.
Utrum patriam petens, relictis his nauticis caſtris,
Et relictis ſolis Atridis Aegaeum mare trajiciam?
At quo vultu ad patrem redibo
Telamonem? Quomodo me ſuſtinebit aſpicere,
Si nudus, et abſque primis praemiis virtutis ad illum venero,
Quorum ipſe obtinuit coronam gloriae magnam?
Non poſſum iſta perpeti. Sed quid ſi irruens
Ad ſtationes hoſtium, et ſolus cum illis conſerta manu
Aliquid praeclare geram, atque ita tandem et ipſe moriar?
Sed hoc ſi fecero, gratificabor Atridis.
Non igitur faciam. Verum aliquid tentandum eſt
Tale, quo ſeni oſtendam patri
Me ex illo neutiquam degenerem natum eſſe:

Turpe

Οὐκ ἄν τις αὖτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ·
Νῦν δ' αὖτ' Ατρεΐδαι φωτὶ σανυργῷ φρένας
Επραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσανυες κράτη·
Κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε
Δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος Θεὰ
Ηδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπενυύνοντ' ἐμὴν
Εσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
Ως' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοὸς.
Κεῖνοι δ' ἐπεγυελῶσιν ἐκπεφυγότες,
Εμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος· εἰ δέ τις Θεῶν
Βλάπτοι, φύγοι γ' ἄν καὶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
Καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν, ὅστις ἐμφανῶς Θεοῖς
Εχθαίρομαι· μισεῖ δέ μ' Ελλήνων στρατός·
Εχθει δὲ Τροία πᾶσα, καὶ πεδία τάδε.
Πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας,
Μόνους τ' Ατρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
Γυμνὸν φανέντα τῶν ἀρίστων ἄτερ,
Ων αὐτὸς ἔσχε σέφανον ἀκλείας μέγαν;
Οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν· ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
Πρὸς ἕρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις,
Καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω;
Αλλ' ὧδέ γ' Ατρείδας ἂν ἀφράνοιμί που.
Οὐκ ἔστι ταῦτα· πεῖρά τις ζητητέα
Τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
Μήτοι φύσιν γ' ἄπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.

V. 447—8 lege αὐτ' pro αὐτὰ ſcil. ὅπλα.
V. 451 vel ἀπεῖρξαν cohibuerunt.

Αἰχρὸν γὰ ἄνδρα τῦ μακρῦ χρήζειν βίυ,
Κακοῖσιν ὅσις μηδὲν ἐξαλλάσσει.
Τί γὰ ϖαρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχοι,
Προσθεῖσα κἀναθεῖσα τῦ γε κατθανεῖν;
Οὐκ ἂν ϖριαίμην ὑδενὸς λόγυ βροτὸν,
Οσις κενᾶσιν ἐλπίσιν θερμαίνει.
Αλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
Τὸν ἀγχυῆ χρή· ϖάντ' ἀκήκοας λόγον.

ΧΟ. Οὐδεὶς ἐρεῖ ϖοθ', ὡς ὑπόβλητον λόγον
Αἴας ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς ζαυτῦ φρενὸς
Παῦσαί γε μᾶλλον, γὰ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
Γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φρονλίδας μεθείς.

ΤΕ. Ω δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
Οὐκ ἔστιν ὕδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.
Εγὼ δ' ἐλάθερυ μὲν ἐξέφυν ϖαλρὸς,
Εἴ ϖέρ τινος, ϑένονλος ἐν ϖλύτῳ Φρυγῶν·
Νῦν δ' εἰμὶ δῦλη· Θεοῖς γὰ ὧδ' ἔδοξέ ϖυ,
Καὶ σῇ μάλιστα χειρί· τοιγαρῦν ἐπεὶ
Τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
Καί σ' ἀντιάζω ϖεύς τ' Εφεσίυ Διὸς,
Εὐνῆς τε τῆς σῆς ἥ ζυνηλλάχθης ἐμοὶ,
Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
Τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφεὶς τινί.
Ην γὰ ϑάνῃς σὺ, γὰ τελαυτήσας ἀφῆς,
Ταὐτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
Βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Αργείων ὕπο
Ξὺν ϖαιδὶ τῷ σῷ δῦλίαν ἕξειν τροφήν.
Καί τις ϖικρὸν ϖεύσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ,
Λόγοις ἰάπλων, ἴδετε τὴν ὁμαιέτιν

Αἴαντος,

V. 479 forte κἀνεθεῖσα. Sic Scholiastes *Bodleianus* legisse videtur ita vocem exponens, ἀπολυθεῖσα γὰ ἐλάθερωθεῖσα τῦ ϑανάτυ.

Turpe enim eſt homini longam expetere vitam,
Qui non liberatur a calamitatibus et malis.
Quid enim dies ad diem juvare poteſt
Addita, quae differt mortem?
Pro nihilo enim hominem puto,
Qui inani ſpe concepta incaleſcit:
Sed vel honeſte vivere, vel honeſte mori
Generoſum oportet: Haec ſumma eſt ſermonum meorum.
CH. Nemo hoc dixerit, quod indigna
Locutus ſis Ajax. Attamen iſtum animi tui impetum
Reprime quaeſo, et da hoc amicis,
Ut ipſorum ſententia vincat, atque hanc curam omitte.
TE. O Here, neceſſitate fortunae
Non eſt aliud majus hominibus malum.
Ego ex patre nata ſum libero,
Iſque opibus affluebat, ut quiſquam alius inter Phrygas.
Nunc ſerva ſum, ſic forte Deo viſum eſt,
Et tuae virtuti. Sed poſtquam
Veni ad lectum tuum, te unice amo.
Quapropter te obteſtor per Jovem Epheſtium,
Et per connubium, quo junctus es mihi,
Ne me ſinas triſtem fabulam fieri,
Cum alicui inimicorum captivam relinques.
Nam ſi te mortuo relicta fuero,
Hoc certe ſtatuas, quod illo ipſo die
Me Graeci vi abripient,
Una cum filio tuo, ac duram in ſervitutem tradent.
Et aliquis acerbae de nobis herus loquetur,
Talibus ſermonibus perſtringens: Videte Ajacis conjugem,

Qui fuit vir in exercitu praeſtantiſſimus,
In qua nunc eſt ſervitute, pro illa priore gloria.
Sic dicet aliquis: et me quidem fatum urget,
Tibi autem et tuo generi haec indecora erunt.
Sed reverere quaeſo patrem tuum, quem triſti
Senio confectum relinquis: reverere matrem
Multos jam annos ſortitam, quae multiplicibus votis
Deos precatur, ut domum ſalvus redeas.
Miſereat te, o Rex, filii tui, qui puerili
Educatione deſtitutus, te patre orbatus, ac ſolus,
Sub iniquis tutoribus erit. Quantum miſeriarum
Illi et mihi, ſi moriere, relinques.
Nam mihi quidem nihil eſt, quo reſpiciam,
Praeter te. Tu enim mihi patriam vaſtaſti bello,
Matrem ſuſtuliſti, mors vero patrem
Abripuit ad manes, qui apud inferos ſunt.
Quae mihi poſthac pro te patria erit?
Quae divitiae? in te enim ego tota ſervor.
Sed memento quaeſo mei. Decet enim virum
Memorem eſſe, ſi quid illi ſuave accidit:
Gratia enim ſemper parit gratiam.
Si cui vero excidit accepti beneficii memoria,
Is neutiquam vir generoſus eſt.

CH. Ajax, utinam ſic affectus eſſes, ut ego ſum,
Haud dubie haec iſtius verba laudares.

AJ. Et quidem valde laudabitur a me,
Si modo id quod juſſero audebit exequi.

TE. Chare Ajax, omnibus mandatis tuis obediam.

AJ. Adduc mihi nunc puerum meum, ut videam.

TE. Atqui propter metum ipſum ablegaveram.

AJ.

Αἴανλος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατῦ,
Οἵας λαλρείας ἀνθ' ὅσυ ζήλυ τρέφῃ.
Τοιαῦτ' ἐρεῖ τις· κἀμὲ μὲν δαίμων ἑλᾷ,
Σοὶ δ' αἰσχρὰ τἄπη ταῦτα, κἠ τῷ σῷ γλύει.
Αλλ' ἄδεσαν μὲν πατέρα τὸν σὸν, ἐν λυγρῷ
Γήρᾳ πολιτῶν· ἄδεσαν δὲ μητέρα
Πολλῶν ἐτῶν κληρῦχον, ἥ σε πολλάκις
Θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμυς μολεῖν.
Οἴκλειρε δ' ὦ ναξ παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας
Τροφῆς στερηθεὶς, σῦ διοίσεται μόνος
Ὑπ' ὀρφανισῶν μὴ φίλων· ὅσον κακὸν
Κείνῳ τε κἀμοὶ τῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
Εμοὶ γὰ ὑκέτ' ἐσὶν εἰς ὅ, τι βλέπω
Πλὴν σῦ. σὺ γὰ μυ πατρίδ' ἠῖσωσας δορὶ,
Καὶ μητέρ', ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με
Καθεῖλεν ἅδυ θανασίμυς οἰκήτορας·
Τίς δῆτ' ἐμοὶ γλύοιτ' ἂν ἀντὶ σῦ πατρίς;
Τίς πλῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε ζώζομαι·
Αλλ' ἴσχε κἀμῦ μνῆσιν· ἀνδρί τοι χρεὼν
Μνήμην πρασσεῖναι, τερπνὸν εἰτί συ πάθοι.
Χάρις χάριν γὰ ἐσιν ἡ τίκλυσ' ἀεί.
Οτυ δ' ἀπορρεῖ μνῆσις εὖ πεπονθότος,
Ουκ ἂν γλύοιτό ποθ' ὗτος ἀγλωὴς ἀνήρ.——

ΧΟ. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκλον ὡς κἀγὼ φρενὶ,
Θέλοιμ' ἄν· αἰνοίης γὰ ἂν τὰ τῆς δ' ἔπη.

ΑΙ. Καὶ κάρτ' ἐπαίνυ τάξε) πρὸς γῦν ἐμῦ,
Εἰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.

ΤΕ. Αλλ' ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.

ΑΙ. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω.

ΤΕ. Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.

ΑΙ.

V. 520 ἐς ἅδυ forte.

ΑΙ. Εν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἤ τί μοι λέγεις;
ΤΕ. Μή σοι γέ ωυ δύσηνος ἀντήσας θάνοι.
ΑΙ. Πρέπον γέ τ' ἦν ἄν δαίμονος τῦ μῦ τόδε.
ΤΕ. Αλλ' ὧν ἐγὼ φύλαξα, τῦτό γ' ἀρκέσαι.
ΑΙ. Επήνεσ' ἔργον, ἢ φρένοιαν ἣν ἔθυ.
ΤΕ. Τί δῆτ' ἄν ὡς ἐκ τῶνδ' ἄν ὠφελοῖμί σε;
ΑΙ. Δός μοι ωεῦσειπεῖν αὐτὸν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.
ΤΕ. Καί μὴν ωέλας γὲ ωροωτόλοις φυλάσσει.—
ΑΙ. Τί δῆτα μέλλει μὴ ὐ ωαρυσίαν ἔχειν;
ΤΕ. Ω ωαῖ, ωατὴρ καλεῖ σε· δεῦρο ωροωτόλων
Αγ' αὐτὸν ὅωερ χερσὶν ἀθύνων κυρεῖς.
ΑΙ. Ερωνλι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγυ;
ΤΕ. Καὶ δὴ κομίζει ωροωτόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
ΑΙ. Αἶρ' αὐτὸν, ἆρε δεῦρο· ταρβήσει γὸ ὅ
Νεοσφαγῆ τῦτόν γε ωροσλάσων φόνον,
Εἴωερ δικαίως ἔς' ἐμὸς τὰ ωαλρόθεν.
Αλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις ωαλρὸς
Δεῖ ωωλοδαμνεῖν, κἀξομοιῦσθαι φύσιν.
Ω ωαῖ, γλύοιο ωαλρὸς ἀτυχέσερος,
Τἀ δ' ἄλλ' ὅμοιος ἢ γλύοι' ἄν ὐ κακός.
Καίτοι σε ἢ νῦν τῦτό γε ζηλῶν ἔχω,
Οθ' ὕνεκ' ὐδὲν τῶνδ' ἐωαθάνη κακῶν.
Εν τῷ φρονεῖν γὸ μηδὲν, ἥδιτος βίος.
Τὸ μὴ φρονεῖν γὸ, κάρτ' ἀνώδυνον κακὸν,
Εως τὸ χαίρειν ἢ τὸ λυωεῖσθαι μάθῃ·
Οταν δ' ἵκῃ ωρὸς τῦτο, δεῖ σ' ὅωως ωαλρὸς
Δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵυ 'τράφης.
Τέως δὲ, κύφοις ωνεύμασιν βόσκυ, νέαν
Ψυχὴν ἀτάλλων, μήτρὶ τῇδε χαρμονήν.
Οὔ τοι σ' Αχαιῶν οἶδα μήτις ὑβρίσῃ
Στυγνᾶσι λώβαις, ὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμῦ.

Τοῖσ

AJ. Utrum ob hanc calamitatem meam, an ob aliam cauſam?

TE. *Eo feci*, ne miſer tibi occurrens moreretur.

AJ. Conveniens hoc meae fortunae fuit.

TE. Itaque ego intenta fui, hoc ut praeſtarem.

AJ. Laudo factum, et providentiam, qua uſa es.

TE. Quid igitur deinceps tibi potero gratificari?

AJ. Concede ut puerum videam et alloquar.

TE. Atqui prope hic a miniſtris cuſtoditur.

AJ. Quid igitur obſtat, cur non praeſto adſit?

TE. O puer, pater vocat te: Huc miniſter
Ipſum adduc, qui manibus nunc eum regis.

AJ. Utrum a te vocatus venit, an non audit?

TE. Jam vero huc prope ipſum miniſter adducit.

AJ. Leva puerum, leva, non enim expaveſcet
Intuens hanc recentem pecorum caedem,
Siquidem vere meus eſt a paterna origine,
Sed ſtatim duros in mores patrios
Erudiri ipſum convenit, et ſimilem fieri natura.
O nate, utinam patre fortunatior fias,
In aliis vero rebus ſimilis, et eris non malus.
Sed nunc ob hoc te beatum duco,
Quod nihil horum malorum intelligis:
In non ſentiendo enim dulciſſima vita eſt.
Siquidem deſipere malum eſt non dolens,
Donec gaudere ac dolere diſcas.
Quae aetas cum acceſſerit, tunc te oportebit
Inter hoſtes oſtendere, quali ex patre natus ſis.
Interim hunc teneris ſpiratibus ſic alens
Puerilem animam ſuſtentes, matrique ſis gaudio.
Nemo, ſat ſcio, Graecorum te afficiet
Odioſa contumelia, etſi ego abs te abſim.

Talem

Talem cuſtodem Teucrum tibi
Relinquam educationis tuae ſedulum curatorem, etſi nunc
Procul abeſt praedam agens ex agro hoſtili.
Sed a vobis, milites, nautica turba,
Hoc beneficium communiter peto,
Ut fratri hoc meum mandatum nuncietis,
Puerum in patriam ad domum meam deducat,
Patrique Telamoni exhibeat, et matri Eriboeae:
Qui ipſis erit ſenectae praeſidium ſemper,
Donec et ipſi ad inferos ſubierint.
Atque arma mea nemo, ut de illis certetur,
Proponat Graecis, neque *id faciat* Peſtis mea.
Sed tu puer accipe clypeum, qui nomen tuum habet,
Euryſaces, ac tene per multiplex vertens
Lorum, ſeptemplicem et invictum clypeum:
Caetera arma una mecum ſepeliri volo.
Sed quam primum puerum hunc accipe,
Ac foras educito, neque in tentorio luge,
Valde enim luctu et miſericordia afficitur mulier.
Obfirma *fores* celeriter. Non eſt ſapientis medici
Incantationes recitare in morbo, qui habet opus ſectione.

CH. Metuo cum audio iſtam promptitudinem:
Non enim mihi placet lingua tua ſic acuminata.

TE. O Domine Ajax, quam rem animo moliris?

AJ. Ne judica, ne exquire. Modeſtia pulchra eſt.

TE. Hei mihi, quam animo angor, et te per filium,
Atque per Deos oro, ne nos perditum eas.

AJ. Valde quidem me perturbas. an non ſcis quod
Diis
Nihil amplius praeſtare debeo?

TE.

Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεύκρον ἀμφὶ σοὶ
Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπακ· εἰ ταυῦν
Τηλωπὸς οἰκνεῖ, δυσμαῶν θήραν ἔχων.
Αλλ' ἄνδρος ἀασιῆρες, ἐνάλιος λεὼς,
Ὑμῖν τε κοινῇ τῆνδ' ἐπισκήπτω χάριν, 570
Κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐγγολὴν, ὅπως
Τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων,
Τελαμῶνι δείξῃ, μητρὶ τ' Ερυβοίᾳ λέγω,
Ως σφιν γῆν γηροβοσκὸς εἰσαεὶ,
Μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοὺ κάτω Θεοῦ.
Καὶ τἀμὰ τἄχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
Θήσουσ' Αχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.
Αλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον
Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυῤῥάφου σφέφων
Πόρπακος ἐπλάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος. 580
Τἀ δ' ἄλλα τἄχη κοινὰ ἐμοὶ τεθάψεται.
Αλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
Καὶ δῶμ' ἀπάκλου· μηδ' ἐπισκήνους γόους
Δάκρυε· κάρτα τοι φιλοίκτισον γυνή.
Πύκαζε θᾶσσον· ὡς πρὸς ἰατρὸν σοφὸν
Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομοῦντι πήματι.

ΧΟ. Δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν.
Οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σ' τεθηγμένη.

ΤΕ. Ω δέσποτ' Αἴας, τί πολε δρασείειε φρενί;

ΑΙ. Μὴ κρῖνε, μὴ ξέταζε· σωφρονεῖν καλόν. 590

ΤΕ. Οἴ μ' ὡς ἀθυμῶ, καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου,
Καὶ Θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.

ΑΙ. Αγαν γε λυπεῖς· ὡ κάτοιθ' ἐγὼ Θεοῖς
Ως οὐδὲν ἀρκεῖν εἶμ' ὀφειλέτης ἔτι;

V. 583 al. δῶμα πάκλου, sic citat Eustathius.

V. 586 al. τραύματι.

ΤΕ. Εὔφημα φώνει.

ΑΙ. Τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

ΤΕ. Σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ;

ΑΙ. Πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

ΤΕ. Ταρβῶ γὰρ ὦ ναῦ.

ΑΙ. Οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

ΤΕ. Πρὸς θεῶν μαλάσσου.

ΑΙ. Μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
Εἰ τὸμὸν ἦθος ἄρρι παιδᾶσειν νοεῖς.

Ανλισροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Ω κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που
Ναΐεις ἀλίπλαγκτος ἀδαΐμων,
Πᾶσιν περίφαντος αἰεί.
Εγὼ δ' ὁ τλάμων,
Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος
Ιδαΐα μίμνω
Λειμωνία μήλων πόα
Ανήριθμος, ἀὲν ἀνώμα
Χρόνῳ τρυχόμενος·
Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων
Ετι με πότ' ἀνύσειν
Τὸν ἀπότροπον
Αϊδηλον ἄδαν.

Ανλισροφὴ ά.

Καί μοι δυσθεράπαντος Αἴας
Ξύνεσιν ἔφερος, ὤ μοι μοι,
Θεία μανία ξύναυλος,
Ον ἐξεπέμψω
Πρὶν εὖ ποτὲ θυρίῳ
Νικῶντ' εἰν ἄρᾳ.
Νῦν δ' αὖ φρενός γ' οἰωβότας

Φίλοις

TE. Bona verba dicas.
AJ. Loquere audienti.
TE. Tu vero an non obtemperabis?
AJ. Multum ac nimis jam vociferaris.
TE. Metuo enim, o Rex.
AJ. Non *jam hanc alicubi* concludetis quam celerrime?
TE. Per Deum oro, ut flecti te patiaris. 601
AJ. Stulta mihi videris,
Quae ingenium meum nunc mitigare cogites.

ANTISTROPHICA. *Strophe* 1.

CH. O inclyta Salamis, tu quidem
Sita in mari beata es,
Et ab omnibus celebrata ſemper:
Ego vero infelix.
Jam longum eſt tempus, ex quo
Ad montem Idam hic maneo
In pratis, ubi pecora paſcuntur, 610
Inglorius, ſemper volubili
Confectus tempore,
Inviſam ſpem fovens
Adhuc me tandem migraturam
Ad deteſtandum
Tenebroſum Plutonem.

ANTISTROPHE 1.

Jam mihi *ad illa mala* incurabilis Ajax
Accedit ſucceſſor, hei mihi!
Furori divinitus immiſſo aſſidens,
Quem tu *Salamis* emiſiſti 620
Prius bellicis
Victorem in praeliis:
At nunc animo a commercio hominum refugiens,

Luctum magnum amicis parat,
Et priora facta manuum ipſius maxima,
Ac virtutis decora
Ingrata apud ingratos
Jacent, jacent,
Infelices Atridas.

STROPHE 2.

Quam tu vetuſtis
Innutritas annis
Et cano *confecta* ſenio,
Mater, quando ipſum aegrotum,
Et animo deſipientem audieris,
Miſerabiliter, miſerabiliter,
Non miſerae in modum aviculae luſciniae,
Infelix plorabis, ſed
In magnos ejulatus
Erumpes, et manuum planctus
In pectus tuum irruent :
Et lacerationes cani capillitii fient.

ANTISTROPHE 2.

Satius enim eſt mori, quam incurabili morbo teneri.
Nam Ajax ex familia paterna progreſſus
Achaeorum, qui res magnas geſſerunt,
Non amplius uſitatis
Moribus afficitur,
Sed verſatur extra ſeſe.
O infelix Pater, qualem

Audi-

φίλοις μέγα πένθος ἄρῃ).
Τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
Μεγίσας ἀρείας
Αφιλα παρ' ἀφίλοις
Επεσ' ἔπεσεν
Μελέοις Ατρείδαις.——

Στροφὴ β'.

Η πυ παλαιᾶ μὲν
Ειλροφος ἀμέρα,
Λάκῳ δὲ γήρᾳ
Μάτηρ, νιν ὅταν νοσῦλα
Φρενομόρως ἀκύσῃ,
Αἴλινον ἄλινον,
Οὐδ' οἰκλρᾶς γόον
Ορνιθος ἀηδὼς
Ησῃ δύσμορος·
Αλλ' ὀξυτόνως μὲν ᾠδαὶς
Θρηνήσῃ· χερόπληκτοι
Δ' ἐν σέρνοισι πεσοῦν)
Δῶποι, χ' πολιᾶς
Αμύγμαλα χαίτας.——

Ανλιστροφὴ β'.

Κρείσσων γὰρ ἄδᾳ κάδ-
δων, ἢ νοσῶν μάταν,
Ος ἐκ παλρῴας
Ηκων γλωσσᾶς ἄρισος,
Πολυπόνων Αχαιῶν,
Οὐκέτι ξυλρόφοις
Οργαῖς ἔμπεδος,
Αλλ' ἐκλὸς ὁμιλεῖ.
Ω τλάμων πάτερ,

Οἵαν

Οἵαν ξ μλώει πυθέσθαι
Παιδὸς δύσφορον ἄταν,
Αν ὅπως τὶς ἔθρεψεν
Αἰὼν Αἰακιδᾶν,
Ατερθέ γε τῦδε.

ΑΙΑΣ, ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΑΙ.

Απανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
Φύει τ' ἄδηλα, κ) φανέντα κρύπτει.
Κ) κ' ἔς' ἄελπτον ὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκει
Χ) δεινὸς ὅρκος, κ) περισκελεῖς φρένες.
Κἀγὼ γὸ, ὃς τὰ δεῖν' ἐκαρτέρουν τότε,
Βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην σόμα
Πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτείρω δέ νιν
Χήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
Αλλ' εἶμι πρός τε λυτρὰ κ) παρακλίσεις
Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ,
Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλάσωμαι Θεᾶς.
Μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀσιβῆ κίχω,
Κρύψω τόδ' ἔγχος τυμὸν ἔχθιστον βελῶν,
Γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται,
Αλλ' αὐτὸ νὺξ ἄδης τε ζωζόντων κάτω.
Εγὼ γὸ' ἐξ ὧν χειρὶ τῦτ' ἐδεξάμην
Παρ' Εκτορος δώρημα δυσμενέστατον,
Οὔπω τὶ κερδὲν ἔσχον Αργείων πάρα.
Αλλ' ἔς' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
Εχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κ) ὀνήσιμα.
Τοὶ γὸ' τολοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν Θεοῖς

Εἴκειν,

Auditurus es
De filio triſtiſſimam calamitatem,
Qualem nulla unquam tulit
Aetas in familia Aeacidarum,
Excepto hoc unico.

AJAX, TECMESSA, NUNCIUS, CHORUS.

IAMBI.

AJ.

OMnia longum et infinitum tempus
Occulta in lucem producit, et abolet praeſentia,
Nec quidquam eſt inſperatum : omnia vincuntur
Etiam grave jusjurandum, et obſtinatae mentes.
Ita ego qui dudum vehementer obdurueram,
Ut ferrum tinctum, nunc mollius loqui coactus ſum
Ab iſta muliere. Miſeret enim me ejus,
Ipſam viduam inter hoſtes, et filium orphanum relinquentem.
Sed eo ad undam, et littoralia
Prata, ut caedem qua contaminatus ſum abluens
Gravem iram Deae effugiam.
Et ibo donec inveniam aliquem ſolum locum,
Ubi hunc meum gladium occultabo, quem ex omnibus telis maxime odi,
In effoſſa terra, ne quis videat,
Sed nox atque inferi ſub terra ipſum ſervent.
Ego enim ab illo die, quo hunc accepi gladium
Dono ab Hectore viro inimiciſſimo,
Omnem apud Achivos effudi gratiam.
Sed verum eſt, quod vulgo fertur proverbium,
Hoſtium dona non dona, nec utilia ſunt.
Nos igitur poſthac ſciemus Diis

Cedere,

Cedere, ac diſcemus Atridas venerari.
Duces ſunt, quare illis obtemperandum eſt : quid ni?
Nam et quae firmiſſima ac potentiſſima ſunt
Magiſtratibus cedere ſolent : *faciunt* hoc nivoſae
Hyemes : nam frugiferae aeſtati cedunt,
Cedit et noctis obſcurae circulus,
Cum lucida dies orbem illuminat :
Et ſaevorum Nimborum flatus aliquando ſopiunt
Frementem Pontum : atque ipſe validus ſomnus
Nunc membra ligat, nunc eadem rurſum dimittit.
Cur igitur et nos non diſcamus eſſe modeſtiores ?
Ego vero ſcio nunc, quod
Cum hoſtis eſſem, ita eram odio habendus,
Ut qui rurſus amicus fieri poſſem, amicumque
Tantum opera juvare cenſeo,
Quantum non ſemper manſurum : nam multi
Non fidelem amicitiae portum experti ſunt.
Sed haec recte ſe habebunt. Tu vero
Mulier intro abi, atque Deos ſedulo
Comprecare, ut conficiant ea quae cupio.
At vos ſocii eundem mihi cum hac honorem
Habete, et Teucro ubi venerit ſignificate,
Nos ut curet, et vobis ſit benevolus.
Ego enim eo vado, quo eundum eſt mihi.
Vos vero quae dico facite : et forte paulo poſt
Cognoſcetis, et ſi nunc miſer ſum, me eſſe liberatum.

ANTISTROPHICA. *Strophe.*

CH. Commotus ſum amore, quam lactus exilui.
Io Pan, Pan.
O Pan marine, a Cyllenio,

Nivibu

Εἶκειν, μαθησόμεσθα δ' Ατρείδας σέβειν.
Αρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον· τί μή;
Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ κἀτὰ καρτερώτατα
Τιμᾶς ὑπείκει. τοῦτο μὲν νιφοσιβεῖς
Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν ἀκάρπῳ θέρει.
Εξίσα δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος,
Τῇ λαμπρωπῷ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
Στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος
Λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
Ημεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
Εγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
Οτ' ἐχθρὸς ἦμην, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος
Ως καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
Τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
Ως αἰὲν οὐ μοῦνος. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
Βροτῶν ἄπιστος ἐσθ' ἑταιρίας λιμήν.
Αλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ χήσει· σὺ δὲ
Εσω Θεοῖς ἐλθοῦσα, διατέλους γύναι
Εὔχου τελεῖσθαι τὸμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ.
Υμεῖς δ' ἑταῖροι ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε
Τιμᾶτε· Τέκρῳ τ' ἦν μόλῃ, ξυμήναιτε,
Μέλειν μὲν ἡμῖν, ἀνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
Εγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον.
Υμεῖς δ' α φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως
Πύθοισθε, κεἰ νῦν δυσχερῶ, ξεσωσμένον.

Αντίστροφα. Στροφὴ.

ΧΟ. Εφριξ' ἐν ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμην.
Ἰὼ, ἰὼ, Πάν, Πάν. ὦ
Πὰν, Πὰν ἁλίπλαγκτε,

V. 682 al. τιμῇ honore, deleto punctο poſt vocem ὑπεικτέον.

Κυλλανίας χιονοκλύπτω
Πέλραμας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
Θεῶν χοροποί' ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσια Κνώσια
Ορχήματα αὐτοδαῆ
Ξυνὼν ἰάψης.
Νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
Ικαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων
Μολὼν ἄναξ Απόλλων
Ο Δάλιος, εὔγνωστος
Εμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων.——

Αντιστροφὴ.

Ελυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Αρης.
Ιὼ, Ιώ· νῦν αὖ νῦν,
Ω Ζεῦ, πάρα λάκὸν
Εὐάμερον πελάσαι φάος
Θοῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας
Λαθίπορος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
Πάνθυλα θέσμια
Ἐξήνυσεν, ἀνομίᾳ
Σέβων μεγίστᾳ.
Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει
Τε καὶ φλέγει· καὶ οὐδὲν ἀναύδη-
τον, εὖ τέ γ' ἐξ ἀέλπτων
Αἴας μελανεγνώσθη
Θυμῷ Ατρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

Ιαμβοί.

ΑΓ. Ανδρες φίλοι, τοπρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω·
Τεῦκρος πάρεσιν ἄρτι Μυσίων ἄπο
Κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον,

Κυδά-

V. 717 al. Πελαγαίων recte, metri causa.

Nivibus conſperſo
Vertice nobis adpareas,
Chorearum dux, ut mihi
Quales ſaltationes in Nyſſa,
In Cnoſſo fiunt ſpontaneae,
Tales immittas
Nunc enim me choreas ducere juvat.
Tuque per mare Icarium
Qui ambulas, Rex Apollo,
Delie mihi dexter adſis,
Ad omnia benevolus.

ANTISTROPHE.

Nam triſtis dolor furorque mitigatus eſt.
Io, io, nunc rurſum
Nunc o Jupiter adeſt lux candida,
Dieſque tranquilla, qua nobis licet
Rurſus ad naves Graecorum accedere. Nam ipſe Ajax
Sui oblitus doloris, Deorum rurſum
Rite jura ſervans, pietate
Colit ea maxima.
Omnia longum tempus conſumit atque accendit,
Et nihil inſperandum amplius dixero,
Siquidem praeter ſpem et expectationem
Ajax mutatus eſt
Animo erga Atridas, ex ingenti contentione atque jurgiis.

IAMBI.

NU. Amici, hoc primum nunciare volo.
Teucer jam recens advenit a Myſiis
Rupibus, et media vadens per caſtra,

Conviciis urgetur ab omnibus Argivis simul.
Procedentem enim eum ulterius undique
Circumsteterunt, ubi ipsum agnoverunt, atque maledictis
Proscindebant ab omni parte, neque quisquam erat, qui non
Ipsum furentis et insidiantis exercitui
Fratrem adpellaret, ut parum abesset,
Quin saxis totus laceratus occumberet:
Eoque res processerat, ut jam manibus
E vaginis stricti educerentur gladii.
Conquievit tamen contentio, cum vehementer exarsisset
In commutatione sermonum inter Seniores.
Verum ubi est Ajax? ut quae mihi dicenda sunt dicam.
Nam Dominis oportet rem omnem narrare.
CH. Non est intus, sed jam abiit nova
Consilia novis componens moribus.
NU. Heu, heu
Tarde ne ergo hac via
Teucer huc me misit? an ego tardius veni?
CH. Quid igitur commodi interceptum est?
NU. Teucer edixit, ut hic vir intra tectum
Retineretur, nec prius exiret foras, quam ipse veniret.
CH. Sed abiit jam conversus ad meliorem mentem,
Deorum ut iram expiaret.
NU. Hic est sermo dementiae multae plenus,
Siquidem Calchas vera vaticinatur.
CH. Quod hoc est? aut quid ille hac de re scit?
NU. Tantum scio, et praesens adfui:
Ex consilio enim et consessu Regum
Calchas secedens, relictis Atridis,
Dextra Teucrum amanter

Exci-

Κυδάζε) τοῖς πᾶσιν Αργείοις ὁμῶ.
Στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
Μαθόντες, ἀμφέσησαν, εἶτ' ὀνείδισιν
Ηρασσον ἔνθεν κἄνθεν· κἄττις ἔσθ' ὃς ἤ
Τὸν τᾶ μανέντος κἀπιβουλατᾶ στρατᾶ
Ξύναιμον ἀποκαλῶντες, ὡς ὐκ ἀρκέσοι
Τὸ μὴ ὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν·
Ως εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε κῆ χεροῖν
Κυκλεῶν ἐρυσὰ διεπεραμώθη ξίφη.
Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τᾶ πρόσω λάτυ,
Ανδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγυ.
Αλλ' ἡμὶν Αἴας ὧυ 'στιν, ὡς φράσω τάδε;
Τοῖς κυρίοις γὰ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.
ΧΟ. Οὐκ ἔνδον. ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας
Βυλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.
ΑΓ. Ιὺ, ἰύ.
Βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
Πέμπων ἔπεμψεν, ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς;
ΧΟ. Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;
ΑΓ. Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
Μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ.
ΧΟ. Αλλ' οἴχεται γοι πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
Γνώμης, Θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλυ.
ΑΓ. Ταῦτ' ἔστι τἄπη μωρίας πωλλῆς πλέα,
Εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.
ΧΟ. Ποῖον; τί δ' εἰδὼς τῦδε πράγματος πέρι;
ΑΓ. Τοσῦτον οἶδα, κῆ παρὼν ἐτύγχανον.
Εκ γὰ ξυνέδρυ κῆ τυραννικᾶ κύκλυ
Κάλχας μελασὰς οἷος Ατρειδῶν δίχα,
Εἰς χεῖρα τἄκρυ δεξιὰν φιλοφρόνως

Θεὶς,

V. 750 al. δῆλον λέγειν.

Θεὶς, εἶπε, κἀπέσκηψε παντοίᾳ τέχνῃ
Εἶρξαι κατ' ἦμαρ τὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν,
Εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
Ελᾷ γὰ αὐτὸν τῆδέ θ' ἡμέρᾳ μόνῃ
Δίας Αθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
Τὰ γὰ περισσὰ κἀνόητα σώματα
Πίπτειν βαρείαις πρὸς Θεῶν δυσπραξίαις
Εφασχ' ὁ μάντις, ὅσις ἀνθρώπου φύσιν
Βλασῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.
Κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων ἄθὺς ἐξορμώμενος,
Ανυς καλῶς λέγοντος ἄρέθη παλρός.
Ο μὲν γὰ αὐτὸν ἐννέπῃ, τέκνον, δορὶ
Βύλυ κρατεῖν μὲν, σὺν Θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν.
Ο δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο,
Πάτερ, Θεοῖς μὲν, κἂν ὁ μηδὲν ὤν, ὁμῶς,
Κράτος καλακλήσαιτ' · ἐγὼ δὲ γὴ δίχα
Κείνων, πέποιθα τῦτ' ἐπιπάσειν κλέος.
Τοσόνδ' ἐκόμπῃ μῦθον · εἶτα δ' ἄτερον
Δίας Αθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνυσά νιν
Ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
Τότ' ἀνλιφωνεῖ δεινὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος,
Αγαυσα, τοῖς ἄλλοισιν Αργείων πέλας
Ισω, καθ' ἡμᾶς δ' ὕποτ' ἐκρήξει μάχη.
Τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀσεργῆ Θεᾶς
Εκλήσατ' ὀργὴν, ὑ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
Αλλ' εἴπερ ἐσι τῆδέ θ' ἡμέρᾳ, τάχ' ἄν
Γενοίμεθ' αὐτῦ σὺν Θεῷ ζωλήριοι.
Τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ' · ὁ δ' ἄθὺς ἐξ ἕδρας

Πέμπ-

V. 789 forte ἀνλεφώνῃ. V. 795 al. Θεοῖς.
V. 796 al. τοιαῦθ'.

Excipiens dixit, et mandavit, omnibus artibus
Cohibere per hunc praeſentem diem
Ajacem intra tentorium, neque foras dimittere,
Si vivum ipſum videre unquam vellet.
Agitat enim hac die ſola eum
Inclytae Minervae ira, ut ille ait.
Nam homines magni et immodeſti
Incidunt in graves poenas Deorum:
Sic inquit vates: Si quis conditione mortali
Natus eſt, nec juxta humanum morem ſapit.
Ajax vero ſtatim initio cum a domo proficiſceretur,
Demens (ut recte vocabat Pater) inventus eſt.
Pater enim: mi fili, inquit, Virtute
Velis vincere, ſed, auxiliante Deo, ſemper vincere.
Ipſe vero ſuperbe ac ſtulte reſpondebat:
Adjuvante Deo, inquit, etiam homo nihili
Vincere poſſit, Ego vero vel abſque
Auxilio divino, confido me iſtam attracturum eſſe gloriam.
Tam ſuperbos jactabat ſermones. Atque deinde iterum,
Cum Minerva ipſum hortaretur,
Jubens, ut contra hoſtes manum cruentam verteret,
Tunc atrocem et infandam vocem emiſit:
Domina, inquit, aliis Graecis auxilio
Adſiſtas, noſtro loco non unquam perrumpent hoſtes.
Talibus ſermonibus implacabilem
Deae in ſe concitavit iram, non ut hominem decet ſapiens.
Sed ſi per hunc diem vivet, tum forte
Auxiliante Deo poterimus ipſum ſervare incolumem.
Sic vates ait: Ille vero ſtatim ex eo loco

Mittit

Mittit me, ut tibi haec mandata feram,
Teucer, *nempe* ut adſerves *Ajacem*. Si vero jam fruſtrati ſumus,
Non amplius vivit vir ille, ſi ſapit Calchas.
CH. O miſera Tecmeſſa, infelix genus,
Prodi ac vide, quos iſte ſermones affert:
Prope enim et in ipſo articulo oppreſſit nos triſtiſſima cala-
TE. Quid me miſeram jam quietam [mitas.
Malis ab aſſiduis, ex ſede rurſum excitatis?
CH. Hunc audi virum, qui venit nuncians,
Ut cum Ajace agatur, quod me dolore afficit.
TE. Hei mihi, quid narras? num nam periimus?
NU. De te quid fiat, non ſcio, verum de Ajace,
Si jam foras egreſſus eſt, ſpem habeo non bonam.
TE. Eſt ille quidem jam foris, quam vero doleo, quid
NU. Illum cohibere mandat Teucer [narras?
Intra tentorium, neque ſolum dimittere.
TE. Ubi eſt Teucer? et quare dicit iſta?
NU. Jam inquam aderit ipſe: hunc vero exitum
Exitialem Ajaci exiſtimat fore.
TE. O me miſeram, a quo id homine cognovit?
NU. A *Calchante* audivit, Quod haec dies *Theſtoride*
Ajaci vel mortem eſſet allatura, vel vitam.
TE. Hei mihi, amici, opem ferte in hac inevitabili fortuna,
Et ex vobis alii properent Teucrum celeriter advocare:
Alii ad occidentalia montium juga, alii ad orientalia
Currentes, quaerant infoelicem exitum viri.
Animadverto enim me ab eo deceptam eſſe,
Et a veteri apud ipſum gratia excidiſſe.
Me miſeram, quid ago, fili, non nunc tempus eſt quieſcendi
ſedere,
Sed curram et ego iſthuc quocunque potero:

Eamus

Πέμπε με σοὶ φέρουσα τάσγ' ἐπισολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεσερήμεθα,
Οὐκ ἔσιν ἀνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός.
ΧΟ. Ω δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γλώσσ,
Ορα μολοῦσα τόνδ', ὁποῖ' ἔπη θροεῖ·
Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.
ΤΕ. Τί μ' αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
Κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίσαλε;
ΧΟ. Τοῦδ' εἰσάκουε τανδρὸς, ὡς ἥκῃ φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ.
ΤΕ. Οἴμοι, τί φῄς ἄνθρωπε, μῶν ὁλώλαμεν;
ΑΓ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν· Αἴαντος δ' ὅτι
Θυραῖος εἶπέρ ἐσιν, ὑ θαρσῶ πέρι.
ΤΕ. Καὶ μὴν θυραῖος, ὥσέ μ' ὠδίνειν, τί φῄς;
ΑΓ. Εκεῖνον εἶρσειν Τεῦκρος ἐξεφίε)
Σκηνῆς ὕπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον.
ΤΕ. Πῦ δ' ἐσὶ Τεῦκρος, καὶ πὶ τῷ λέγῃ τάδε;
ΑΓ. Πάρεσι κεῖνος ἄρτι. τήνδε δ' ἔξοδον
Ολεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.
ΤΕ. Οἵ μοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών;
ΑΓ. Τοῦ Θεσπρωτοῦ μάντεος καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρῃ.
ΤΕ. Οἵ ἐγὼ, φίλοι πρόσπτ' ἀναγκαίας τύχης·
Καὶ πάσαθ' οἱ μὲν, Τεῦκρον ἐν τάχῃ μολεῖν·
Οἱ δ', ἑπτέρυς ἀγκῶνας, οἱ δ', ἀνηλίους
Ζητεῖτ' ἰόντες τανδρὸς ἔξοδον κακήν.
Εγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπαλημμένη,
Καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
Οἴμοι τί δράσω τέκνον; ὐχ' ἱδρυτέον.
Αλλ' εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποι περ ἂν θένω.

V. 807 al. ὦ 'νθρωπε. V. 821 al. ἀνθηλίους.

Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, ὡς ἔδρας ἀκμὴ,
Σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς πάλαι θανεῖν.
ΧΟ. Χωρεῖν ἕτοιμος, κὐ λόγῳ δείξω μόνον·
Τάχος γὰρ ἔρχει κῶδῶν ἅμ' ἔψει).

ΑΙΑΣ, ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΤΕΥΚΡΟΣ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΙ.

Ὁ Μὲν σφαγὰς ἔσηκεν ἡ τομώταλος
Γένοιτ' ἄν, εἴτω κὐ λογίζεσθαι χολή.
Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος, ξένων ἐμοὶ
Μάλιστα μισηθέντος ἐχθίστῳ θ' ὁρᾶν·
Πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρωάδι,
Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής.
Ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περισείλας ἐγὼ
Εὐνάσιμον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
Οὕτω μὲν ἀσκάθμμαι. ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
Σὺ πρῶτος ὦ Ζεῦ (κὐ γὰρ εἰκὸς) ἄρκεσον.
Αἰτήσομαι δέ σ' ὀλίγον γέρας λαβεῖν,
Πέμψόν τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τλήκρῳ φέροντα, πρῶτος ὡς μὲ βασάσῃ
Πεπλῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τῳ καλοπλάθεις πάρος
Ριφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ.
Τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προλιπέπω· καλῶ δ' ἅμα
Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
Ξὺν ἀσφαδάστῳ κὐ ταχεῖ πηδήματι,
Πλαγὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
Καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους,

Αεί

V. 841. al. λαχεῖν. V. 847 al. προλιπέπω.
V. 849 forte πεσήματι ut V. 1057.

Eamus, properemus, non eſt nunc opportunum
Qui ſervare cupimus ad mortem feſtinantem virum.
CH. Pergere paratus ſum, neque verbis id oſtendam ſolum,
Verum celeritas facti et pedum ſimul aderit.

AJAX, TECMESSA, TEUCER, MENELAUS, CHORUS.

AJ.

OCciſor enſis ſtat quidem, qua parte maxime
Penetrare valeat, ſi cui et hoc conſiderare vacat.
Donum quidem Hectoris, viri ex peregrinis mihi
Maxime exoſi, mihique inviſiſſimi ad intuendum :
Fixus vero eſt in hac terra hoſtili Troade
Ferrivora cote *modo* ſubactus.
Ego ipſe vero fixi eum adornatum probe,
Benevolentiſſimum huic viro, ut protinus moriatur.
Ita quidem bene inſtructi ſumus. poſt illa vero me
Tu primus, O Jupiter, ſic enim decet, juva :
Petam vero a te non *adeo* magnum beneficium ut aſſequar,
Mitte aliquem nobis nuncium, qui hanc triſtem famam
Teucro ferat, ut ille me primus tollat
Collapſum in hunc recens imbutum gladium,
Et ne ab aliquo ex inimicis conſpectus prius
Projiciar canibus, alitibuſque praeda.
Haec te, O Jupiter, peto, invocoque ſimul
Mercurium terreſtrem, *animarum* deductorem, ut me ſuaviter ſopiat,
Cum facili celerique ſaltu,
Ubi latus hoc gladio perrupero.
Quin advoco in auxilium illas et ſemper virgines,

Semperque cernentes omnes mortalium caſus acerbos,
Venerandas Erinnyas celerrimas, ut diſcant
Quomodo ab Atridis pereo miſer.
Et ipſos malos peſſimis *exemplis*, omnibuſque cladem inferentes
Corripiant: quemadmodum aſpiciunt me
Manu mea, mactatum cadere, ita caeſi a ſuis
Manibus cariſſimorum pignorum intereant.
Ite, O veloces ultriceſque Erinnyes, guſtate
Nec parcite univerſo exercitui.
Tuque O, per altum coelum qui currum agis
Sol, cum terram meam paternam videris,
Pauliſper cohibens habenas,
Nuncia calamitates meas fatumque meum
Grandaevo patri, miſeraeque matri.
Quae certe infelix ubi hanc audierit famam,
Edet ingentem ejulatum totam per urbem.
Sed nihil attinet haec fruſtra deplorare:
Sed aggredi negotium oportet ocyus.
O Mors, Mors, nunc accedens me ſpecta.
Porro te quidem et illic, cohabitans Tibi, alloquar.
Te autem, O ſplendidae diei praeſens jubar,
Et ſolem aurigam, nunc alloquor
Poſtremum ſane, et nunquam poſthac amplius.
O lumen, O terrae ſacrum patriae ſolum
Salaminos, O Larium paternorum ſedes,
Inclytaeque Athenae, et educatum una genus,
Fonteſque, fluminaque haec, et Trojani
Campi, *vos* appello: valete nutrices meae,
Hanc vobis Ajax vocem poſtremam emittit,
Caetera apud orcum inferis dicam.

SEMICHORUS. Labor labori *additus*, laborem cumulat.

Quo

Αεί Θ' ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη
Σεμνὰς Ερινῦς, τανύποδας· μαθεῖν ἐμὲ
Πρὸς τῶν Ατρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
Καί σφας κακὺς κάκισα κ' πανωλέθρους
Ξυναρπάσειαν· ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ
Αυτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
Πρὸς τῶν φιλίσων ἐκγόνων ὀλοίαλο.
Ιτ' ὦ ταχεῖα ποίνιμοί τ' Ερινύες,
Γάνεσθε, μή φείσεσθε πανδήμυ στρατῦ· 860
Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν ὐρανὸν διφρηλατῶν
Ηλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
Ιδῃς, ἐπιχὼν χρυσόντολον ἡνίαν,
Αγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
Γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυσήνῳ τροφῷ.
Η που τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
Ησῖ μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλῃ.
Αλλ' ὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
Αλλ' ἀρκλέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχῃ τινί.
Ω θάναλε θάναλε νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών. 870
Καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών·
Σὲ δ' ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
Καὶ τὸν διφρήτην ἥλιον προσεννέπω
Παυσαλον δὴ, κὔποτ' αὖθις ὕστερον.
Ω φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον,
Κλεινάς τ' Αθῆναι, κ' τὸ σύντροφον γένος,
Κρῆναί τε, ποταμοί θ' οἵδε, κ' τὰ Γρωικὰ
Πεδία προσαυδῶ. χαίρετ' ὦ τροφεῖς ἐμοὶ,
Τῦθ' ὑμῖν Αἴας τῦπος ὕστατον δροεῖ· 880
Τὰ δ' ἄλλ' ἐν ἅδῃ τοῖς κάτω μυθήσομαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει.

Πᾶ

Πᾶ πᾶ γὰ ὐκ ἔβαν ἐγώ;
Κὐδεὶς ἔπίσαλαί με ζυμμαθεῖν τόπος.
Ιδὐ, ἰδύ· δῦπον γὰ κλύω τινά.
ΗΜ. Ημῶ γε ναὸς κοινόπλων ὁμιλίαν.
ΗΜ. Τί ἦν δή;
ΗΜ. Πᾶν ἐσίβη) πλᾳρὸν ἔπερον νεῶν.
ΗΜ. Εχεις ἦν;
ΗΜ. Πόνυ γε πλῆθος, κὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον.
ΗΜ. Αλλ' ὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίυ μολὼν
Κέλᾳθον ἀνὴρ ὐδαμῦ δηλοῖ φανείς.
Περικομμάτα. Στροφὴ ά.
ΧΟ. Τίς ἄν δή μοι, τίς ἄν
Φιλοπόνων ἁλιαδᾶν,
Εχων αὔπνυς ἄγρας,
Η τίς Ολυμπιάδων
Θεῶν, ἢ ῥυτῶν
Βοπορίων πολαμῶν
Ισρις, τὸν ὠμόθυμόν γε,
Εἴποθι πλάζοιτ', ἄν
Προσβλέπων ἀπύοι;
Σχέτλια γὰ ἐμοὶ, τῶ
Μακρῶν πόνων ὑρίῳ
Μὴ πελάσαι δρόμῳ,
Αλλ' ἀμῳνὸν ἄνδρα μὴ λᾰθειν ὅπυ.
Σύτημα ά.
ΤΕ. Ιώ μοι μοι.
ΧΟ. Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπυς;
ΤΕ. Ιὼ τλήμων.
ΧΟ. Τὴν δυρίλητλον δύσμορον νύμφην ὁρῶ
Τέκμηναν οἴκλῳ τῷδε ζυγκεκραμμύην.
ΤΕ.

V. 885 forte ἐκκλύω, ut conſtet verſus. V. 895 al. ἔδρας.

Quo quo enim non ivi ego?
Neque ullus me locus docere conſcius novit.
Ecce, ecce, ſtrepitum enim quendam audio.
SE. Et quidem navis noſtrae ſocium coetum.
SE. Quid igitur eſt?
SE. Totum *mihi* peragratum latus occidentale eſt navium.
SE. Habeſne igitur?
SE. Laboris quidem copiam et nihil amplius quod viderim.
SE. Nec mihi ſane orientis in via aliquis
Occurrens uſquam ſe vidiſſe dicit.

PERICOMMATA. *Strophe* 1.

CH. Quis igitur mihi, quiſnam
Ex laborioſis piſcatoribus *maris*
Piſcationibus intentus ſomni neſcius,
Vel quae Olympiadum
Dearum, vel fluentium
E Boſphoro fluminum
Gnara, ſaevum *Ajacem*
Sicubi errantem
Viderit, faciet palam.
Miſerum eſt enim mihi *vaganti*,
Longorum laborum ſecundum
Non aſſequi curſum,
Sed *et factum* debilem non *poſſe tamen* cernere ubi vir ſit.

SYSTEMA 1.

TE. Hei mihi! Hei mihi!
CH. Cujus vox e propinquo exiit ſaltu?
TE. Heu miſer *Ajax!*
CH. Captivam miſeram illam ſponſam video
Tecmeſſam hoc luctu confuſam.

TE.

TE. Interii, perii, vaſtata ſum, amici.
CH. Quid vero eſt?
TE. Ajax hic nobis recens mactatus
Jacet, occulto ſeſe indutus gladio.

STROPHE 2.

CH. Eheu meum reditum!
Hei mihi, occidiſti Rex
Me tuum ſocium navalem.
O miſer *ego*,
O miſera animi *tu* mulier.

SYSTEMA 2.

TE. Nunc ut res ſe habet, lugendi tempus eſt.
CH. Cujus manu igitur *rem* infelix perpetravit?
TE. Sua ipſe, ut liquet. nam in terra ab eo
Fixus hic enſis, in quem procubuit, hoc arguit.

SROPHE 3.

CH. Hei mei, meas *ob* haſce calamitates!
Solus ergo cruentatus es
Nullis munitus amicis.
Ego vero ille ſurdus ad omnia,
Atque omnium ignarus neglexi.
Ubi, *igitur* ubi,
Jacet ille intractabilis,
Ille infauſti nominis Ajax?

SYSTEMA 3.

TE. Non *eſt* ſpectandus. ſed circumjecta
Veſte tegam hac undique, quoniam
Nemo, qui illius quidem amicus, ſuſtineat intueri ipſum
Spirantem in altum e naribus nigrum ſanguinem,
Et ex cruento vulnere, propria manu inflicto.
Hei mihi quid faciam? quis te tollet amicorum?

ΤΕ. Οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι φίλοι.
ΧΟ. Τί δ' ἐσίν;
ΤΕ. Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς
Κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπλυχής.

Στροφὴ β'.

ΧΟ. Ω μοι ἐμῶν νόσων.
Ω μοι κατέπεφνες
Ἀναξ τόνδε τὸν ζυν-
ναύταν. ὦ τάλας,
Ω ταλαῖφρον γύναι.

Σύσημα β'.

ΤΕ. Ως ὧδε τῦτ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.
ΧΟ. Τίνος πότ' ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος;
ΤΕ. Αὐτὸς πρὸς αὑτῦ δῆλον. ἐν γὰ οἱ χθονὶ
Πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς καληγορεῖ.

Στροφὴ γ'.

ΧΟ. Ω μοι ἐμᾶς ἄτας.
Οἷος ἄρ' ἠμάχθης,
Ἀφρακτος πῶν φίλων.
Εγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς, ὁ παν-
τ' ἄϊδρις, καλημέλησα.
Πᾶ πᾶ
Κεῖται ὁ δυσράπελος, ὁ
Δυσώνυμος Αἴας;

Σύσημα γ'.

ΤΕ. Οὗτοι θεαλός. ἀλλά νιν περιπλυχεῖ
Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
Οὐδεὶς ἂν ὅσις κὴ φίλος τλαίη βλέπειν
Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας
Πληγῆς, μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
Οἴμοι, τί δράσω· τίς σε βασάσῃ φίλων;

Πῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι
Πεπλῶτ' ἀδελφὸν τόνδε ξυγκαθαρμόσαι;
Ω δύσμορ' Αἴας, οἷος ὤν, οἵῳς ἔχεις.
Ως ἡ ϖαρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

Ανίσροφὴ ά.

ΧΟ. Εμελλες δὴ τάλας,
Ποτέ χρόνῳ σερεόφρων
Αρ' ἐξανύσειν κακὰν
Μοῖραν ἀπειρεσίων
Πόνων. τοῖά μοι
Πάννυχα ἡ φαέθον-
τ' ἀνεσέναζες ὠμόφρων
Εχθόδοπ' Ατρείδαις
Οὐλίῳ σὺν ϖάθει.
Μέγας ἄρα γ' ἐκεῖνος
Αρχων χρόνος ϖημάτων,
Ημος ἀρισόχειρ
Αχιλλέως ὅπλων ἔπειτ' ἀγὼν ϖέρι.

Ανίσυσήμα ά.

ΤΕ. Ιώ μοι μοι.
ΧΟ. Χωρεῖ ϖρὸς ἦπαρ (οἶδα) γλυκάα δύη.
ΤΕ. Ιώ μοι μοι.
ΧΟ. Οὐδέν σ' ἀπισῶ ἡ δὶς οἰμῶξαι γύναι,
Τοιῶδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλυ.
ΤΕ. Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔς', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.
ΧΟ. Ξυναυδῶ.
ΤΕ. Οἴμοι τέκνον, ϖρὸς οἷα δυλείας ζυγὰ
Χωρῦμεν. οἷοι νῷν ἐφεσᾶσι ξκοποί.

Ανίσροφὴ β'.

ΧΟ. Ωμοι ἀναλγήτων

Διαϖῶν

V. 954 lege ἔκειτ'.

Ubi Teucer? quam tempori nunc adveniret, ſiquidem *huc* tulit gradum?
Ut lapſum fratrem hunc ſuum ſimul componeret.
O infelix Ajax, quantus vir, quam miſere te habes!
Ut etiam apud hoſtes dignus ſis fletum aſſequi!

ANTISTROPHE 1.

CH. Deſtinabas ergo infelix
Propoſitique pertinax,
Olim nactus opportunitatem explere
Malum fatum laborum
Tuorum nunquam ceſſantium:
Ea mihi per totas noctes dieſque
Ingemiſcens edebas hoſtili animo
Infeſto Atridis,
Diro cum affectu.
Magnum ſane illud
Initium fuit tempus malorum,
Quando de Armis Achillis
Certamen praeſtantiae fuit propoſitum.

ANTISYSTEMA 1.

TE. Hei mihi miſerae!
CH. Ad jecur penetrat generoſum (novi) vulnus.
TE. Hei mihi miſerae!
CH. Facile credo, mulier, te vel bis lamentari,
Tali amico, tanto cum tuo damno, jam orbatam.
TE. Tu haec opinaris tantum, ego vero nimis ſentio.
CH. Aſſentior *tibi*.
TE. Hei mihi nate, quod *nunc* ſervitutis jugum
Subimus! quales nobis imminent ſpeculatores?

ANTISTROPHE 2.

CH. Hei mihi infandum ſane

Opus memoraſti geminorum
Atridarum, in hoc luctu
Humani ſenſus expertium.
Sed prohibeat Deus.

ANTISYSTEMA. 2.

TE. Ne haec quidem ſic ſe haberent, abſque Deis foret.

CH. At ſane onus nimis admodum grave concinnarunt.

TE. Talis quidem damni Jovis filia, vehemens Dea,
Pallas cauſam dedit, Ulyſſi gratificans.

ANTISTROPHE 3.

CH. Certe multa paſſus Ulyſſes
Furioſae
Irae inſultat;
Multumque riſum ridet
Hoſce dolores ob veſanos.
Heu heu!
Simul et gemini reges
Audientis Atridae.

ANTISYSTEMA 3.

TE. Rideant illi ſane et gaudeant
Hujus viri malis. forte etſi vivum deſiderarunt minus,
Mortuum lugebunt in neceſſitate pugnae.
Nam ſtulti bonum in manibus
Cum habent, non ſentiunt, priuſquam quis excuſſerit.
Mihi acerbus perit *magis*, quam illis jucundus,
Ipſi vero ſibi lubens: quae enim optavit aſſequi,
Adeptus eſt ſibi; mortem nempe, qualem voluit.
Quid igitur habent quod illum irrideant?
Dis volentibus obiit ille, et neutiquam ab illis.

IAMBI.

CH. Inſultet ergo ſuper haec Ulyſſes, ſi libet inaniter.

Διοσῶν ἐθρόησας
Αναυδόν γ' Ατρειδῶν
Ερσον τῷδ' ἄχϕ.
Αλλ' ἀπείρσοι Θεός.

Αντισυσήμα β'.

ΤΕ. Οὐκ ἂν τάδ' ἔση τῇδε, μὴ Θεῶν μέτα.
ΧΟ. Καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.
ΤΕ. Τοιόνδε μὴτοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ Θεὸς
Παλλὰς φυτάει πῆμ' Οδυσέως χάριν.

Αντιστροφὴ γ'.

ΧΟ. Η ῥὰ κελαινώπαν
Θυμὸν ἐφυβρίζει
Ο πολύτλας ἀνὴρ,
Γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις
Αχεσιν πολὺν γέλωτα.
Φεῦ φεῦ,
Ξὺν διπλοῖ βασιλέες
Κλύονσες Ατρεῖδαι.

Αντισυσήμα γ'.

ΤΕ. Οἱ δ' ὧν γελώντων, καὶ πιχαιρόντων κακοῖς
Τοῖς τῦδ'. ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ πόθεν,
Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χερσῖν
Εχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.
Εμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς,
Αὐτῷ δὲ τερπνός. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,
Εκλήσαθ' αὐτῷ, θάνατον ὅνπερ ἤθελε.
Τί δῆτα τῦδ' ἐπεγγελῶεν ἄν κάτα;
Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ.

Ιαμβοί.

ΧΟ. Πρὸς ταῦτ' Οδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.

Αἴας

Αἴας γὰ αὐτοῖς ὑκέτ' ἐσὶν, ἀλλ' ἐμοὶ
Λιπὼν ἀνίας τε κ' γόυς διοίχε).

ΤΕΥ. Ἰώ μοι μοι.

ΧΟ. Σίγησον. αὐδὴν γὰ δοκῶ Τἄκρα κλύειν,
Βοῶλος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

ΤΕΥ. Ω φίλατ' Αἴας, ὦ ξύναμον ὄμμ' ἐμοὶ,
Αρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ΧΟ. Ολωλεν ἀνὴρ Τεῦκρε, τῦτ' ἐπίσασο.

ΤΕΥ. Ω μοι, βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης. 1000

ΧΟ. Ως ὧδ' ἐχόλωσ.

ΤΕΥ. Ω τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΟ. Πάρα γενάζειν.

ΤΕΥ. Ω περιπερχὲς πάθος.

ΧΟ. Αγαν γε Τεῦκρε.

ΤΕΥ. Φεῦ τάλας. τί γὰ τέκνον
Τὸ τῦδε, πῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;

ΧΟ. Μόνος παρὰ ζκηναῖσιν.

ΤΕΥ. Οὐχ' ὅσον τάχος
Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μήτις ὡς κενῆς 1010
Σκύμνον λεαίνης δυσμαχῶν ἁναρπάσῃ;
Ιθ', ἑζκόνα, σύζκαμνε. τοῖς θανῦσί τοι
Φιλῦσι πᾶσες κειμβύοις ἐπεγγελᾶν.

ΧΟ. Καὶ μὲν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τῦδέ ζοι μέλειν
Εφίετ' ἀνὴρ κεῖνος, ὥσπερ ἦν μέλα.

ΤΕΥ. Ω τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
Αλγιζον, ὧν πεπεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγὼ.
Οδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν
Μάλιζα τὐμὸν απλάζχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,

Ω

V. 1003 dele τε, ut producatur media ſyllaba vocis ἀνίας. Vide v. 1018, 1029 et 1162. V. 1010 forte κενὸν, catulum orbum leaena (matre). V. 1015 al. ἐκεῖνος.

Ajax enim illis non amplius eſt, ſed mihi
Relictis doloribuſque et luctibus periit.
TEU. Hei mihi, mihi!
CH. Tace. vocem Teucri mihi videor audire
Edentis clamorem huic malo appoſitum.
TEU. O chariſſime Ajax, O ocule fraterne mi!
Nactus es ergo malum, ut fama obtinet?
CH. Periit vir *iſte*, Teucer, hoc ſcito.
TEU. O gravem igitur meam mihi fortunam!
CH. Rebus ita ſe habentibus.
TEU. O miſer ego, ter miſer!
CH. Nunc lugendi adeſt tibi copia.
TEU. O caſus undique me affligens!
CH. Nimium quidem Teucer.
TEU. Heu miſer! quid filius autem
Hujus? ubi mihi eſt terra in Troica?
CH. Solus apud tentoria.
TEU. Non eum protinus
Huc adduces, ne quis tanquam viduae
Catulum leaenae inimicorum rapiat?
Vade, feſtina, adjuva labore tuo:
Mortuus enim et jacentibus
Omnes illudere amant.
CH. Atqui vir ille adhuc vivens hunc tibi curae fore
Mandabat, quemadmodum nunc curae eſt.
TEU. O omnium mihi ſane ſpectaculorum
Moeſtiſſimum, quae unquam hiſce oculis ego vidi!
Viaque omnium certe viarum
Triſtiſſima meo cordi, quam modo confeci,

O chariſſime Ajax, tuam cum vidi
Necem, perſequens, et inveſtigans.
Acuta enim de te fama, tanquam a Deo aliquo profecta,
Pervaſit omnes Achivos, quod periiſſes mortuus.
Quae ego miſer, etſi procul abeſſem, tamen audiens
Ingemui, nunc vero intuens diſpereo.
Hei mihi!
Age retege mihi, ut totum malum videam.
O dirum ſpectaculum, et audaciae nimis acerbae!
Quibus triſtitiis in me prius ſeminatis, obis?
Quo enim, aut ad quos homines, ire potero,
Laboribus in tuis qui nuſquam juverim?
Telamon tuus pater meuſque ſimul
Excipiet me laeto vultu, propitiuſque ſcilicet
Venientem ſine te. quidni? cui non aderat
Ne quidem feliciter agenti ob quicquam ſolito laetius ridere.
Ille quid reticebit? quid mali de me non dicet?
Me ex matre captiva ſuſceptum nothum
Timiditate et ignavia qui prodiderim
Te chariſſime Ajax, vel dolis, ut tuas
Opes emortui ac domum poſſiderem tuam.
Talia vir iracundus, & in ſenecta gravis
Dicet, nullam ob *meam culpam* ad jurgandum irritatus.
Tandemque extorris patria ejiciar,
Pro libero ſervus vulgo notatus.
Atque haec quidem domi. Hic vero in Troja mihi
Multi ſunt inimici, pauca vero quae juvent.
Et haec omnia te mortuo nactus ſum.
Hei mihi quid faciam? qui te avellam ab acerbo
Hoc acuto mucrone? O miſer! a quali

Homi-

Ω φίλατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπῳδόμην,
Μόρον, διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος.
Οξεῖα γὰ ζυ βάξις ὡς Θεῦ τινὸς,
Διῆλθ' Αχαιὺς πάντας, ὡς οἴχῃ θανών.
Α 'γὼ κλύων δύσηνος, ἐκποδὼν μὲν ὤν,
Ὑπεσέναζον· νῦν δ' ὁρῶν ἀπόλυμαι.
Οἴμοι.
Ιὼ ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
Ω δυσθέαλον ὄμμα, κὴ τόλμης πικρᾶς,
Οσας ἀνίας μοι καλαπείρας, φθίνεις.
Ποῖ γὰ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίυς βροτὺς,
Τοῖς ζοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμῦ;
Ηπυ Τελαμὼν, σὸς πατὴρ ἐμὸς θ' ἅμα,
Δέξαιτ' ἂν ἀπρόσωπος ἴλεώς τ' ἴσως
Χωρῦντ' ἄνδ σῦ; πῶς γάρ; ὐχ' ὅτῳ πάρα
Μηδ' ἀτυχεῖλι, μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
Οὗτος, τί κρύψῃ; ποῖον ὐκ ἐρεῖ κακόν;
Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίυ νόθον,
Τὸν δειλίᾳ πεδόνλα κὴ κακανδρίᾳ
Σὲ, φίλατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
Κράτη θανόνλος, κὴ δόμυς νέμοιμι σύς.
Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσορλος ἐν γήρᾳ βαρὺς
Ερεῖ πρὸς ὐδὲν, εἰς ἔριν θυμύμενος.
Τέλος δ' ἀπωσὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι,
Δῆλος λόγοισιν ἀντ' ἐλαθέρυ φανείς.
Τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον. ἐν Τροίᾳ δέ μοι
Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, πᾶῦρα δ' ὠφελήσιμοι.
Καὶ ταῦτα πάντα, σῦ θανόνλος ἁρόμην.
Οἴμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποπάσω πικρῦ
Τῦδ' αἰόλυ κνώδονλος, ὦ τάλας, ὑφ' ὗ

V. 1034 Πῶς γὰ ὐχ'; H. Steph. V. 1046 forte ὠφελήσιμα.

Φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας· εἶδες ὡς χρόνῳ
Εμελλέ σ' Εκλωρ, ᾧ θανὼν, ἀποφθίσειν;
Σκέψαυδε πρὸς θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν·
Εκλωρ μὲν, ᾧ δὴ τῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
Ζωσῆρι πριαθεὶς, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων
Εγκάπλετ' αἰὲν, ἔς' ἀπέψυξεν βίον·
Οὗτος δ' ἐκείνῳ τήνδε δωρεὰν ἔχων,
Πρὸς τῦτ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
Αρ' ὐκ' Ερινὺς τῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
Κἀκεῖνον Αδης δημιυργὸς ἄγριος;
Εγὼ μὲν ὖν ᾧ ταῦτα ᾧ τὰ πάντ' ἀεὶ
Φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν Θεύς.
Οτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐσὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
Κεῖνός τ' ἐκεῖνα σεργέτω, κἀγὼ τάδε.

ΧΟ. Μὴ τεῖνι μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
Φράζυ τὸν ἄνδρα, χ' ὥ, τι μυθήσῃ τάχα.
Βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, ᾧ τάχ' ἂν κακοῖς
Γελῶν, ἃ δὴ κακῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

ΤΕΥ. Τίς δ' ἐσὶν ὅντιν' ἄνδρα σεσλάσεις σρατῦ;

ΧΟ. Μενέλαος, ὥ δὴ τόνδε σλῶν ἐσείλαμψ.

ΤΕΥ. Ορῶ. μαθεῖν χρὴ, ἔγγυς ὢν, ὑ δυασετής.

ΜΕ. Οὗτος, σὲ φωνῶ· τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
Μὴ ζυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει.

ΤΕΥ. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;

ΜΕ. Δοκῦντ' ἐμοὶ, δοκῦντα δ' ὀς κραίνει σρατῦ.

ΤΕΥ. Οὐκῦν ἂν εἴποις ὅντιν' αἰτίαν σεσθεὶς;

ΜΕ. Οθ' ὕνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
Αξειν Αχαιοῖς ξύμμαχόν τε ᾧ φίλον,
Εξάρομψ ζητῦντες ἐχθίω Φρυγῶν.
Οσις σρατῷ ξύμπαντι βυλάσας φόνον,

Νύκλωρ

V. 1062 al. τὴν τύχην.

Homicida expiraſti! noſti quod aliquando
Hector etiam mortuus te eſſet occiſurus?
Videte, per Deos, fortunam duorum virorum.
Hector quidem, *eodem illo*, quo donatus erat ab hoc
Balteo ligatus, equeſtri e curru
Raptatus erat, uſque dum exhalavit animam.
Hic vero, ab illo hunc enſem donatum habens,
Eo ipſo periit mortifero inſiliens impetu.
An non Erinnys ipſa hunc fabricata eſt gladium?
Et illum *balteum* Pluto ſaevus opifex?
Ego igitur et haec, et alia omnia ſemper
Hominibus aio machinari Deos.
Cui autem haec non ſunt cordi,
Illeque ſua amet, et ego mea.

CH. Ne tende longius, ſed, ut ſepulchro condas
Hunc virum, cogita, et quid mox reſpondebis.
Video enim virum inimicum, et forte malis noſtris
Iridens venit, ut vir malignus quiſpiam.

TEU. Quis vero eſt ille vir de exercitu quem vides?

CH. Menelaus, cujus cauſa hanc navigationem inſtituimus.

TEU. Video: nam prope exiſtens facile agnoſci poteſt.

ME. Heus tu, tibi dico: hoc cadaver manibus
Ne componas, ſed ſinas ita ut eſt.

TEU. Quam ob cauſam edictum tam durum proponis?

ME. Quia ſic mihi placet, et illi qui praeeſt exercitui.

TEU. An non et cauſam cur hoc fiat dices?

ME. Propterea quod cum ſperaremus nos ipſum ex patria
Adduxiſſe ſocium et amicum,
Invenimus experti inſenſiorem *ipſis* Phrygibus.
Qui exercitui ſimul univerſo machinatus necem,

Noctu *nos* hoſtiliter invaſit, ut haſta opprimeret;
Et niſi Deorum aliquis hoc molimen extinxiſſet,
Nos hac ipſa, quam ipſe ſortitus eſt fortunam,
Caeſi jacuiſſemus paſſim, foediſſima morte:
Ipſe vero viveret : nunc autem mutata vice *fecit* Deus
Ut hujus violentia in oves gregeſque recideret.
Quapropter homo haud eſt tam potens
Quiſquam, ut hoc ſepulchro condat illius corpus :
Sed in flavam arenam projectus
Avibus marinis fiet pabulum.
Atque ob hoc ne graves tollas animos :
Nam ſi viventem reprimere non potuimus,
Mortuo certe imperabimus, etiam ſi nolis,
Manuum *vi* dirigentes. nullibi enim
Dictis parere vivus unquam voluit meis.
At *hoc* mali *eſt* hominis, aequum cenſere
Ut vir plebeius nihil magiſtratibus obediat.
Haud enim unquam, neque in civitate leges recte
Se habeant, ubi nullus eſt ſtatus timor.
Neque exercitus certe modeſte ſe ultra gerat in duces,
Omni metus et pudoris obice amoto :
Sed virum oportet, quantumvis vaſto natus ſit corpore,
Cogitare, poſſe ſe cadere parvo quamlibet malo.
Timor enim cui adeſt, pudorque ſimul,
Salutem ipſum *in ſe* habere ſcito.
Ubi vero injuriarum, faciendique quae cuique libet datur licentia,
Illam pro certo habeas urbem brevi tandem,
Secundis latam ventis, tamen peſſum ruituram.
Sit ergo aliquis conſtitutus mihi timor utilis.

Neque

Νύκλωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί.
Κεἰ μὴ Θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν,
Ημεῖς μὲν ἂν τήνδ' ἦν ὅδ' εἵλκυσεν τύχην,
Θανόντες ἂν πρὸς κείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ·
Οὗτος δ' ἂν ἔζη· νῦν δ' ἐνήλλαξεν Θεὸς
Τὴν τῶδ' ὕβριν πρὸς μῆλα κἀ ποίμνας πεσεῖν.
Ὧν ἕνεκ' αὐτὸν ἤτις ἐς' ἀνὴρ ἀθένων
Τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ·
Αλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος,
Ορνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται.
Πρὸς ταῦτα, μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος.
Εἰ γὰ βλέπουσος μὴ δυνήθημεν κρατεῖν,
Πάντως θανούμεθ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
Χερσὶν παραθύνουσες. ἀ γὰ ἐγὼ ὅπως
Λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμοῦ.
Καί τοι κακῶς πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην
Μηδὲν δικαίων τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
Οὐ γὰ ποτ' ἄν τ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
Φέροιντ' ἂν ἔνθα μὴ καθεστήκοι δέος,
Οὔτ' ἂν στρατός γε ζωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι,
Μηδὲν φόβου πρόβλημα μήδ' αἰδοῦς ἔχων.
Αλλ' ἄνδρα χρὴ, κἂν σῶμα γενήσῃ μέγα,
Δοκεῖν πεσεῖν ἄν, κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
Δέος γὰ ᾧ πρόσεσιν, αἰχύνη δ' ὁμοῦ,
Σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίσασο.
Οπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα,
Ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ,
Ἐξ ὑρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
Αλλ' ἐσάτω μοι γὰ δέος τί καίριον,

Καὶ

V. 1083 al. οἰχίσῳ. V. 1105 πάρῃ Stobacus.
V. 1107 Ἐξ ὑρίας Id.

Καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἃ 'ν ἡδώμεθα,
Οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις, ἃ 'ν λυπώμεθα.
Ερπε παραλλαξ ταῦτα. πεύθεν ὅτος ἦν
Αἴθων ὑβρισής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
Καί σοι πεφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
Μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.

ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποσήσας σοφὰς
Εἶτ' αὐτὸς ἐνθανεῖσιν ὑβρισὴς γένῃ.

ΤΕΥ. Οὐκ ἄν ποτ' ἄνδρες ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
Ος μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνῃ·
Οὐδ' οἱ δοκοῦντες ἀγχοῦ πεφυκέναι,
Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
Αγ' εἶπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἢ σὺ φῂς ἄγειν
Τὸν ἄνδρ' Αχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὐτῷ κρατῶν;
Πῶ σὺ στρατηγεῖς τῶνδε; πῶ δέ σοι λεῶν
Εξεις ἀνάσσειν ὧν ὁδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῖν κρατῶν.
Οὐδ' ἦν ὅπως σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον
Αρχῆς ἔκειτο θεσμὸς, ἢ κἀγὼ τόδε.
Υπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων
Στρατηγὸς, ὥς' Αἴαντος ἠγεῖσθαί σε χρεών.
Αλλ' ὥσπερ ἄρχεις, ἄρχε, κἀγὼ τἀμὰ σέμν' ἔπη
Κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ' εἴτε μὴ σὺ φῂς,
Εἶθ' ἕτερος στρατηγὸς, εἰς ταφὰς ἐγὼ
Θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας κόμα.
Οὐ γὰρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατάγησαν
Γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω·
Αλλ' οὕνεχ' ὅρκων οἷσιν ἦν ἐπώμοτος,
Σοῦ δ' οὐδέν. οὐ γὰρ ἠξίουν τοὺς μηδένας.

Πρὸς

V. 1124 al. Σὺ 'στρατήγεις, rectius.

Neque putemus, cum quae jucunda nobis fuerunt fecerimus,
Nos non viciſſim, quae triſtia ſunt, paſſuros eſſe.
Subeunt haec mutua vice. Ante hic erat
Fervide injurioſus, nunc ego viciſſim magna de me ſentio.
Tibique praedico hunc ne ſepelias, ne
Hunc dum ſepelire ſtudes, ipſe in ſepulchrum cadas.

CH. Menelae, *cave* ne cum ſententias propoſueris ſapientes,
Deinde ipſe in mortuos injurius fieres.

TEU. Non ego unquam amplius, o viri, mirabor hominem,
Qui, cum ſit genere *prope* nullo natus, ſic peccat;
Cum qui videntur generoſa gente orti
Tantum in ſuis aberrant ſermonibus.
Age dic ab initio rurſus, num tu dicis te duxiſſe
Virum hunc Achivis huc ſocium aſſumptum?
Non ipſe ſua ſponte huc enavigavit, ut ſui juris?
Ubi tu hujus imperator factus es? ubi vero tibi militibus
His licet imperare, quibus hic dux fuit a domo uſque?
Spartae imperator veniſti, non nobis imperans:
Neque fuit ubi tibi hunc in ordinem redigere magis
Imperii conceſſit jus, quam huic te.
Subditus aliis *ipſe* huc navigaſti, non omnium
Imperator, ut Ajaci *quoque* praeeſſes unquam.
Sed quibus imperas impera, et ſeveris dictis
Eos caſtiga: hunc vero, ſive tu vetes,
Sive ille alter dux, ſepulchris ego
Indam rite, non os reveritus tuum.
Neutiquam enim tuam huc profectus eſt militatum
Ob conjugem, ut milites conductitii;
Sed ob juramenta, quibus erat obſtrictus,
Tua vero cauſa nequaquam. non enim dignos cenſebat nullius pretii viros.

Praeterea

Praeterea pluribus huc ſecum ductis praeconibus,
Et duce venit: tuum vero ob ſtrepitum
Non me verterem, quamdiu ſis qui quidem es.
ME. Non admodum talem in malis linguam probo.
TEU. Dura enim, ſint licet juſtiſſima, mordent.
ME. Sagittarius non humilia videtur ſentire.
TEU. Non enim illiberalem ego artem edidici.
ME. Oppido fores inſolens, ſcutum ſi ſumeres.
TEU. Etiam nudus ſufficerem tibi vel armato.
ME. Lingua tua animos certe magnos alit.
TEU. Cum juſtitia enim animos gerere magnos licet.
ME. Juſtumne eſt igitur eum feliciter agere, qui me occidit?
TEU. Occidit? rem ſane atrocem narras, ſiquidem vivis mortuus.
ME. Deus me ſervavit; quantum in illo erat, perii.
TEU. Ne igitur violes Deos, a Diis ſervatus.
ME. Egone eo contemptum Deorum leges?
TEU. *Imo*, ſi mortuos ſepultura prohibes praeſens.
ME. Hoſtes nimirum ipſe meos. neque enim decuit.
TEU. Num tibi ergo hoſtium dux fuit Ajax unquam?
ME. Infenſum ſibi oderat: teque adeo hoc non latuit.
TEU. Calculos enim in eum clam ſubdere deprehenſus es.
ME. Ea culpa judicum, non mea, fuit.
TEU. Multa male tu furtim conficere poſſes mala.
ME. Haec dicta alicui cedunt dolori.
TEU. Non magis, ut videtur, quam tibi cedent.
ME. Unum hoc tibi declarabo, non eſt hic ſepeliendus.
TEU. Tu vero hoc viciſſim audies, quod ſepelietur.
ME. Jam ante virum vidi ego lingua feroculum,
Qui nautas adegit hyeme inſtante ut navigaret,
Cujus ne vocem quidem audires cum in turbine

Tem-

Πρὸς ταῦτα, πλείους δεῦρο κήρυκας λαβών,
Καὶ τὸν σταλητὸν, ἥκε· τῷ δὲ σῷ ψόφῳ 1140
Οὐκ ἂν σταφείην, ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ.
ΜΕ. Οὐκ αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
ΤΕΥ. Τὰ ζκληρὰ γὰρ τοι, κἂν ὑπὲρ δικ' ᾖ, δάκνει.
ΜΕ. Ὁ τοξότης ἔοικεν ὐ σμικρὰ φρονεῖν.
ΤΕΥ. Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
ΜΕ. Μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
ΤΕΥ. Κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι ζοί γ' ὡπλισμένῳ.
ΜΕ. Ἡ γλῶσσά ζου τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει.
ΤΕΥ. Ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεσι φρονεῖν.
ΜΕ. Δίκαια γὰρ τόνδ' ἀτυχεῖν κλείναντά με; 1150
ΤΕΥ. Κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ κῆ ζῆς θανών.
ΜΕ. Θεός γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
ΤΕΥ. Μὴ νῦν ἀτίμα θεὺς, θεοῖς ζεσωσμένος.
ΜΕ. Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;
ΤΕΥ. Εἰ τοὺς θανόντας ὐκ ἐᾷς θάπτειν σαρών.
ΜΕ. Τοὺς γ' αὐτὸς αὐτῶ πολεμίους. ὐ γὰρ καλόν.
ΤΕΥ. Ἡ ζοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος πρῶτόν ποτέ;
ΜΕ. Μισῶντ' ἐμισῶ. κῆ σὺ τοῦτ' ἠπίσω.
ΤΕΥ. Κλέπτης γὰρ αὐτῶ ψηφοποιὸς ἀρέθης.
ΜΕ. Ἐν τοῖς δικασταῖς κὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη. 1160
ΤΕΥ. Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.
ΜΕ. Τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεταί τινί.
ΤΕΥ. Οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
ΜΕ. Ἐν ζοὶ φράσω, τόνδ' ἐστὶν ὐχὶ θαπτέον.
ΤΕΥ. Σὺ δ' ἀνακύσῃ τοῦτον, ὡς τεθάψεται.
ΜΕ. Ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν,
Ναύταις ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν.
Ὦ φθέγμ' ἂν ὐκ ἂν εὗρες ἡνίκ' ἐν κακῷ

v. 1148 al. δεινὸν.

Χειμωνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' ἅιμαλος κρυβεὶς,
Πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων·
Οὕτω δὲ καί (ε ἢ τὸ σὸν λάβρον σόμα,
Σμικρᾷ νέφος τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας
Χειμὼν καλασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΥ. Εγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων,
Ος ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῆσδε πέλας.
Κἄτ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ,
Οργὴν δ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον·
Ω ἄνθρωπε μὴ δρᾶ τὺς τεθνηκότας κακῶς.
Εἰ γὰ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος.
Τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνυθέτει παρών.
Ορῶ δέ τοι νιν· κἄσιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
Οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἠνίξάμην;

ΜΕ. Απειμι. ἢ γὰ αἰσχρὸν εἰ πύθοιτό τις
Λόγοις κολάζειν, ὧ βιάζεσθαι πάρα.

ΤΕΥ. Αφερπέ νυν. κἀμοὶ γὰ αἴσχιστον κλύειν
Ανδρὸς μαλαίυ φλαῦρ' ἔπη μυθουμένυ.

Αναπαίστοι.

ΧΟ. Εσαι μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
Αλλ' ὡς δύνασαι Τεῦκρε ταχύνας
Σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
Τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνησον
Τάφον ἀρώενα καθέξει.

Ιαμβοί.

ΤΕΥ. Καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον
Πάρεισιν ἀνδρὸς τῦδε σᾶς τε ἢ γυνὴ,
Τάφον περιστελοῦσι δυσθήνυ νεκρυ.
Ω σαῖ, προσελθε δεῦρο, ἢ σαθεὶς πέλας,
Ικέτης ἔφαψαι παλρὸς, ὅς σ' ἐγείναλο.

Θάκε

Tempeſtatis tenebatur; ſed ſub veſte occultatus
Calcandum ultro ſe dabat quibuſlibet navitis.
Ita quidem et te et tuum petulans os
Parva e nubecula mox quaedam erumpens ingens
Tempeſtas reſtinxerit, odioſoſque clamores.

TEU. Ego quoque virum jam vidi ſtultitia plenum,
Qui ſocios malis obrutos injuria laedebat.
Dein ipſum intuitus quidam ſimilis mihi,
Iraque par, hiſce corripuit dictis.
O homo, ne mortuis malefeceris,
Si enim feceris, malo ipſe, ſcito, mactaberis.
Sic ſtolidum illum monebat alter qui aderat.
Video jam ſane illum, et, ut mihi videtur,
Non quiſquam alius eſt quam tu ipſe: num adhuc loquor aenigmata?

ME. Abeo: etenim turpe eſt, ſiquis audiat
Eum verbis punientem, cui licet cogere.

TEU. Quin te jam ſubduc: nam et mihi turpiſſimum eſt audire
Hominem nugatorium inania verba effutientem.

ANAPAESTI.

CH. Inſtabit magnae contentionis quoddam certamen.
Verum quantum potes Teucer properans
Feſtina foſſam aliquam cavam procurare
Huic, ubi mortalibus ſemper memorabile
Habeat ſepulchrum ſqualidum.

IAMBI.

TEU. Et quidem in ipſo tempore hi prope
Adſunt, viri hujus filiuſque et uxor,
Sepulchrum ornaturi infelici mortuo.
O puer huc accede et adſtans prope
Supplex tange patrem, qui te genuit.

Sede autem illi adverſus, in manibus tenens
Comas meas, et hujus, et tuas tertii,
Qui ſupplicum theſaurus eſt. ſi quis vero ex exercitu
Vi te abſtraxerit hoc a funere,
Malus male inſepultus excidat ſua patria,
Totius generis radice demeſſa,
Hoc, quo nunc, modo deſeco capillum.
Tene hunc, O fili, et ſerva, neque te
Amoveat quis, ſed firmiter adhaerens tene.
Voſque ne mulieres *facti* pro viris prope
Aſſiſtite, ſed opitulamini, donec ego rediero,
Sepulchrum huic cum curavero, quamvis nemo ſinat.

ANTISTROPHICA. *Strophe* 1.

CH. Quando ergo tandem ultimus
Annorum deſinet numerus, quibus hic diu jactati ſuimus,
Infinitas ſemper ſaltem mihi
Bellicorum laborum
Miſerias inducens
Latas vias habentem circa Trojam,
Infelix Graecorum dedecus?

ANTISTROPHE 1.

O utinam prius aethera ſubiiſſet
Vaſtum, communemve omnibus orcum
Ille vir, qui triſtium
Monſtravit armorum Graecis
Communem uſum,
Unde heu! alii alios genuere labores.
Ille enim exitio dedit homines.

STROPHE

Θάκῃ δὲ πεσσρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
Κόμας ἐμὰς ϗ τῆσδε ϗ ζαυτῆ τρίτῃ,
Ικλήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις ϛρατῆ
Βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τῆδε τῆ νεκρῆ,
Κακὸς κακῶς ἄθαπλος ἐκπέσοι χθονὸς,
Γένυς ἅπανλος ῥίζαν ἐξημημμένος,
Αὕτως ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
Εχ' αὐτὸν ὦ πᾶϛ, ϗ φύλαϛε, μηδέ ζε
Κινησάτω τις, ἀλλὰ πεσσεσὼν ἔχε.
Υμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
Παρέσατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἕς' ἐγὼ μόλω,
Τάφε μεληθεὶς τῷδε, κἄν μηδεὶς ἐᾷ.

Αντιστροφικα. Στροφὴ ά.

ΧΟ. Τίς ἄρα νέαλος ἐς πότε λήξει
Πολυπλάγκλων ἐτέων ἀριθμὸς,
Τὰν ἄπαυϛόν γ' αἰὲν ἐμοὶ
Δορυϛόνλων μόχθων
Αταν ἐπάγων
Ανὰ τὰν Ἀρώδη Τροίαν,
Δύϛανον ὄνειδος Ελλάνων;

Αντιστροφὴ ά.

Οφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι
Μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον ἅδαν
Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς ϛυγερῶν
Εδειξ' ὅπλων Ελλα-
ϛι κοινὸν ἄρην.
Ω πόνοι πρόγονοι πόνων·
Κεῖνος γὰ ἔπερσεν ἀνθρώπες.

Στροφὴ

V. 1252 al. ἐφώνεις.

Στροφὴ β'.

Κεῖνος ὅτε σεφάνων,
Οὔτε βαθειᾶν κυλίκων
Νεῖμφ ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
Οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
Δύσμορος, ὅτ' ἐννυχίαν
Τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων·
Ερώτων δ' ἀπέπαυσεν, ὦ μοι.
Κεῖμαι δ' ἀμέριμνος ὕτως,
Αεὶ πυκιναῖς δρόσοις
Τεγγόμφος κόμας λυγρὰς,
Μνήμαλα Τροίας.

Ανίστροφὴ β'.

Πρὶν μὲν ἦν ἐννυχίφ
Δείμαλος ἦν μοι πρόβολὰ
Καὶ βελέων θήριος Αἴας.
Νῦν δ' ὅτος ἀνεῖται συγερῷ
Δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' ἦν
Τέρψις ἐπέσαι; γμοίμαν
Ιν' ὑλᾶεν ἔπεσι πόνφ
Πρόβλημ' ἀλίκλυσον, ἄκραν
Υπὸ πλάκα Σνίφ,
Τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-
ποιμφ Αθάνας.

V. 1243-4 al. προσείποιμ' ἄν.

ΤΕΥ-

STROPHE 2.

Ille neque coronarum
Neque profundorum cyathorum
Dispensavit mihi voluptatem fruendam,
Neque dulcem tibiarum cantum,
Infelix, nec inter nocturnas
Delicias amorum quiescere:
Amores autem sustulit, hei mihi!
Jaceo autem ita neglectus
Rore frequenti semper
Madens comas, infaustae
Monumenta Trojae.

ANTISTROPHE 2.

Prius quidem nocturni
Timoris erat mihi propugnaculum
Et telorum strenuus Ajax;
Nunc vero ipse traditur invisо
Daemoni. Quae mihi, quaenam posthac
Voluptas aderit? utinam essem,
Ubi sylvosum imminet ponto
Promontorium undisonum, summo
Sub vertice Sunii,
Sacras ut alloquerer
Athenas.

TEUCER

TEUCER, AGAMEMNON, ULYSSES, CHORUS.

IAMBI.

TEU.

ATqui properabam, conſpicatus ducem
Agamemnonem ad nos huc ruentem:
Nec enim dubium eſt quin improbum ſit ſoluturus os.
AGA. Tene acerba dicta renunciant mihi
Audere contra mihi impune adeo profundere?
Te quidem dico ex captiva *natum.*
Certe ſi matre ſatus eſſes generoſa,
Quam magnifica jactares? ſummiſque digitulis incederes?
Quando cum ſis ipſe homo nihili, pro eo qui nihil eſt, obnixe nos oppugnaſti,
Et neque exercitus, neque navium duces veniſſe
Nos Achivorum, neque tuos, dejeraſti:
Sed ipſe dux ſuus, ut ais, Ajax enavigavit.
Nonne haec a ſervis audire ingens eſt dedecus?
Propter qualem autem virum adeo ſuperba vociferatus es?
Ubi progreſſum? vel ubi ſtantem, quo non et ego?
Nulline ergo Achivis ſunt viri, praeter hunc?
Acerba ſane videmur de armis Achilleis
Propoſuiſſe Argivis certamina tunc temporis,
Si nullibi non declarabimur a Teucro mali.
Nec unquam libuerit vobis, ne victis quidem,
Cedere in iis, quae pluribus placuere judicibus:
Sed ſemper nos vel maledictis petetis,
Vel doloſe nos pungetis, utcunque cauſa inferiores.
His profecto moribus nullus unquam

Ullius

ΤΕΥΚΡΟΣ, ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΤΕΥ.

ΚΑΙ μὴν ἰδὼν ἔπαυσα τὸν στρηλάτην
Αγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον.
Δῆλος δέ μοι 'σὶ χαλὸν ἐκλύσων σόμα.

ΑΓΑ. Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
Τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτεὶ χανεῖν;
Σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλώτιδος λέγω.
Η ὦ τραφεὶς ἂν μητρὸς ἀγῶνος ἄπο
Υψηλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις,
Οτ' ὠδὲν ὤν, τῷ μηδὲν ἀντέσης ὕπερ,
Κὔτε στρατηγὸς, ὔτε ναυάρχου μολεῖν
Ημᾶς Αχαιῶν, ὔτε σῦ, διωμόσω,
Αλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῂς, Αἴας ἔπλ.
Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δοῦλον κακά;
Ποίῳ κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
Πῷ βάλλος, ἢ πῷ σάλλος, ὅπερ οὐκ ἐγώ;
Οὐκ ἆρ' Αχαιοῖς ἄνδρες εἰσί πλὴν ὅδε;
Πικρὰς ἔοιγμ' ἥξ Αχιλλείων ὅπλων
Αγῶνας Αργείοισι κηρύξαι τότε,
Εἰ πανλαχῇ φανοίμεθ' ἐκ Τάκρα κακοί.
Κοὐκ ἀρκέσει τόθ' ὑμὶν οὐδ' ἠσημμένοις
Εἴκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς·
Αλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ πῃ,
Η σὺν δόλῳ κενλήσεθ' οἱ λελειμμένοι·
Εκ τῶνδε μύτοι γ' ἥξ τρόπων οὐκ ἄν ποτε

V. 1252 al. ἐφώνεις.

Καλάσασις γνώοιτ' ἂν ὐδενὸς νόμῳ,
Εἰ τὺς δίκη νικῶνλας ἐξωθήσομϕν,
Καὶ τὺς ὄπιωθεν εἰς τὸ ϖρόσθεν ἄξομϕν·
Αλλ' εἰρκλέον τάδ' ἐσίν. ὐκ γὰ οἱ ϖλατεῖς
Οὐδ' ἀρύνωλοι φῶτες ἀσφαλέσαλοι·
Αλλ' οἱ φρονῦνλες εὖ, κρατῦσι ϖανλαχῦ.
Μέγας δὲ ϖλάρὰς βῦς ὑϖὸ σμικρᾶς ὅμως
Μάσιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν ϖορά̓ε).
Καί ζοι ϖρσέρϖον τῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
Ορῶ τάχ', εἰ μὴ νῦν καλακλίσῃ τινά·
Ος ἀνδρὸς ὐκέτ' ὄνλος, ἀλλ' ἤδη ζκιᾶς,
Θαρσῶν ὑβρίζεις, κἀξελάθεροσομεῖς.
Οὐ ζωφρονήσεις; ὐ μαθὼν ὅς εἶ φύσιν,
Αλλόν τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλάθερον,
Οσις ϖρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σῦ λέξει τὰ σά;
Σῦ γὰ λέγονλος ὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ.
Τὴν βάρβαρον γὰ γλῶσαν ὐκ ἐπαΐω.

ΧΟ. Εἰθ' ὑμὶν ἀμϕοῖν νῦς ἤνοιτο ζωφρονεῖν.
Τύτυ γὰ ὐδὲν σϕῶιν ἔχω λῷον φράσαι.

ΤΕΥ. Φεῦ, τῦ θανόνλος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
Χάρις διαῤῥεῖ, κὴ ϖρὸς ὐδῦσ' ἁλίσκε).
Εἰ σῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ ὐδ' ἐπὶ σμικρῶν ϖόνων
Αἴας, ἔτ' ἴχνη μνῆσιν, ἃ σὺ ϖολλάκις
Τὴν σὴν ϖρολείνων ϖρῦκαμες ψυχὴν δορί.
Αλλ' οἴχε) δὴ ϖάνλα ταῦτ' ἐῤῥιμμϕα.
Ω ϖολλὰ λέξας ἄῤλι κἀνόνητ' ἔϖη·
Οὐ μνημονάεις ὐκέτ' ὐδέν, ἡνίκα
Ερκέων ϖοθ' ὑμᾶς ὕτος ἐγκεκλεισμϕύς,
Ηδη τὸ μηδὲν ὄνλας ἐν τροϖῇ δορὸς
Ερῥύσατ' ἐλθὼν μῦνος· ἀμϕὶ μὲν νεῶν

Ακροσιν

V. 1290 al. λόγων. V. 1296 al. ἐντὸς.

Ullius legis firmus erit ſtatus,
Si, qui jure vicerint, repellemus,
Et poſteriores in priorem locum ducemus:
Sed prohibenda haec ſunt. non enim vaſti
Latiſque humeris viri ſunt tutiſſimi,
Sed qui recta ſapiunt, ubique vincunt.
Et magnus latera bos ab exiguo tamen
Flagello rectus in via incedit;
Tibique adventare hoc remedium
Video protinus, niſi ad ſanam redieris mentem.
Qui virum propter mortuum, et jam umbram
Fidenter convitiaris, et libero blateras ore.
Non modeſte te geres? non, cum noris qualis es genere,
Alium quempiam huc adduces virum liberum,
Qui nobis pro te, quae habes dicenda, dicat?
Te enim dicente diſcere non ego valeam;
Barbaram enim linguam non intelligo.

CH. Utinam utrique veſtrum foret mens ſanior.
Hac enim nihil, vobis quod optem, habeo melius.

TEU. Heu mortui quam velociter apud mortales
Gratia effluit, et prodita deprehenditur!
Si tui ſaltem, O Ajax, hic vir ne parvos quidem ob labores
Adhuc retinet memoriam, pro quo tu ſaepe
Tuam objiciens animam laboraſti bello;
Sed perierunt jam cuncta haec, abjecta et vilia.
O multa qui locutus es modo inutilia dicta,
Nihilne amplius omnino meminiſti, quando
Intra vallum vos hic vir olim incluſos,
Jam penitus perditos, fuſoſque praelio,
Liberavit adventu ſolus ſuo; cum per navium

Summos jam nauticos foros
Ignis graſſaretur, jam nauticas ſcaphas
Hector inſiliret ferox, ſuperatis foſſis?
Quis haec propulſavit? non hic fuit qui fecit haec,
Quem nuſquam dicis congreſſum eſſe pede?
Hic ergo vobis haec contulit beneficia.
Et cum rurſus ipſe ſolus Hectori ſoli
Sortituſque et injuſſus ibat obviam adverſarius,
Non fugitiva ſorte in medium immiſſa,
Udae nimirum telluris gleba, ſed quae criſtata
E galea prima ſaltum erat levem factura.
Hic erat qui ea fecit, ſimulque ego praeſens
Ille ſervus, ille e barbara matre natus.
Miſer, quo tandem reſpiciens et haec audes fari?
Num ignoras, qui tui patris olim extitit pater,
Antiquum illum Pelopa, barbarum Phrygem?
Num et Atrea, qui te porro genuit, impiiſſimum?
Qui fratri appoſuit ſuos in coenam filios?
Tu autem ipſe matre natus eras Creſſa, quam
Ubi cum adultero deprehendiſſet pater tuus,
In mare immiſit mutis piſcibus laniandum.
Talis cum ſis, mihi tali exprobras genus?
Qui patre quidem ſum Telamone natus,
Qui ob egregiam prae caeteris virtutem in bello, meam
Tenet tori ſociam matrem, quae ſtirpe quidem erat
Regina, Laomedontis *filia*: eximium vero ipſam
Ut munus, illi dedit Alcmenae proles.
An hoc modo optimus, ex duobus optimis
Genitus, dedecorarem mihi ſanguine junctos,
Quos tu nunc in his aerumnis jacentes

Inſe-

Ακροσιν ἤδη ναυλικοῖς ἐδωλίοις
Πυρὸς φλέγονλος, εἰς δὲ ναυλικὰ σκάφη
Πηδῶνλος ἄρδην Εκλορος τάφρων ὕπερ;
Τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; ὐχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε
Ον ὐδαμῦ φὴς ὐδὲ ξυμβῆναι ποδί;
Αρ' ὑμὶν ὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
Χὥτ' αὖθις αὐτὸς Εκλορος μόνος μόνῳ
Λαχὼν τε κἀκέλευσος ἦλθεν ἀντίος,
Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεὶς
Γυρᾶς ἀρύρας βῶλον, ἀλλ' ὃς ἀλόφῳ
Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κυφιεῖν;
Οδ' ἦν ὁ πράσων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρὼν
Ο δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρυ μητρὸς γεγώς.
Δύσηνε, πῦ βλέπων πότ' αὐτὰ κῦ θροεῖς;
Οὐκ οἶδα, σῦ πατρὸς μὲν ὃς πεφῦφυ πατὴρ,
Αρχαῖον ὅλα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
Ατρέα δ' ὃς αὖ σ' ἔπειρε, δυσσεβέσταλον,
Προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
Αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ
Λαβὼν ἐπακλὸν ἄνδρ' ὁ φυτάσας πατὴρ,
Εφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
Τοιῦτος ὤν, τοιῷδ' ὀνειδίζεις ποράν;
Ος ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
Οσις στρατῦ τὰ πρῶτ' ἀριστάσας, ἐμὴν
Ιχει ξύνδνον μητέρ'· ἡ φύσει μὲν ἦν
Βασίλεια, Λαομέδονλος. ἔκκριλον δέ νιν
Δώρημα κείνῳ δῶκεν Αλκμήνης τόκος.
Αρ' ὧδ' ἄρισος ἐξ ἀρισέοιν δυοῖν
Βλασὼν ἂν αἰχύνοιμι τὺς πεῦς ἅμαλος;
Οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμῴυς

Ωθεῖς

V. 1318 al. φιτάσας. recte, metri causa.

Ωθεῖς ἀθάπλους, ὃδ' ἐπαγχύνη λέγων;
Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτε πω,
Βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ ξυγκειμένους.
Ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονεμμένῳ
Θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὕπερ
Γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω.
Πρὸς ταῦθ', ὅρα μὴ τὐμὸν ἀλλὰ κ' τὸ σόν·
Ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βυλήσῃ ποτὲ
Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.

ΧΟ. Ἀναξ Οδυσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὼς,
Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ ξυλλύσων πάρει.

ΟΔ. Τί δ' ἔστιν ἄνδρες; τηλόθεν γὰ ἠθόμην
Βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

ΑΓΑ. Οὐ γὰ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους
Ἀναξ Οδυσεῦ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

ΟΔ. Ποίους; ἐγὼ γὰ ἀνδρὶ ξυγγνώμην ἔχω
Κλύοντι φλαῦρα, ξυμβαλεῖν ἔπη κακά.

ΑΓΑ. Ἠκουσεν αἰσχρά. δρῶν γὰ ἦν τοιαῦτά με.

ΟΔ. Τί γὰ σ' ἔδρασεν ὥστε κ' βλάβην ἔχειν;

ΑΓΑ. Οὗ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
Ἀμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

ΟΔ. Ἐξεσιν ἦν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ
Σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρεμεῖν;

ΑΓΑ. Εἶπ'· ἦ γὰ ἦην ὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
Φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.

ΟΔ. Ἀκούε νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς Θεῶν
Μὴ τλῆς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν.
Μήδ' ἡ βία ξε μηδαμῶς νικησάτω
Τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
Κἀμοὶ γὰ ἦν ποθ' ὅτος ἐχθιστος στρατῷ,

Εὖ

V. 1351 rectius ξυνηρεμεῖν.

Inſepultos projicis, nec erubeſcis iſtud dicere?
At hoc jam certo ſcias velim, ſi quo hunc abjicietis,
Abjicietis et nos tres ſimul ſitos.
Quoniam honeſtius eſt mihi pro illo viriliter pugnanti
Mori praeclare, quam tua pro conjuge,
Imo vel fratris iſtius tui.
Proinde, vide non meum quod ſit modo, ſed et tuum *commodum.*
Nam ſiquid me laeſeris, optabis aliquando
Te vel timidum fuiſſe potius, quam in me ferocem.
CH. O Rex Ulyſſe, te tempori veniſſe ſcito,
Si non commiſſurus hos, ſed litem dirempturus ades.
UL. Quid rei eſt, viri? eminus enim audivi
Clamorem Atridarum ſuper hoc forti cadavere.
AG. Non enim audimus turpiſſima verba,
O Rex Ulyſſe, iſtoc a viro jamdudum?
UL. Qualia? ego enim viro ignoſco
Audienti turpia, ſi maledicta commiſerit maledictis.
AG. Audiit turpia *quidem:* facturus enim erat ſimilia mihi.
UL. Quid fecit autem quod pro injuria habeas?
AG. Ait ſe non paſſurum hoc cadaver ſepulturae
Expers *eſſe*; ſed me invito ſepulturum.
UL. Licetne igitur vera dicenti amico
Tuo, non minus quam ante, manere in concordia?
AG. Dic: aliter enim forem mentis non ſanae, quoniam
Te amicum ego maximum ex Argivis duco.
UL. Audi igitur: virum huncce per Deos
Ne ſuſtineas inſepultum adeo inhumaniter abjici:
Neque violentia te ullo modo vincat
Uſque adeo odiſſe, ut ipſum Jus calces.
Etenim mihi erat olim ille inimiciſſimus omnium,

Ex quo *judicum ſententia* obtinui Achillis arma :
Hunc tamen ego, talis in me licet fuerit,
Non irem laeſum aliqua ignominia, ne quidem tacendo
Unum hunc virum vidiſſe me fortiſſimum Argivorum, quot.
Ad Trojam pervenimus, excepto Achille. [quot
Proinde neutiquam jure eum debito privaveris honore.
Nullo enim hunc modo, ſed Deorum leges
Violaveris. virum autem ſtrenuum nefas eſt poſt mortem
Laedere, ne quidem ſi prius oderis admodum.

AG. Tune in his, Ulyſſes, pro iſto mecum pugnas?
UL. Ego ſane : oderam vero, quamdiu fuit odiſſe honeſtum.
AG. Non itaque et mortuum inſultare te convenit?
UL. Ne gaudeas Atrida lucris non bonis.
AG. Haud facile eſt ut tyrannus ſit pius.
UL. At facile ut amicis bene monentibus honorem tribuat.
AG. Obedire tamen virum bonum decet magiſtratibus.
UL. Deſine : victus enim hac in re ab amicis, victor es.
AG. Memento in quem virum hanc confers gratiam.
UL. Inimicus hic quidem, at erat olim ſtrenuus.
AG. Quidnam facturus es? inimicum adeo revereris mortuum?
UL. Virtus nempe apud me plus quam odium valet.
AG. Hujuſmodi homines ſunt fere ſtupidi.
UL. Certe admodum multi nunc amici, qui poſtea fiunt acerbi.
AG. Tales tu probas igitur parare amicos?
UL. Praeduros laudare animos ego non amo.
AG. Nos tu ignavos hac ipſa die oſtendes.
UL. Imo viros Graecis omnibus juſtos *oſtendam potius*.
AG. Suades ergo ut mortuum hunc ſepeliri ſinam?
UL. Equidem. nam et ipſe huc venturus ſum.
AG. Profecto omnia *ſunt* ſimilia, quiſque ſibi ſtudet.

UL.

Ἐξ ὧν κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων·
Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ,
Οὐκ ἂν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
Ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
Ὡς οὐκ ἂν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι.
Οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τὰς Θεῶν νόμους
φθείροις ἄν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
Βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.
ΑΓΑ. Σὺ ταῦτ' Ὀδυσεῦ τῶδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
ΟΔ. Ἐγωγ'· ἐμίσουν δ' ἠνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
ΑΓΑ. Οὐ γὰρ θανόντι γ' προσεμβῆναί σε χρή;
ΟΔ. Μὴ χαῖρ' Ἀτρείδῃ κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
ΑΓΑ. Τόν τοι τύραννον ἀσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον.
ΟΔ. Ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
ΑΓΑ. Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.
ΟΔ. Παῦσαι· κραθεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
ΑΓΑ. Μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
ΟΔ. Οὐ γὰρ ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ ξυναίμος ποτ' ἦν.
ΑΓΑ. Τί πολλὰ ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδῇ νέκυν;
ΟΔ. Νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.
ΑΓΑ. Τοιοῖδε μῶροι φῶτες ἔμπλεοι βροτῶν.
ΟΔ. Ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὐθις πικροί.
ΑΓΑ. Τοιοῦσδ' ἐπαγεῖς δῆτα σὺ κλᾶσθαι φίλους;
ΟΔ. Σκληρὰν ἐπαγεῖν γ' φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
ΑΓΑ. Ἡμᾶς σὺ δείλους τῇδέ θ' ἡμέρᾳ φανεῖς.
ΟΔ. Ἀνδρας μὲν ὧν Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκως.
ΑΓΑ. Ἀνωγας ὧν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν;
ΟΔ. Ἐγωγε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι.
ΑΓΑ. Ἠ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ.

V. 1380 al. βροτοῖς.

ΟΔ. Τῷ γὰρ μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;
ΑΓΑ. Σὸν ἆρα τοὔργον ἀλλ' ἐμὸν κεκλήσεται.
ΟΔ. Ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσῃ.
ΑΓΑ. Αλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίσασ', ὡς ἐγὼ
Σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε κἀμείζω χάριν·
Οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν, ἔμοιγ' ὅμως
Εχθιστος ἔσται. Σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρή.
ΧΟ. Οσις σ' Οδυσεῦ μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
Φῦναι τοιοῦτον ὅλα, μῶρος ἐς ἀνὴρ.
ΟΔ. Καὶ νῦν γε Τἄπρᾳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
Οσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
Καὶ τὸν θανόντα τόνδε ξυνθάπτειν θέλω,
Καὶ ξυμπονεῖν, κἀμὲ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον
Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.
ΤΕΥ. Αριστ' Οδυσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
Λόγοισι· καί μ' ἔψασας ἐλπίδος πολύ.
Τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Αργείων ἀνὴρ,
Μόνος παρέστης χερσὶν, οὐδ' ἔτλης παρὼν
Θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα.
Ως ὁ στρατηγὸς ὑπερόπλιος μολὼν,
Αὐτός τε χὠ ξύναμος ἠθελησάτην
Λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ.
Τοιγάρ σφ' Ολύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων Πατὴρ,
Μήμων τ' Εριννὺς, κἀ τελεσφόρος Δίκη
Κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
Τὸν ἄνδρα λώβας ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
Σὲ δ' ὦ γεραιᾶ σπέρμα Λαρτίου πατρὸς,
Τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν,
Μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ·
Τἀ δ' ἄλλα κἀμπρατεῖ· κεῖ τινα στρατοῦ
Θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλλος ἕξομαι.

Εγὼ

UL. Cui enim me magis convenit, quam mihi ſtudere?
AG. Tuum igitur opus hoc, non meum vocabitur.
UL. Ut feceris, *ita* bonus habeberis ubique.
AG. At tamen hoc certo ſcias, me
Tibi quidem majorem vel hac gratiam facturum:
Hic vero, ſeu ubi, tu vis *ſepultus* ſeu hic *inſepultus*, mihi tamen
Inviſiſſimus erit; tibi autem facere licet quae viſum eſt.
CH. Quicunque te, Ulyſſe, non ſapientem praedicat
Mente hac praeditum, *nae ille* ſtultus eſt homo.
UL. Et nunc ſane Teucro id in poſterum denuntio,
Me, quam tunc inimicus fuerim, tam nunc amicum eſſe.
Et mortuum hunc ſimul ſepelire volo,
Una et laborem capere, nihil et omittere
Quod homines decet impendere viris optimis.
TEU. Optime Ulyſſe, *nunc* te in omnibus laudare poſſum,
Factoque hoc longe meam fefelliſti ſpem.
Huic enim cum ante fueris Argivorum inimiciſſimus,
Solus tamen aſtitiſti manu, nec paſſus es praeſens
Ut a vivente fiat mortuo gravis injuria.
Ut attonitus ille imperator *huc* profectus,
Ipſeque et *ſuus* frater voluerunt
Cum contumelia hunc abjicere inſepultum.
Quare hos, hunc qui Olympum regit Jupiter,
Furiaeque memores, cunctiſque ſua tribuens Juſtitia,
Malos male perdant, ſicut voluerunt
Hunc virum contumeliis objicere indigne.
Te vero, O longaevi proles Laertae patris,
Hoc funus ut attingas, vereor pati,
Ne faciam quod mortuo ingratum ſit:
Caetera vero nos adjuva; et ſi quem de exercitu
Vis huc mittere, non graviter feram.

Ego vero reliqua omnia adminiſtrabo; tu autem te
Viri in nos boni officio functum eſſe ſcito.

UL. *Curare* ſane *una* volebam: ſi vero non eſt tibi gratum,
Nos haec facere, abeo tuam laudans ſententiam.

ANAPAESTI.

TEU. Satis *eſt*: jam enim multum elapſum eſt
Temporis: at *vos*, hi quidem cavam foſſam
Manibus ocyus apparate, illi vero ſublimem
Tripodem in ignem ponite, lavacris ſacris
Idoneum: at una ex tentorio
Virorum turma armorum
Ornatum afferat.
Tu vero, fili, patris, quantum vales,
Amore, prehenſans latera ſimul mecum
Haec alleva: adhuc enim calidae
Fiſtulae ſurſum efflant nigrum
Cruorem: verum age, omnis, quicunque ſe amicum
Ait adeſſe, moveat, eat
Huic viro operam dans in omnibus bono;
Nullique unquam mortalium meliori
Ajace: quamdiu ſuperfuit, hoc dico.

CH. Profecto hominibus plurima, ubi viderint,
Noſſe datur; prius vero quam videant, nullus *adeo* vates
Futurorum *eſt*, *ut ſciat* quid faciet.

FINIS VOLUMINIS PRIMI.

Εγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
Ανὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίσασο.
ΟΔ. Αλλ' ἤθελον μέν· εἰ δὲ μὴ 'σί σοι φίλον
Πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.

Αναπαίσοι.

ΤΕΥ. Αλις· ἤδη γὰ πολὺς ἐκλέπει
Χρόνος· ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπελον
Χερσὶ ταχύναλε, τοὶ δ' ὑψίβαλον
Τρίποδ' ἀμφίπυρον λυτρῶν ὁσίων
Θέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
Ανδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον
Κόσμον φερέτω.
Σὺ δὲ πᾶι τῷ παλρὸς ὅσον ἰσχύεις,
Φιλότητι δίγων, πλάρας σὺν ἐμοὶ
Τάσδ' ἐπικύφιζ'. ἔτι γὰ θερμαὶ
Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
Μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅσις ἀνὴρ
Φησὶ παρεῖναι, σθένω, βάτω,
Τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ·
Καὶ ὐδενί πω λώονι θνητῶν
Αἴαντος· ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.
ΧΟ. Η πολλὰ βροτοῖς ἐσὶν ἰδυῖσι
Γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', ὐδεὶς μάντις
Τῶν μελλόντων ὅ, τι πράξει.

V. 1426 al. ταχύνελε.

ΤΕΛΟΣ.

BOOKS printed by ROBRT FOULIS.

DEmetrii Phalerei de Elocutione, ſive Dictione Rhetorica.

In hac editione contextus Graecus ex optimis exemplaribus emendatur, verſio Latina paſſim ab erroribus repurgatur; et loca a Demetrio laudata, quae hactenus Graece tantum extabant, nunc primum Latinitate donantur. 8vo

N. B. *A few are printed off in* 4to. *on a fine paper.*

Theophraſti Characteres Ethici: ex recenſione Petri Needham, cum verſione Latina Iſaaci Caſauboni

Omnia Pindari quae extant: Olympia, Pythia, Nemea, Iſthmia, cum Interpretatione Latina. 12o.

Ditto *on fine writing paper, ſmall* 8vo.

Anacreontis et Sapphonis Carmina, Gr. et Lat. 12o.

Ditto *on fine writing paper, ſmall* 8vo.

Epicteti Manuale, Cebetis Tabula, Prodicus, et Cleanthes; Gr. et Lat. 12o.

Ditto *on fine writing paper.*

Ariſtotelis Poetica, Gr. et Lat. *ſmall* 8vo.

Ditto *on fine writing paper.*

MarciAntonini Imperatoris eorum quae ad ſeipſum Lib. XII. Gr. et Lat. recogniti et notis illuſtrati, *on fine writing paper, ſmall* 8vo.

Publii Terentii Afri Comoediae ſex, ex Editione Weſterhoviana. *In* 8vo *fine paper.* Idem 12o *common paper.*

Phaedri Auguſti Liberti Fabularum Aeſopiarum libri quinque, ex editione Burmanni. 12o.

Cicero

Cicero de Natura Deorum, accedunt Bouherii, Davſii et aliorum inſigniores lectiones et conjecturae 8vo.

——Diſputationum Tuſculanarum libri quinque. Accedunt lectiones variantes, et doctorum, praecipue Cl. Bouherii conjecturae. 12o. *Fine paper, ſmall* 8vo.

Quintus Horatius Flaccus, ad lectiones probatiores diligenter emendatus, et interpunctione nova ſaepius illuſtratus 12o.

Ditto *on fine paper, ſmall* 8vo.

Philoſophiae Moralis Inſtitutio compendiaria, Ethices et Juriſprudentiae naturalis Elementa continens, Auctore FRANCISCO HUTCHESON, in Academia Glaſguenſi P.P. 12o.

Synopſis Metaphyſicae, Ontologiam et Pneumatologiam complectens. *Editio altera auctior*, 12o.

The Meditations of the Emperor Marcus Aurelius Antoninus, newly tranſlated from the Greek: with Notes, and an account of his Life. 12o.

Divine Dialogues, containing Diſquiſitions concerning the Attributes and Providence of God, by Henry More, D. D.

IN THE PRESS,

An Eſſay on the Compoſition and manner of writing of the Antients 2 Vol. 8vo.

NOTAE IN ELECTRAM.

N. B. *Pauculae quaedam harum notarum ad editionem* THOMAE JOHNSON *tantum ſunt referendae.*

Ver. 9. Φασκειν] Loco imperativi φάσκε.

V. 14. Φόνᾳ] Quidam ſubintelligunt ἕνεκα.

V. 15. Nota ultimam in φίλαι produci ſyllabam ante ξ.

V. 20. Εξοδ.] Grandius illud quidem quam res poſtulat, niſi primitivum amittat ſenſum, et pro quovis exitu capias.

V. 24. Εωλὸς] Αντὶ ἑωλῆ γεγῶτος.

V. 43. Ηνθ.] Scholiaſtes aliter exponit. Tu vero, Lector, ut lubet.

V. 47. Ορκῳ] Fuit cum ὅρκον conjicerem. nunc vero muto ſententiam. parum enim refert addideriſne juramento narrationem, vel narrationi juramentum. placuit quoque elegantiſſimis ſcriptoribus non ſemper conſtructio maxime naturalis et obvia. poſt ωθισθεὶς ſubaud. τὸ γινόμενον.

V. 72. Αλλ' ἀρχέπλαστον] Sic explica. *ſed paternarum* excipite me *compotem opum, et ſtatorem domus.*

V. 78. Θυρῶν] Pendet ab ἔνδον verſu ſequenti. rara haec Sophocli licentia niſi in Choris.

V. 92. Παννυχ.] Ludit in ᾠδὰς modo memoratas, diurnos nocturnoſque cantus cum indignatione deſcribens. Mihi ſcilicet pro cantuum et pervigiliorum jucunditate lamenta tantum et planctus ſuperſunt.

V. 96. Εξείνισε] Vides horum verborum verſionem, et ſentis quo alludunt; nequeo tamen non proponere conjecturam meam ἐξήνυσε. Nulla prope mutatio, ſenſus autem clariſſimus *confecit*. Anglice DISPATCH.

V. 99. Σχίζυσι] Mire praeſenti utitur. adhuc enim obverſatur oculis imago caedis tanquam praeſentis.

V. 113. Tolle *quae*, et loco *reſpicitis* repone *reſpicite*. ſic enim verti debuit.

V. 140. Επ' ἀμήχανον] Επισεναχυσα ἄλγος· vel ἐπάγυσα.

V. 142. Εν οἷς &c.] Pone τελείαν σιγμὴν poſt διόλλυσαι: et eandem tolle poſt κακῶν. ſic ſyntaxis fiet clarior. Quid non ferenda adeo cupis, ubi nulla datur malorum ſolutio?

V. 147. Φρένας] Καλά.

V. 158. Tolle *ut*. et pro *agit* lege *vivit*. Οἶα] Sic omnes libri. utinam legere liceret ὄρα *vide, ecce*. ſed fortaſſe eadem ineſt τῷ οἷα vis.

V. 207. Τὰς] Malo τοῖς, et ad δείπνον referri. *qua in coena*. alii ſic. *O diras calamitates*, &c. *indignas* ſcilicet *mortes, quas* &c. ſed quid hic turbae eſt? vocativi poſt ὦ junguntur cum accuſativis. Articuli inconcinne locati; omnia dura.

V. 217. Τὰ παρ.] Sub. καλά. ſic autem verte. *an ignoras quam felici e ſtatu* dejecta *in praeſens impingis in calamitates non aliunde accerſitas, ſed proprias et a te ipſa in te derivatas?* &c.

V. 221. Τὰ δὲ] In this case to contend with your Superiours is no match. ὐκ ἐρισόν. iniquum eſt certamen. καλὰ ſubaud. ante τὰ δέ.

V. 232. Κεκλήσεται] Pro ἔσαι erunt. ut in S. Scriptis frequentiſſime. Vide Philoct. v. 233. καλύμμον pro ὄνλα. Vide v. 977. καλῇ.

V. 234. Ανάριθμος θρήνων] Adjectiva genitivum regentia apud Poetas occurrunt crebra: vereor tamen ne hic loci durior ſit paulo iſte genitivus. verte tamen hoc modo: *numerum ſuperantes ſic fovens fletus*.

V. 243, 4, 5. Ineſt hiſce obſcuritas quaedam, ideoque fuſius explicare libet. ſic igitur Electra. *cum mortuorum res agitur negligentem eſſe turpe eſt, adeoque nec apud ejuſmodi homines ullo ſim in pretio, qui parentes negligunt defunctos, nec ſi cui accubem viro bono, cohabitem quicta, ſiſtendo nimirum lamentorum acute ſonantium alas* (ſunt enim ſuae lamentis alae, quibus ad ſuperos datur aſcenſus) *unde deprehendar parentibus impia*.

V. 258.

V. 258. Sic melius vertes et interpunges. *Atqui, (vis enim haec me cogit facere) ignoſcite.*

V. 260. Ad verbum. *non haec faciat.* i. e. *lugeat ut ego.*

V. 267. Sunt qui ſic interpretantur. *et ab hiſce mihi et accipere et carere tantundem eſt.*

V. 318. *Ut eo nunc abſente, quod tibi gratum eſt quaere.*

V. 337. Υφειμ.] Subaud. ἰσίον.

V. 359. Ημῖν abundat.

V. 365. *Mihi quidem ſit, qui me non angat modo, victus.* conjecit aliquis λιπεῖν. nec male.

V. 374. Ηθὰς] Adjectivum unius terminationis et feminini tantum generis. qualia multa paſſim in ις et ας. ἠθὰς. gen. ἠθάδος.

V. 384. Υμνήσεις] Supra ᾠδάς. v. 88.

V. 405. Τοσόνδε] Καλά.

V. 406. Nota οἷπερ cum genitivo ὀδῦ. ut ſupra paulo ϖῦ φρενῶν.

V. 412. Δοκεῖν] Ωσε ſubaud. ut ſaepe fit ante infinitiva.

V. 437. Πνοαῖσι] De mendo nulla omnino ſuſpicio. neque tamen ego lectionem hanc approbare ullo modo poſſum. tradimus quidem ventis curas, amorem, promiſſa, cogitationes quaſcunque; res quippe aerias. at alia jam res eſt, adeoque ϖοαῖσιν legendum eſſe arbitror. abſconde, inquit, vel gramine, vel pulvere. ſic urnam aeream abſcondidit Oreſtes. v. 54.

Τύπωμα χαλκόπλαϛον ἠρμῷοι χεραῖν,
Ο ἢ σὺ θάμνοις οἶσθά ϖῦ κεκρυμμῷον.

ne itaque tradantur ventis, ἀλλ' ὅταν θάνῃ,

Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα ζωζέωθω κάτω. v. 440.

V. 447, 8. *Et aqua luſtrali caput maculis abſterſus eſt.* Ita vertere placuit: quia idem, qui truncatus erat membris, ablutus quoque erat a maculis. ἐξέμαξεν igitur paſſive ſumitur (quod ἀορίϛοις ſolenne eſt) regitque duplicem accuſativum. ut ἐκδύειν τίνα χιτῶνα. ita ἐκμάτλειν κάρα κηλίδας.

V. 468. Τὸ γὰρ &c.] *A ratione enim alienum eſt duos contendere de re juſta.* ita Schol. ſubaud. καλὰ aut περί. vel pendet ab ἐρίζειν. λόγον ἔχειν rationi conſentaneum eſſe, et contra λόγον οὐκ ἔχειν ſolennia ſunt.

V. 482. Κλύουσαν. Soloeciſmum hic volunt. at Sophocles mihi non ſic (σολοικίζει). at Eurip. in Medea. v. 57, 8. μ' ὑπῆλθε ἵμερος μολούσῃ. Scio. ſed quidni iſtud μ' ponatur pro μοι? Non ego ſum ſoloeciſmorum tenax: ideoque malo legere κλύουσαμ. ita enim olim ſcribebant, ἰώτα in fine appoſito, non ſubſcripto, ut nunc. et hoc corrumpendae lectioni anſam dedit.

V. 484, 5. Verſus ſic conſtituendi.

Οὐ γὰρ ποτ' ἀμνασεῖ γ' ὁ
Φύσας Ἑλλάνων ἄναξ.

V. 494, 5. Obſcurior locus poſtulat fuſiorem explicationem. Haec igitur loci ſententia. *Veniet Erinnys, veniet* Themidem ultura violatam et Agamemnonis infandam caedem. ut *enim* nuptiis fiat locus, *contra omnia connubii jura* Aegiſthus et Clytemneſtra *ſanguine foedarunt et invaſerunt eos, quos non fas fuit invadere.* ἀμιλλήματα γάμων *invaſerunt*, ideo dicit, quia complexuum illicitorum cupido adegit eos ad caedem Agamemnonis. vocantur autem iſti congreſſus ἄλεκτρα καὶ ἄνυμφα ſummo jure. Quae enim thalami major violatio quam maritum interficere, omni exuta uxoris charitate, et pietate?

V. 497. Μ' ἔχει] Tenet me. ſubaud. γνώμη. IT POSSESSES ME. I AM PERSWADED. Antig. v. 239. τέλος μέν τοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν. vicit *ſententia* huc eundi. vel infinitivus ibi ſupplet locum nominativi, ut hic oratio ſequens.

V. 498. Ἡμῖν] Abundat.

V. 499. Μήποτ' ἀψεγὲς πελᾶν.] WOULD NOT COME UNBLAMED. qui enim non improbarent ſceleris auctorem malum quod illis exitium intentavit? per μείωσιν loquitur Chorus: hoc enim vult; *Mihi in animo ſedet fixumque manet hoc prodigium magno cum ſuo damno et dolore venturum ſceleris hujus conſciis ſociiſque.*

V. 559. Ita verſionem corrige. *non fuiſſes moleſta auditu.*

V. 566.

V. 566. Ποινῆς] Ενεκα. poſt v. 567. κείνης ſine ἀπό.

V. 580. Τοῦτο] Pendet ab ὕνεκα. potuit tamen omitti: ὕνεκα enim per ſe idem valet. τοῦ ἕνεκα. vide v. 596. v. 607. iterum.

V. 613. Muta verſionem. *hujus rationem nondum queo videre.*

V. 637. Ανακτι] huic regi. i. e. Apollini.

V. 806. Αρ' ὑμὶν] Vim hujus interrogationis melius forte, pari allato exemplo, perceperis. En igitur tibi Terentium. And. Act. 5. ſc. 3. *Num cogitat quid dicat? num facti piget? num ejus color ſignum pudoris uſquam indicat?*

V. 809. Αλλ' ἐγγελᾶ.] *Imo irridens.* ita recte vertunt. ſed tamen ἀλλὰ ſuam et hic vim habet adverſativam. Haec eſt loci ἔλλειψις. *Num plorat* &c. *Non. ſed irridens intus ſe abripuit.*

V. 811. Οἴχῃ] De re modo cognita, ut de modo facta loquitur, et abeuntem jam tueri videtur.

V. 855. Δειλαία δειλαίων] Secunda brevi. vide ſequentem Antiſtrophen, et, qui huic reſpondet, verſum.

V. 858. Αχαίων] Leg. ἀρχαίων. Ed. Aldina ἀχέων exhibet. lectio illa quidem expeditiſſima, ſed non convenit cum quarto ſequentis Antiſtrophes verſu. quid ſi ἀρχαίων ſic interpretemur. *Ab ipſis noſtrae familiae initiis huc uſque deſcendentium.*

V. 861. Παραγάγῃς] Extra viam abducas, decipias.

V. 861. Ιν' ὦ] Pendet ſententia imperfecta, ideoque connecte cum proximis verbis πάρεισιν &c.

V. 870. Ασκοπος] *Non proviſa ſane calamitas,* inquit Chorus ſignificans *inexpectatam eſſe*; ſed alio vertit Electra. *certe,* inquit, ἄσκοπος ἀ λώβα, *cui nulla adhibita fuit cura, conditus eſt enim neque ſepulchrum neque luctus nactus debitos.*

V. 887. Αλλ' ὦχ] Αλλ' abundat hic loci. *per patrios deos non cum contumelia haec dico, ſed ut illo praeſente nobis.* iſte accuſativus ἐκεῖνον Attice videtur poni pro genitivo.

V. 902. Ανθέων pendet a κύκλῳ. *corona florum.*

V. 906. Nota genitivum τύμβου poſt πρός. *tumulum verſus.*

V. 907. Πυρᾶς] Subaud. ἐπί.

V. 914. Μήτε] Deeſt ἀπό.

V. 926.

V. 926. Τῆς ἀνοίας] Ενεκα. vel regitur ab ἐποικτείρω.

V. 957. Βίῳ] Subaud. ὄντα. vel βιῶν lege.

V. 968. Γεράσκουσαν] Σὲ nimirum. ἄλεκτρα ἀνυμφάγά τε adverbialiter ſumpta ſunt.

V. 1015. Muta verſionem. priuſquam *nos omnes funditus et pereamus, et omne vaſtetur genus.*

V. 1034. Naogeorgus ſic melius. *Patienter illud tempus expectabo quum et bene mihi dices, ob ea quae ſuadeo.*

V. 1035. Μάθῃς] Lege πάθῃς ſic optimae editiones; et longe praeſtat.

V. 1068. Επίσης] Id eſt, ἐπ' ἴσης χάριτος, vel μερίδος.

V. 1077. Τὰ δὲ πρὸς] *Quod ad filios autem.*

V. 1081. Τὸν ἀεὶ] Supple μόρον. vel χρόνον περὶ παλαιός.

V. 1087. Sic verte, quoniam de Electra ſermo eſt. *Quae nata bonis &c.*

V. 1094. Φέρειν] Subaud. ὥσε.

V. 1100. Verte. *ſorte mala oppreſſam.* TRAMPLED ON.

V. 1107. Nota ſyntaxin. Αἴγιωθον ἔνθ' ὤκηκεν, pro ἔνθα Αἴγιωθος ὤκ. ſed de hac ſupra ſaepe.

V. 1109. *Iis qui intus ſunt.*

V. 1122. Πρόχειρον] Latine. *manifeſtum.*

V. 1123. Τῶν Ορες.] Vel περὶ ſubaud. vel pendet ex τι.

V. 1144. Φίλαισι] Dudum ſtatuere viri docti φίλος apud poetas poni pro ἐμός· nec ultra dubitandi locus.

V. 1149. Τροφῆς] Ενεκα.

V. 1160. Ης] Περί. poſt, πρὸπεμψεν, *ante diem, immature, miſit.*

V. 1174. Ισῶν] Μερῶν.

V. 1180. *Ubi ſermonum perplexus feror?* ſum dubius animi, ubi incipiam, et quo ſermones dirigam.

V. 1182. Verte. *cur hoc dicis?*

V. 1185. Συμφορᾶς] Ενεκα. proximo τάδε ſubaud. ςενάγ-μαλα.

V. 1195. Τῶνδέ τ'] Lege τῶνδ' ἔτ'. pro ἔτι.

V. 1200.

V. 1200. Vide Schol. ined.

V. 1201. Δρῶσα] Subaud. ϖεϑ/ρέπϕ.

V. 1203. Οὐ' ϖαρ.] Id eſt, ὁ ἐπαρήξων· futurum primum τῦ ἐπαρήγω.

V. 1215. *Nego me permiſſurum te habere.* proximo σέθεν ſubaud. ἕνεκα.

V. 1219. *Quomodo ob* ὡς.

V. 1239. Ἔχεις] Forte ἔχοις legendum.

V. 1257. Poſt Αρης inſere hunc verſum. ſic enim Ald. exhibet Editio, ſic omnes veteres. ἔνεσιν· εὖδ' ἔξοιδα ϖειραθεῖσά ϖϑ.

V. 1269. Τόδε] Στόμα ἐλάθερον.

V. 1277. Θεοί] Unius eſt ſyllabae.

V. 1281. Θεὸς] Sub. ὤτρυνεν μολεῖν.

V. 1285. Οδὸν] Sub. δι᾽.

V. 1290. Muta verſionem. *ne me privaveris voluptate ex tui conſpectu nata, ut amitterem.* ὥϛε μεθέϑαϱ.

V. 1308. Οδῷ] Naogeorgus. *ejicere praeſenti queamus e ſtatu.* malo, *praeſenti molimine et agendi methodo.*

V. 1309. Οὕτως] *Sic igitur te geras ut.*

V. 1336. Χωρῆν/ος] Supple τίνος.

V. 1352. Απηλλάχθαϱ] *Defungi, peragere.* alii ſubintelligunt ἀπὸ μακρῶν λόγων. ſic enim verſu ſupra tertio. ideo tamen ſorte improbandum eſt.

V. 1355. Τεθνηκότα] Subaud. ἐμέ.

V. 1380. Τὼς χὼ] Καλά. verſu abhinc ſecundo ταῦτα pro τάτως. praecedit enim λόγως.

V. 1395. Ἐξ οἵων ἔχω] Verte. *quae ſola valeo,* vel quantum *valeo.*

V. 1401. Τὸ δυσέριϛον αἷμα] Poteſt verti. *malo fato contendentium ſanguinem.* τὸ ϖῶϛ δυσερίϛων αἷμα.

V. 1407. Παραγε/αϱ] *Abit.* Ενέρων] Agamemnonis.

V. 1410. Νεακόνη/ον αἷμα] Audax metaphora, et quae vereor ut ſtare poſſit. ſcio quidem *Vulnus* apud Gratium v. 109. poni

ni pro *haſtili vulnifico*. Sed nemo unquam vidit quempiam *ſanguinem manibus tenentem, eumque recens acutum*. Locum aliqua emendatione ſanandum puto, nec longe a ſpecie veri, quam tibi jam dabo. lege igitur loco τῦ, αἷμα χειρῶν, ἐν μάχαιραν ἔχων. *recens acutum bene gladium tenens*. Invitus quidem tollo iſtud χειρῶν (a Sophocle enim ſtudioſe adhibetur, etiam rebus non cogentibus) ſed ſententia aliud poſtulare videtur.

V. 1415. Nota mutationem numeri. γυναῖκες πρόσμολε ἀντὶ τῦ, πεσσμόλες. ſed Chorus pro una habetur.

V. 1426. *Adeo ut horream*. tota nim.

V. 1441. Τελῦσιν] Id eſt, τελῦν). vel (active ſi ſumus) τελῦσιν τὸ ἑαυτῆς ἔργον. ἀραὶ enim Deae ultrices, poenarum adminiſtrae.

V. 1475. Ἐξοιδα] Electra paulo ſupra dixerat ſe blandiloquis dictis ducturum Aegiſthum, id quod nunc exequitur: rogata enim, ubi erant hoſpites ſciret necne, reſpondet. Pernovi, non ſolum ubi ſint, ſed et qui ſint illi Phocenſes, ut tu putas, hoſpites pernovi. quidni enim ſcirem? alioqui ignorarem illum eventum, ex omnibus qui mihi evenerunt, gratiſſimum; nempe fratrem vivere et paternae necis ultorem adeſſe. quod aliter accepit Aegiſthus quam illa voluit, ambiguitate deceptus τῦ ξυμφορᾶς et τῆς ἐμῆς et τῆς φιλάτης· ξυμφορὰ enim quivis eventus eſt, bonus maluſve. τῆς ἐμῆς vel *cognatorum*, vel *caſuum qui mihi acciderunt*. φιλάτης autem vel *gratiſſimus*, vel *chariſſimus* denotat. Illa Clytemneſtrae caedem et Oreſtis vitam deſignat; ille mortem Oreſtis ſignificari credit.

V. 1478. Προξένῦ] Πρόξενος eſt ille qui legatos hoſpitio excipit. quaerenti igitur Aegiſtho ubinam eſſent hoſpites, reſpondet illa; *Intus ſunt: amicam enim hoſpitam nacti ſunt*. vel, *amicam ſuam hoſpitam confecerunt*.

V. 1479. Ετητύμως] Poteſt ἐτητύμως conjungi, vel cum ἤγγειλαν, adeoque intelligendum hoc modo, *eſtne verum quod nunciarunt Oreſtem eſſe mortuum?* Vel, fuitne verus eorum nuncius de morte Oreſtis? Illud voluit Aegiſthus, huic reſpondet Electra.

V. 1480. Οὐκ] Id eſt, *non*. *ſed et re demonſtrarunt, non verbis modo*; nuncium eſſe falſum voluit Electra, Oreſtem eſſe mortuum intel-

intelligit Aegiſthus; hinc paulo laetior rogat. *Adeſtne ergo, ita ut liceat coram manifeſto videre*, nempe Oreſtem. *Adeſt ſane* (inquit Electra) *et ſpectaculum prorſus inamabile*, utpote mortuus; at revera quia vivus Aegiſtho coram ſe ſiſteret.

V. 1486. Ορᾶν] Ὡς ἐ ὁρᾶν. 1488. Ανδρὸς] Oreſtis.

V. 1540. Κτείνειν] Paſſive pro κ]είνεσθαι.

NOTAE in AJACEM.

Ver. 2. Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον] Hunc locum varie interpretes explicant. Naogeorgus: *Latenter et dolus curaſſe damnum quodpiam inferre hoſtibus.* Rotallerus autem: *ut hoſtium vites dolos.* Camerarius: *periculum aliquod hoſtibus praecripere.* Alii: *inſidias quaſdam &c.* Videamus ergo, ut tutius agatur, quid ſit πεῖρα apud Sophoclem, quid ἁρπάσαι. Sic enim loci mentem extra controverſiam poſitam iri ſpero. Πεῖρα autem eſt *conſilium, molimen, inceptum* ut v. 290. utque hoc ipſo in loco; quod qui dubitaverit, adeat v. 1076. neque porro dubitabit. Ipſe enim Sophocles ſui optimus interpres: κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσε &c. *niſi hoc molimen* (Ajacis) *Deus irritum feciſſet &c.* rem praeſentem eodem verbo expreſſe deſignat. Eſt igitur hic loci πεῖρα *conſilium, molimen.* Quid autem valet ἁρπάσαι? idem quod μαθεῖν. ut enim θηρᾶσθαι per metaphoram valet ζητεῖν, cur non per eandem ἁρπάσαι valeat μαθεῖν? *deprehendere* Latine. Anglice TO CATCH, OR APPREHEND. Vide modo ſententiae ſeriem, et mecum, ſpero, ſenties: δέδορκά ζε ἀεὶ θηρώμενον ἁρπάσαι, ἡ νῦν ὁρῶ ζε κυνηγ. ὅπως ἴδῃς &c. utroque ſententiae membro idem vult Sophocles, at in priori figuratae dictionis tenorem ſervat, in altero a tropo ſe ad naturam convertit. Quin et *rapax ingenium* ab Ovidio dicitur. Et *arripere* pro *celeriter intelligere* apud Corn. Nepotem comparet. Vid. Antigon. p. 227. Ed. Steph. τὸ λοιπὸν ἁρπάξητε ἡ μάθητ. &c.

V. 8. Εὔρινος] Plerique genitivi caſus eſſe credunt; ego tamen Camerario aſſentior: cur enim hic in recto capiatur, ipſa ſuadet verborum ſeries; nec genitivus ita poſitus pari concinnitate ſtare poteſt.

V. 10. Ξιφοκλόνους] *Enſe ferientes*, ceu *mactantes*. Pendet autem hic accuſativus, ut et κάρα, a praepoſitione κατὰ ſuppreſſa.

V. 12. ἐννέπειν] Poteſt pendere ex ἔρδον ἐστὶν, quod praecedit. Malo tamen infinitivum poni loco imperativi, ut ſaepe fit. tamen vel ſic deeſt χρὴ aut aliquid ſimile: Electra v. 9. φάσκειν &c. Ajax v. 112. Philoctet. v. 58. et paſſim.

V. 13. Σπυδὴν ἔθυ] Sic Oedip. v. 134. τὴνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν.

V. 14. Ω φθέγμ.] Dii enim mortalibus non, ut olim, ſe patiuntur *contingi lumine claro*, ſed vel voce, vel odore ſuam indicant praeſentiam. Pallas autem prudentiae Dea, ideoque Ulyſſi cultori ſuo egregio non potuit non adeſſe; ut ipſe, nec minus ipſa poſt fatetur. v. 34, 35, 36, 37.

V. 16. Ξυναρπάζω] Hoc quoque confirmat priorem de ἁρπάσαι conjecturam.

V. 21. Ασκοπον] UNACCOUNTABLE. Rem nullius ſcopi intuitu factam, qui quidem nobis ſe prodit. Ante ἡμᾶς deeſt κατά.

V. 22. Εἴργασαι] Paſſive ſumitur a nonnullis, et παρ' ἐκείνου ſubauditum volunt. Atticorum tamen proprium eſt paſſivis ſenſu activo uti, ne dubites vide Antigon. p. 226. Ed. Steph. v. 13.

Τύτυς ἐξεπίσαμαι καλῶς
Παρησμύνους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.

Non fieri poteſt quin accuſativ. τάδε regatur a verbo praecedente, ſed exemplorum plena ſunt omnia. Quin et verſu abhinc ſecundo malo ὑπεζύγην activum, et ἐμαυτὸν ſubticeri. Vix enim nobis volentibus jugum imponitur ab aliis. ἁλώμεθα, γνώμῃ, ſcilicet.

V. 27. Αὐτοῖς &c.] σὺν αὐτοῖς. nec tamen liberum eſt ut praepoſitionem hic loci omnino inſeras: ἴδιωμα enim Graecae linguae ſemper abeſſe poſtulat. Aeſchyl. p. 59. Ed. Plant. αὐταῖς ῥίζαις &c.

V. 28.

V. 28. Τρέπῃ] Νέμῃ vett. optimaeque Editt. Quam quidem vocem Sophocli in deliciis fuiſſe probat Steph. et Caſaubonus. Vide v. 513.

V. 30. Πηδῶνλα πεδία] Sub. διά. frequens autem ille luſus apud optimos ſcriptores. Sic in Oedip. πυθώδ' ἰὼν πάλθε.

V. 37. Τῇ σῇ &c.] Vid. Stephani animadv. Legitur τῆς σῆς κυνηγίας, i. e. πρόθυμος τῆς σῆς &c. poteſt autem non minus concinne ſequi εἰς ὁδόν. tum vero interpretor: INTO THE TRACK OR ROAD OF YOUR HUNT. Conjeci olim εἰσόδῳ, *ipſis tuae venationis initiis favens.*

V. 41. Οπλων] Subaud. ἕνεκα, quae quidem praepoſitio ſexcentis in locis deeſt, nec tamen pigebit admonere meum lectorem: pueris enim ſcribo.

V. 42. Επεμπίπλει] Scio quid ad hunc locum Schol. mihi tamen videtur probabilius ἐπεμπίπλειν eſſe tranſitivum: frequens haec enim apud Poetas verborum mutatio. Valet itaque, *incidere facit, immittit.*

V. 51. Δυσφόρυς] Παραφόρυς, Scholiaſtes, i. e. *perverſas, inſanas.* ὐκ ἀοδυμφύας, *a ſcopo aberrantes.* Anglice MISCARRYING, MISLEADING. Utinam exemplis confirmatam dediſſet hanc verbi vim. Nunc libentius interpretor *aegras imagines*, quales iis, quibus aegre eſt, oboriuntur. γνώμας τὰς τῶν δυσφόρων. *aegrorum ſomnia* et *ſpecies:* quas ideo γνώμας vocat, quia error iſte a mente potius, quam oculis ortum habuit. Simplicius l. 448. rem expreſſit. Quem locum vide.

V. 52. Ανηκέςυ] *Atroci, exitiali.* Metaphora a morbis inſanabilibus ducta: regitur autem ab ἀπὸ in ἀπείργω. Sic interpretes. At ſi δυσφόρυς genitivum poſt ſe admitteret (quod ſane vero, apud poetas ſaltem, non abſimile eſt) tum genitivus iſte χαρᾶς ſedem haberet mihi gratiorem, mens autem loci haec foret. Ego illum prohibui *caede ducum*, imagines nimirum ob oculos objiciendo quae ab exitiali illo gaudio deflecterent. Vel apertius ſic.

Illum ego detinui concepto vulnere [funere] *falſas*
Objiciens oculis ſpecies, atque irrita feci
Gaudia ———

V. 58. Οτ'] Repete ἔως' cum ὅτ' ut prius.

V. 60. Ερκη] Appoſite ad rem praeſentem, cum de gregibus ſermo eſſet.

V. 61. Ελώφησεν] Vox rarior. Aeſchyl. pag. 22. v. 11. λωφήσων. Ed. Plant.

V. 62. Αὖ] Altera parte. Quid ſi εὖ legatur? *rite* et *ex animi ſententia colligatos &c.*

V. 70. Απείρξω---εἰσιδ'] Απὸ τῦ εἰσιδεῖν εἴρξω.

V. 78. Τῶδε τἀνδρὶ] i. e. mihi. δεικλικῶς. pag. 161. v. 2. Ed. Plant. exempla nullibi non occurrunt. Vide v. 446.

V. 82. Ἰδεῖν] Ald. Ed. vetuſtiſſ. ὄκνῳ legit.

V. 88. Ηθελον] Subaud. μᾶλλον. ut ſaepe fit. Anacreon, ὅσῳ πέλας τὰ μοίρας. ſubaud. μᾶλλον. Hujus quoque vocis frequens et elegans ἔλλειψις.

V. 96. Κὐκ ἀπαρν.] Creditur hic illud μὴ abundare; ſed revera negatio illa neutiquam abundat ſed vere negat. Significat enim τὸ ἀπαρνῦμαι in hiſce, *nec enim ipſe negans dico me non tinxiſſe.*

V. 98. Αἴανθ'] Me: δεικλικῶς.

V. 103. *Perditam iſtam vulpem interrogas me quo in ſtatu ſit?* Conſtructio apud Comicos familiares. Vide Schol. vide v. 118.

V. 109. Nota verbum ἐργάσῃ cum duplici accuſativo.

V. 112. Χαίρειν] Camer. haec verba ſic vertit. *Avere, Minerva in aliis te jubeo.* Alii: *Caeteris in rebus tibi quod gratum eſt fieri velim.* Qui enim optat aliquem gaudere, ea optat unde gaudeat. At vide ſi non melius ſic interpretatus fueris. *Vale, Minerva: caetera tibi permitto.* χαίρειν vice imperativi ponitur, ut ver. 12. Horat. *Permitte Divis caetera.* σ' pro ζοὶ, ut μ' pro μοι. ver. 191.

V. 118. Ιχὺν ὅση] Vide conſimilem σύνλαξιν ver. 103.

V. 124. Τὸ τὔτῦ] Μέρος.

V. 127. Υπέρκοπον] Schol. ὑπέρκομπον debere ſcribi dicit. μ autem ejectum erat metri gratia. Siquidem addicerent libri, de metro facile foret negotium. Nam τέκνον, τέχνη, ϛαθμὸς, ϛέψω, ὕπνος leguntur prima brevi, ut doctis, ſi opus eſſet, probarem.

V. 130.

V. 130. Βάρη] Leg. et βάθη. Hinc βαθυκλέανος.

V. 154. Ιεὶς] Βέλος.

V. 157. Εχονθ'] *Bene ſe habentem, laute agentem*: πρὸς γὰρ τὸν λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται. Sic Ασηλος, in Epigr. delectu. Ερπῇ] Non *ſerpere* tantum ſignificat, ſed *ire, tendere, accedere*. Aeſchyl. pag. 26. v. 3. Ed. Plant. πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

V. 161. Μικρῶν] Ald. Ed. μικροτέρων.

V. 163. Τύτων γνώμας] Sana de his rebus judicia, utque mutuis operis potentes paupereſque erigunt ſe invicem et eriguntur.

V. 164. Θορυβῇ] Anglice: YOU ARE CLAMOURED AGAINST. Cave nomen eſſe credas: eſt enim vocis paſſivae.

V. 169. Υποδείσ.] Hic aoriſtus indicat timoris ceſſationem; adeoque recte Scaliger explicat: *defuncti metu*.

V. 176. Ακάρπωλον χάριν] Quid Scholiaſtes uterque cenſet lege: Ego cum priore διὰ ante χάριν intelligendum puto, ut ſupra, v. 93. ἄγρας χάριν. loco autem ἀκάρπωλον malo ἀκαρπώτυ, quod cum νίκας cohaereat. Mutatio pene nulla, ſententia expedita: *Ob victoriam quandam, unde ſibi nihil fructus rediit*.

V. 179. Η τιν' Ενυαλ.] Hic Scholiaſtes Enyalium quendam a Marte diverſum confingit, qui tamen nullus fuit. Lege modo ἥντινα, nec ulterius dabitur dubitandi anſa. Χαλκοθώραξ perpetuum Martis Epitheton. ἥντινα tamen pro ſimplici τινά. *vel neſcio quam nactus querelae cauſam*. Vice verſa ὅντινα pro ὅν legitur p. 158. v. 9. Ed. Plant.

V. 181. Δορὸς] Subaud. ἕνεκα.

V. 185. Πίλνῶν] Prima brevi.

V. 191. Τᾶς---γλωσσᾶς] Pendet iſte genitivus ex ὁ et ἐκ ſubauditis. Niſi quis malit βασιλᾶς per indignationem ſubticeri. Neutrum omni ex parte placuit; adeoque conjeci πᾶς ἀνὶ τᾶς legendum. Quod contumeliam continet graviſſimam.

V. 192. Μ'] Pro μοί. Eleganter autem abundare videtur, vel idem valet ac Latinum illud, *ſi me ames*.

V. 198.

V. 198. Βάσαγς] Metaphoram hic volunt Interpretes, et ſimilitudinem. Forſan nihil aliud deſignatur niſi locus nbi Ajacis tentorium.

V. 202. *E genere indigenarum Athenienſium.* ἀπὸ γῆς---ὄντες.

V. 204. Τοῦ Τελαμ.] *Filium Telamonis a patria longe peregrinantem.*

V. 206. Inſaniam ex melancholia ortam deſcribit.

V. 208. Τί δ' ἐννήλ.] Varie interpretes ad hunc locum. Camer. *Quid poſt diuturnum malum attulit novum haec nox onus?* Naogeorgus: *Qui tandem gravis illum morbus nocte hac invertit? quod pro tranquillitate priore nox haec attulit calamitatum onus?* Sic ἀμερίας pro ἠμερίας ab ἥμερος *tranquillus* ſumendum eſt. Legitur et ἀνημερίας quod cum βάρος jungas oportet: *quod moleſtiae onus?* Neque obſtat lex metrica, fit enim ζυνίζησις in αη. Hic quoque vides verba paſſivae vocis vim habere tranſitivam.

V. 219. Χειρο.] *Manu diſcerptas.* Αἱμοβ.] *Sanguine tinctas.*

V. 220. Χρησήρια] pro διαχρησήρια quaſi mactamenta, hoſtiae, a διαχρῶμαι interficio. Henr. Stephanus.

V. 222. Ἄϊθονος] Leg. ἄϋπος, quod metri ratio poſtulat. Vide modo ἀνλισροφὴν ſequentem, poſtulat et ſenſus. μελαγχολᾷ γὰρ ἡ θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας. Jure igitur ἄϋπνος. v. 968. κελαινώπαν.

V. 227. Προσέρπον] Vide ſupra v. 157.

V. 235. Ων τὰ μὲν] Ed. Ald. et vetuſtiores, ὧν τὴν μὲν, verſu ſequenti τὰς δὲ, utrumque male, neque agnoſcit Scholiaſtes.

V. 246, 7. Ωρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον.] Ald. Ed. et vetuſtiores,

——— κράτα

Καλύμμασι κρυψάμενον. et hoc male, neque enim ſic reſpondent priori ſtrophae.

V. 251. Μεθεῖναι] Aut *celeriter conſcendens tranſtrum pontivagae navi remigia permittat.* Ita Stephanus haec verba intelligi velle videtur: nos εἰρεσίας vertimus ut genitivi caſus nomen, poſt autem μεθεῖναι *vela* ſubaudiri volumus, aut *funem.*

V. 260.

V. 260. Φρόνιμος] Ed. vetuſtae φρόνιμον. Sic igitur interpreteris velim: *Et nunc ſanum novus dolor tenet.* Et haec lectio ποιηλικωτέρα eſt, et Graecam magis ſapit linguam.

V. 266. Νέμοι] Vide v. 28.

V. 269. Ξυνὼν] De ξυνὼν, παρὼν, ἰὼν, ἔχων, et iſtiuſmodi participiis fuſius forte agetur.

V. 281. Πληγὴ &c.] Vide v. 186.

V. 284. Τίς γὰ] Malo τίς ἄρ. Sed nihil muto: προσέπλατο, *advenit.* Hoc ſcias velim, Lector, multas apud Graecos tragoediae Scriptores crebro voces occurrere, quae nativam non retinent vim, ſed laxiori uſurpantur ſenſu. Paucas accipe: ὁρμάω pro ſimplici βαίνω nullo adjecto motus impetu. ἕρπω, *ſerpendi* ſenſu prorſus omiſſo. παρεστιζάνῃ *adeſt*, nullo ad poſituram reſpectu habito. De quibus ut jam moneo, ita porro pro re nata moniturus ſum. Hujuſmodi enim ἰδιώματα Auctorem ab Auctore diſtingunt. vide jam, v. 289. ἐξόδους ἕρπειν· et 292. ἐφορμᾶς πεῖραν. Eaſdem conjungit voces p. 329. v. 9, 13. Ed. Plant. de eadem re loquens.

V. 297. Τύχας] Edit. vetuſtae, πάθας. Inuſitata vox, ideoque digna contextu: Illa autem altera videtur eſſe gloſſema. Vide v. 315. ξυντυχὸν πάθος.

V. 316. Ἐν τῷ] Subaud. μέρει.

V. 323. Ἀψόφητος] Ἀνὰ ψόφον κωκυμάτων ὤν.

V. 359. Γένος---ὃς] Nota ξύνταξιν. Perſonae habetur ratio non dictionis.

V. 369. Ἀφόβοις] Fearless. Ironice. *Egregiam vero laudem et ſpolia ampla refertis &c.* Virg. ſic poſtea v. 375. κλυτοῖς ἀποπλίοις, et ἐρεμνὸν αἷμα, (*ignobilem* enim interpretor) eadem Ironia utitur. Quae ad haec Scholiaſtes attulit, nullo modo ſatisfaciunt.

V. 390. Ἰὼ] Edit. vet. ὦ ζεῦ προγόνων προπάτωρ.

V. 393. Διαπάρχ.] Supra δικρατεῖς.

V. 397. Ερεμβος---ὦ φαενὸν] Edit. vet. ἔρεβος ὦ φαεν---νόταλον. male.

V. 400. Θεῶν γλύος] Hic eſt verborum ordo: ὅτε γὰ ἔτ ἄξιος

ἄξιος εἰμὶ βλέπειν θεῶν γλώς, ὅθ' ἀνθρώπων ἐφημερίων εἰς ὄνησίν τιν' ἐμήν.

V. 408, 409. Τὰ μὲν] *Siquidem nihil supereſt mihi* nec a Diis, nec ab hominibus *ſolatii, O amici.* Τοῖσδε] Lego ταῖσδε, et tollo δὲ verſu proximo: *Hiſque, quae adſunt prope, ſtultis praedis adſternimur.*

V. 428. Δέρχθη] Nota vocem hanc paſſivam cum accuſativo τινά.

V. 438. Στρατοῦ] *Ab exercitu: Cujus pater &c. cum ſingulari emeritus eſſet fortitudine pulcherrima ab exercitu praemia &c.*

V. 448. Impoſt.] *Callido conſilia.*

V. 450. Mei] Lege *hi.*

V. 451. Απῆξαν] Ab ἀπάγω reſilio, deducit Camerarius; at ego cum veteribus Editis malo illud punctum tolli, et a verbo ἀπάγω deducere. Subaud. autem ἐμέ.

V. 454. Tendentem] *Intentantem, inſtruentem meam errare fecit.*

V. 460. Καὶ νῦν] Sic Virgil. l. 2. Sinonem inducit.

——— *Quid jam miſero mihi denique reſtat?*
Cui neque apud Danaos uſquam locus, inſuper ipſi
Dardanidae infenſi &c.

V. 472. Αλλ' ὧδέ γ.] ——*magno mercentur Atridae.* Virgil.

V. 474. Δηλώσω---γεγὼς] Nota ζύγλαξιν· ἀντὶ τοῦ, δηλώσω με μὴ γεγονέναι. Sic Elect. v. 24. φαίνεις γεγώς.

V. 478. Τί χδ'] Diu verſanti mihi hunc locum tandem occurrit ſic exponere. *Quid enim prae die dies, quod juvet, habet, addita* vitae, *et ſemota a morte,* nempe viro ſemper cum malis conflictanti? Vel ſic: *Quid voluptatis addit differtve* ſemper miſero *una dies prae alia, praeter mortem?* In hac autem interpretatione προσθεῖσα ἔχει &c. ponitur pro προσίθησι καὶ ἀνατίθησι. πλὴν autem ante τοῦ καθανεῖν ſubintelligitur, vel μᾶλλον, quod ſaepe ſubauditur; nondum acquieſcit animus, adeoque iterum libet tentare: *Quid voluptatis prae die dies habet. addens* ſe (ἑαυτὴν) *et differens* diem *mortis?*

V. 494. Τὸ σὸν] Πρὸς ſubaud.

V. 506. Τρέφει] *Suſtinet, alit.*

V. 514.

V. 514. Διοίσεσθαι] *Vitam agitabit:* leg. enim διαφέρειν αἰῶνα eo ſenſu. Verbatim, *perferet vitam*, i. e. *peraget*. Vulgaris tamen ſenſus non eſt cur diſpliceat, *diſtrahetur, huc illuc feretur.*

V. 550. Τὰ ϖατ.] Καθὰ τὰ ϖαλρόθεν ἤθη.

V. 552. Δεῖ &c.] Sic converte: *Oportet tenerum fingere, et ſimilem reddere natura.*

V. 560. Tuae] Leg. *huic*. Praeſentem enim matrem digito monſtrat.

V. 601. Θεῶν] Monoſyllabon eſt per ζυνίζησιν.

V. 611. Εὐνώμᾳ] Ut vas fictile rota figulina tritum, ita ego motu temporis volubili attritus.

V. 614. Ανύσειν] Supple ὁδὸν εἰς. Vide p. 230. v. 17. Ed. Plant.

V. 619. Ξύναυλος] *Commorans* Naogeorg. *conſors* Camer. in Stephani Theſauro non invenitur. *Qui in eodem ſtabulo eſt, qui cohabitat, et alteri cantubernalis eſt.* γείτονες καρδίας μέριμναι.

V. 620. Paſcens] Vide Schol. Omnium tamen interpretationum haec videtur ſimpliciſſima; neque poſſum non putare Sophoclem velle alludere ad greges ovium ab Ajace perditarum. Minerva dicit v. 60. εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. v. 616. ξύναυλος ipſe vocatur. Nunc οἰοβότης.

V. 622. Priora] *Priora autem manuum opera.*

Maximae virtutis indicia &c.

V. 653. Aetas] *Aetas Aeacidarum*

Praeter unam hanc, i. e. *aetatem.*

V. 673. Γαίας] *Defoſſum ibi terrae ubi nemo &c.* γαίας enim pendet ex adverbio loci ſc. ἔνθα.

V. 679. Ἀδῶρα] Frequens illa dictio Poetis, vide p. 393. v. 5. Ed. Plant. ἄοικος εἰσοίκησις. 404. 18. ὕπνος ἄϋπνος. Aeſchyl. p. 40. v. 26. Ed. Plant. χάρις ἄχαρις. 54. 1. ἀπόλεμος πόλεμος, ἄπορα πόριμος. Sic Latini: *innuptae nuptiae.* μήτηρ ἀμήτωρ apud Elect.

V. 682. *Equis-vectae-candidis diei ut &c.*

V. 689, 690. Εν---πεδήσας] Εμπεδήσας.

V. 687. Lege: *Ego enim jam novi.*

V. 690. Inſere *abhinc* ante *deſtino.*

V. 695. *Meus quae cupit animus.*

V. 727. *Reſipuit ab animis in Atridas*
Magniſque jurgiis.

V. 747. Τῦ προσ.] Sub. εἰς τέλος τῦ πρ. δρόμυ.

V. 750. Δηλῦν λόγον] Malo δῦλον λέγειν. Sic enim clarius cernitur ἀνλίθεσις.

V. 774. Ανόνηλα (ώμαλα] *Vis conſilii expers mole ruit ſua.* (ώμαλα, optime, cum agitur de hominibus animo et intelligentia vacuis; poteſt etiam ſimpliciter dici pro ἄνδρας. Sic Ovid. *Et premitis pictos corpora Graja toros.*

V. 773. *Statim erumpens.*

V. 775. *Ille enim ipſum alloquitur.*

V. 794. Τῆδέ θ'] Pro τῆδ' ἐθ', hoc autem pro τῆδε ἔτι, ἔτι ἐςὶ, i. e. περίεςι.

V. 795. Σῦν θεῶ] Elegantiſſime: poſt enim caſtigatam Ajacis arrogantiam, ſecundum officium, ut dicitur, Calchas pendere totus ex Diis deberet.

V. 800. *Venit nuncians nobis.*

V. 815. Ολεθ.] Subaud. ἔξοδον alii.

V. 811. *Edoctus.*

V. 819. Τύχης] Subaud. ἕνεκα.

V. 820. *Agam.*

V. 832. Εἶτω] Leg. εἰ τό.

V. 838. Τῷδ' ἀνδρὶ] Sc. mihi. Sic ſupra ſaepius annotavi.

V. 849. Πηδήμαλι] Lege πεσήμαλι. Sic v. 1057.

V. 853. Μαθεῖν ἐμὲ] Vide v. 103 pro μαθεῖν ὡς ἐγώ.

V. 861. *Sane vero illa &c.*

V. 874. Πανύς.] Mira ſimplicitas, et familiaris Sophocli & Homero, vide v. 289. Sic in Oedip. v. 53. γνωλὰ κὐκ ἄγνολά μοι.

V. 888. Εςίβηλαι] Haec quoque vox paſſiva accuſativum habet.

V. 891.

V. 886, 887. Omnino vide Scholia, quae haec verba aliter interpretantur, idque forſan non male.

V. 915. Νόσων] Sub. ἕνεκα. Sic 924.

V. 973. Κελαιν.] Scholiaſt. ſic interpretatur: *certe καὶ ϑυμὸν ἐὸν βαθυſνώμονα, ſecum in animo profunda cogitante nos irridet.*

V. 984. Τἀγαθὸν] Huc alludit Horatius:

Virtutem incolumem odimus
Sublatam ex oculis quaerimus invidi.

V. 986. Legitur a quodam ὑ κείνοις. Sed μᾶλλον ſaepe ſubauditur, itaque non accedo.

V. 1007. Πῦ γῆς] Regitur iſte genitivus ab adverbio loci.

V. 1010. Κενῆς] Κενὸν malo, *catulum leaena* matre *orbum.*

V. 1046. Ωφελήσιμοι] Rectius mihi videtur ὠφελήσιμα.

V. 1068. *In quem finem tot impendiſti verba?*

V. 1069. *Viſa* ſunt haec *mihi, viſa quoque* illi *qui praeſt exercitui.*

V. 1070. *Nullam ergo cauſam prius dixeris?* ἤνεγκα iterum pro ſimplici τινὰ ut ſupra 179.

V. 1072. Inſere vocem *Achivis* quae prae incuria noſtra interciderat.

V. 1082. Διὰ ante τήνδε ſubauditur.

V. 1081, 2. Obſerva pleonaſmum in σῶμα, praeceſſerat enim αὐτὸν, quod ad ſententiam ſatis fuiſſet abſolvendam. Vel ſic: *quod ad illum &c.*

V. 1110. Et hic et verſu ſuperiore ἄ 'ν legendum, ponitur enim pro ἄ ἄν. Alioqui verſus contra metrum peccaret.

V. 1143. Κἄν ὑπέρδ.] Nihil miri eſt, ſi convitia, quae quidem ſunt veriſſima, mordeant eum cui ingerantur. mutanda igitur eſt verſio. *Dura enim, ſi ſimul quoque juſta admodum fuerint, mordent.* Nota δάκνῃ prima brevi.

V. 1150. Δίκαια] Atticae eſt elegantiae adjectivis uti pluralibus, ubi vulgo ſingularia invenies: δίκαια pro δίκαιόν ἐϛι. Supra χέτλια ἀντὶ χέτλιον. et mille locis.

V. 1158. Locum hunc ita verte: *Non major* nobis a te *dolor oritur, ut videtur, quam tibi a nobis.*

V. 1170.

V. 1170. Πατεῖν] ὥσε τινὰ πατεῖν. vel paſſive ſumitur.

V. 1214. Εὐρώδη] Ita interpretor quaſi eſſet ἀρυοδῆ, quod ipſum impenſe placeret, et metro reſponderet. Homerus Trojam vocat ἀρυάγυιαν, cur igitur non et ἀρυοδὴς vocetur, neque moror, quod vox illa abſit a Lexicis; non tanti eſt id ut deterreat me, qui ſciam plurimas abeſſe, eaſque optimae notae.

V. 1221. Ω] Vett. Edit. ἰὼ, quod praeſtat.

V. 1243. Προσείποιμϑ] Lege προσείποιμ' ἄν.

V. 1258. Ποίᾳ] Subaud. ἕνεκα. mox ante ὅπλων ſubaud. περί.

V. 1296. Ερκέων] Subaud. ἐντός.

V. 1354. Πρὸς ϑεῶν] Subaud. ἱκετεύω.

V. 1354. Αρισον] Cur itaque arma ſibi adjudicata non reſpuit Ulyſſes, ut Ajaci inferior? atqui modeſte de ſe Ulyſſes, et ad gratiam cum Teucro ineundam.

V. 1379. Αρετὴ] Vel *miſericordia*, vel *generoſi animi elevatio*. PITY OR HONOUR. utramque enim vim habet. πολὺ loco πλεῖον ponitur.

V. 1437. Subaud. πονῶν.

FINIS.